

ДИКСИ БРАУНИНГ ЛЮБОВНИ СЪНИЩА

Превод от английски: Рени Димитрова, 1993

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Ани бе коленичила и подреждаше списанията в библиотеката, когато дочу шум от кола по настлания с чакъл път.

— Проклятие! Можеше да изчака докато свърша! — измърмори тя.

Купчината от стари списания се изсипа върху пода и тя отчаяно я набута в шкафа, като я затисна с два различни ботуша. Една паяжина се закачи на ръката ѝ и тя погледна съчувствено разтревожения обитател:

— Отново нахлуват у нас, приятелю! Скрий се за около три месеца, след което отново ще можеш да пазиш къщата ми от хвърчащи насекоми. Но сега, само да си посмял да се доближиш до онази почистена спалня и си вълн!

За разлика от квартирантите, изпращани от бюрото към университета, които тя приемаше за по няколко месеца, малките същества не я безпокояха. След като вече шест години бе живяла сама, Ани високо ценеше самотата си.

За съжаление убежището ѝ беше с пробит покрив. Доходите ѝ като илюстратор в издателство бяха достатъчни за собствената ѝ издръжка и разнообразните ѝ интереси. Те обаче не достигаха за ремонт на сто и единадесетгодишната къща, въпреки допълнителните средства, които Ани заработваше.

Шумът от колата затихна. Бе спряла пред къщата.

— Господи! — Ани блъсна вратата на шкафчето и огледа притеснено хола. Нямахме време да навлече нещо по-прилично, за да изглежда като дама и да направи добро впечатление. Тя отчаяно се нуждаеше от един душ! Само че трябваше да се държи на достатъчно разстояние от стареца и да се надява, че сетивата му са закърнели с възрастта.

Обикновено, контенето беше последната ѝ грижа. Но периода на опознаване между хазайка и наемател все пак беше важен, още повече, че Ани гледаше да си спести от работата, ако си допаднат. Тя отдавна

беше открила, че ако се прави на взискателна първите няколко дни, наемателите реагират по същия начин и вместо да чисти основно веднъж седмично, може да мине само със смяна на бельото и леко забърсване.

С течение на времето бе свикнала с къщата си. В дъждовни дни тя се опитваше да направи необходимото, за да не се наводни съвсем. През останалото време ходеше в гората, покрай реката, рисуваше скици, търсеше исторически руини и наблюдаваше птиците. Или пък оставаше в ателието, където изпипваше рисунките, преди да ги предаде в издателството.

Въпреки хладния октомврийски ден, входната врата беше открената. Докато наблюдаваше какво става навън, Ани изтупа прахта от коленете и изчисти паяжината от ръцете си.

О, Господи! Ръцете ѝ бяха мръсни, косата — като купа сено, а нямаше никакво време. Тя свали шала от главата си и среса с пръсти стърчащите кичури. Косата ѝ бе светлокестенява, но след всичката прах и паяжини, вероятно изглеждаше сива. А той сигурно беше някакво придирчиво, старо чудовище. Самото му име звучеше досадно: Тайръс Клей!

Всичко, което знаеше за него бе, че се е пенсионирал наскоро и ще прекара три месеца в Университета „Дюк“ като консултант по нещо си в университетската лаборатория. Тя изобщо не можеше да си спомни в кой факултет, но името Тайръс Клей ѝ напомняше за повехнал дребен човек, прекарал целия си живот над клеясали, прашни глинени плочки и крехки рула папирус.

Ани веднага бе решила, че този човек може да е само египтолог. Откакто бе започнала да чете окултни книги от библиотеката, наследена заедно с къщата, тя разчиташе повече на интуицията си и на провидението. Изведнъж ѝ просветна: „Или пък тиранин? Тайръс-Тирас-Мирас-Мидас?“ Точно когато вратата на колата се отваряше, тя направи още един спонтанен опит за асоциация: „Тиран — Тиранозавър?“ Добре! И така, човекът беше един стар динозавър, но какъвто и да бе характерът му, той сигурно щеше да прекарва по-голямата част от времето си в университета. И докато си плаща наема и не изисква от нея нищо повече от всекидневното почистване и от време на време по някоя игра на домино, можеха да живеят в една къща. Тя си имаше установен начин на живот и не можеше да си

позволи да се привърже към някакъв си старец, само защото живее под нейния покрив.

Притворената врата изкънтя от силата на настойчивите почуквания и Ани усети, че създадения от нея образ на Тайръс Клей се срутва. Опита се да го посрещне с усмивка.

— Господин Клей? — попита тя. — Господин Тайръс Клей? Старши? — добави тя за всеки случай.

— Тайръс Клей. Това ли е домът на Къзинс? Идете и ми намерете госпожа Къзинс, ако обичате!

Мъжът, чиито рамене запълваха цялата ширина на входната врата беше абсолютно различен от това, което очакваше.

„Да играем на домино ли?!“ — помисли тя. — „По-добре да си поиграя с някоя акула!“

— Трудно ли намерихте къщата? Бях предложила да начертая скица на пътя, но жената от канцеларията ми каза, че това ще накара хората да се откажат... Искам да кажа... Ако ще трябва да търсят пътя, ще се откажат да дойдат.

Гласът ѝ затихна и тя усети как я залива вълна от неудобство. От приятния баритонов глас, с който Тайръс Клей отговори, че няма проблеми и дори е по-добре отколкото е очаквал, не можеше да се съди за нищо.

— Все пак тук е спокойно. И ако научите преките пътеки, не е чак толкова далеч от града...

„Няма да остане!“ — помисли тя. Разочарованието ѝ нямаше нищо общо с парите, които ѝ трябваша за ремонт на покрива.

— Освен това, за един може да значи „заточен“, за друг... Не искате ли да влезете и да разгледате, след като вече сте дошли?

Ани се гордееше със себе си и се смяташе за най-прагматичната жена. Но в този момент ѝ се прииска да заплаче и то, само защото този странен човек стоеше на прага, и не се интересуваше нито от къщата, нито от местността.

„Сигурно е от влиянието на луната“ — помисли тя. Беше плакала за много глупости през живота си, но сега си измисли съвсем ново оправдание.

Атлетичният господин се отмести от вратата. Едва сега Ани можа да го погледне в лицето. Вместо лошотия, високомерие или

разпуснатост, лицето на Тайръс Клей излъчваше откритост и имаше правилни, красиви черти.

— Аз съм Ани Лий Къзинс и това е моята къща — тя протегна ръка, но забеляза захабените си нокти и веднага я прибра.

— Знаете ли, съвсем не очаквах да изглеждате така.

Думите ѝ бяха отминати с безразличие.

Е, да! Явно не беше типа хазяйка, която той си бе представял. Търпеше упреци за външния си вид. С годините за нея ставаше все по-безсмислено да си обръща внимание, но сега ѝ се прииска да не е била толкова небрежна към себе си.

Тайръс леко скръцна зъби, едва сдържайки раздражението си. По дяволите! Трябваше да поразпита! Бе си представял, че мястото е тихо и усамотено, но не беше помислил за другото... В нея наистина нямаше какво толкова да се гледа, макар че все пак беше жена. От друга страна, точно сега, последното, от което имаше нужда, бе някой, който да му напомня за истинското му състояние.

Ако не беше толкова изпаднал, щеше да се качи в колата, да подкара по крайбрежието и да забрави всичко. Трябва да е бил съвсем тъп, за да си мисли, че може да се пресели във вътрешността и да свикне с университетския живот.

Мълчанието се проточи и Ани побърза да го прекъсне.

— Предполагам, че сте очаквали нещо по-различно... — сви рамене тя, без да сваля очи от умореното му лице. — Къщата е построена към края на деветнадесети век. Според стандарта, тя не е толкова стара, но ако сте запален по история...

Думите ѝ бяха посрещнати отново с мълчание и Ани сплете пръсти. Нима изглеждаше, че си пада по историята? Ани отново се почувства неудобно и трябваше да признае, че той по-скоро прилича на авантюрист. Изглеждаше като „съкровената мечта на всяка жена“ — силен, красив, мъжествен — дори и в момента, макар да бе изморен и без настроение.

— Мястото е декар и половина. Няма никой на километри, освен реката и гората — тя спря безпомощно поглед на гънките около устните му. — Естествено, господин Клей, ако мислите, че тук няма да се чувствате добре, аз не държа на договора. Съзнавам, че този тип място не е за всеки вкус.

— Вижте какво, госпожо Къзинс, подписах този договор в агенцията, но ако вие се отказвате, ще си намеря нещо друго. Мога да отида на хотел или в университетските общежития.

Тя усети, че той се опитва да се измъкне и гордостта ѝ се пробуди. Щом трябваше да се развали договора, предпочиташе сама да го направи. Да върви по дяволите!

— Ако вие, господин Клей считате, че няма да ви е удобно тук, аз не бих желала да оставате — във всеки случай за нея щеше да е по-добре така. Тайръс Клей не беше от онзи тип мъже, които жените не забелязват, а точно в този период от живота си, тя не изпитваше желание за подобни вълнения.

Тай прекрачи в удобната, но запусната стая, с под от борови дъски, осветен от слабото есенно слънце.

— Не ми приписвайте думи, които не съм казал! Освен това, мисля да спазя договора си, госпожо Къзинс. Нямам настроение да си търся друга квартира и то по това време!

— Госпожица Къзинс — поправи го Ани, смутена от облекчението, с което въздъхна. — Щом считате, че можете и да останете, мисля, че ще е добре да ме наричате просто Ани.

— Току-що ви казах, че ще остана, госпожице Къзинс! И за да бъдем наясно, ще ви кажа, че изискванията ми са съвсем малко. През краткото време, когато ще съм тук, бих желал да е тихо, никой да не ми досажда и да имам привилегията да съм неучтив, когато нямам настроение! — очите му излъчваха топлината на айсберг. — Казвам ви това, за да не си помислите тъкмо обратното! Не съм и добър! Бих ви препоръчал да не ми обръщате внимание и да си гледате работата, все едно, че ме няма! Май споменахте нещо за отделно външно стълбище, така че да мога да влизам и излизам, без да минавам през вашите „покои“?

Докато Ани се опитваше да осъзнае думите му, изречени доста безстрастно, чертите на лицето ѝ се сковаха. Бе се скрила отново в черупката си.

— Изглежда и двамата искаме едно и също нещо, господин Клей. Уверявам ви, че да правя компания някому е последното, което бих пожелала. Ако вече сме се разбрали, можете да се погрижите за багажа си. Елате, ще ви покажа стаята.

Не бе позволила грубостта му да я засегне. Той едва ли си представяше, че собственото ѝ усамотение означава толкова много за нея, колкото и за него.

— Можете да използвате кухнята. Банята на горния етаж е изцяло на ваше разположение. Другата стая ползвам за ателие, но ако ви дразни шума от рисуването с молив, ще уредя нещо!

— Първо да разгледам! После ще си донеса багажа.

С мрачен вид Тайръс я последва по тясната и стръмна стълба. Ако беше му предложила да разгледа къщата и после да си внесе багажа, сигурно щеше да направи обратното!

С намръщен поглед, той огледа стройната ѝ фигура, облечена в прилепнал панталон, докато се изкачваха нагоре. По дяволите! Опитваше се да си докаже нещо, но стигна върха на абсурда! По-рано, присъствието му се усещаше веднага, щом попаднеш в близост до коя да е жена. Тази беше доста невзрачна — с лице на гладуващо дете — само очи и скули и без добри навици.

Все пак, беше по-добре, отколкото да живее в апартамент в града. Или още по-лошо — в общежитие, където веднага би станал обект на глутница студентки, обути в джинси. Беше си представял тихо и изолирано убежище и тук като че ли го бе намерил. При положение, че оздравяването му зависеше от гимнастика, диета и почивка, това бе идеалното място.

През седмицата Ани беше в добро настроение. Ставаше в шест и закусваше с овесени ядки и пшеничени кълнове, с нарязана ябълка или пък със студена пица и шоколадов сладолед.

Всеки ден, преди да се качи в ателието си, където работеше до следобед, тя изчакваше Тайръс да замине с колата си към Дърхейм. След това, въоръжена с фотоапарат, скицник, бинокъл и металотърсач се отправяше към гората, за да работи и да се забавлява дотогава, докато гладът не я върне вкъщи.

Когато се връщаше, колата на наемателя ѝ вече стоеше паркирана под почервенелия от есента дъб. Тя въобще не го виждаше, нито го чуваше. С каквото и да се занимаваше господина, цареше пълна тишина. Все едно, че си беше сама вкъщи. Той не я безпокоеше. Първата ѝ реакция спрямо Тайръс бе определено необичайна. Тя я

отдаде на периодичния хормонален дисбаланс или на фазата на луната — тоест на нещо, което можеше да обясни по най-невинен начин усещането ѝ. Но не беше такъв тип човек, че да се поддава на подобни неща.

Ани обичаше самотния си начин на живот. От време на време отиваше до Шарлота и прекарваше уикенда със Сюзън Маклейн — нейната приятелка и главна редакторка на „Пърсимън Прес“. Понякога даже ходеше на срещи. Родителите ѝ я посещаваха през отпуските, но Ани се считаше за самотница по призвание. Беше си уредила живота така, че да си го харесва — първо с Ханибъл, а после, когато той почина — сама. Това ѝ стигаше.

Обикновено, тя работеше в ателието си по две-три нощи седмично, но сега, присъствието на Тайърс в съседната стая ѝ пречеше да се съсредоточи и тя се отказа. Странно влияние ѝ оказваше той. За Ани отдавна бе отминало времето, когато обръщаше внимание на мъжете. Последните ѝ наематели бяха жени. Те бяха доста попридирчиви от мъжете и поддържаха собствените си стаи в идеален ред, но бяха отвратени, намирайки замразени мишки да се размразяват на слънце върху перваза на прозореца. Обясненията ѝ за малките бухалчета и това, че им ги показва, не помогнаха. Наистина малките не бяха привлекателна гледка. Особено лакомите им малки клюнчета, целите изпоцапани със сив крем. Но те бяха пиленца! Тя мислеше, че майчиния инстинкт у всяка жена можеше да понесе и малко гадост.

Добре поне, че с Тайърс не беше необходимо да се съобразява и нямаше нужда да спазва дневния му режим, нито да му оказва гостоприемство. През този сезон, всички птици, които би подслонила, щяха да бъдат ранени възрастни и тя щеше веднага да ги настани в клетките. Ако се сетеше да размразява мишките в собствената си стая, вместо да провесва найлоновото пликче на перваза, нямаше да има проблеми.

За да не го дразни, Ани работеше в ателието си сутрин, след като Тайърс заминеше за Дърхейм. През нощта тя продължаваше да чете методично книгите от библиотеката, която бе наследила. До някои от тях само се докосваше. Други изчиташе на един дъх, а написаните на латински подреждаше на горните рафтове. Починалият ѝ чичо Ханибъл бе изненадващо пристрастен към теологическата литература.

Тя не можеше да се концентрира. През цялата седмица усещаше присъствието на Тайръс Клей. Докато той беше в стаята, Ани стоеше долу, използвайки времето за четене и малки корекции върху рисунките. От време на време поглеждаше нагоре и се заслушваше. Бе толкова тих! Предполагаше, че чете, дори повече от нея, или пък си лягаше веднага, щом се върне.

Е, поне беше чистник. Идеално оправеното легло, прибраните книги и малкото вещи, които бе зърнала, бяха така подредени, че тя се засрами от собственото си домакинство.

След края на втората седмица, Ани се поздрави. Все пак, без да достигат до сблъсък, те бяха разменили по пет поздрава сутрин и по три — следобед. Плюс, добави тя с присъщата си откровеност, основен оглед на съответната конструкция.

За съжаление, това, което тя бе видяла само засили първоначалното впечатление: насреца си имаше парче първа категория. Бе висок над метър и осемдесет и бе в отлично физическо състояние, въпреки напрежението, демонстрирано с постоянна намусеност и оскъдни реплики, които процеждаше по начин, граничещ с грубост. Лицето му бе мургаво, а фигурата в никакъв случай не отговаряше на заседналия му живот. Бе го оприличила на стоманено острие, скрито в кожен калъф.

Под добре очертаните вежди, очите му бяха с цвят на кремък, по-скоро сини, отколкото сиви... Косата му — толкова черна, че отразяваше светлината, макар и прошарена с бели нишки. Тя се хвана, че си мисли, дали тези добре очертани устни, изглеждащи толкова твърди, биха могли да изразят нещо друго, освен нетърпение. Всъщност, се упрекна, че мисли доста за устните му. Не, че и той не бе я разгледал внимателно. На Ани ѝ бе приятно да си спомни, че цяла сутрин, докато скицираше скалите и растенията, надвиснали по брега на река Ено, не я напускаше усещането за тези очи с цвят на кремък, които се разхождаха по тялото ѝ, следейки я през кухненския прозорец. Както винаги, тя не бе гримирана, нито пък облеклото ѝ можеше да се нарече очарователно. Носеше вехти кадифени джинси и ръчно изплетен, памучен пуловер. Това обаче не бе преграда за Тайръс да я прецени. Какво ли си мислеше за нея? Всъщност, защо ли въобще я занимаваха подобни глупости? Толкова отдавна вече не я интересуваше какво мислят за нея мъжете! За да може да се справи с

живота, Ани се бе научила да поставя самооценката си над мнението на другите. Спомни си думите, които бе чула от баща си на петнадесетия си рожден ден и неусетно сви устни.

„Клеър, това дете ме отчайва! Тя е винаги толкова намусена! И ти ли си била същата на петнадесет? Или това е период, през който минават момичетата? Ако горкото дете не беше взело скулите на майка ми и ината на баща ти, бих се заклел, че не е наше!“ — и той безпомощно бе разперил фините си, добре поддържани ръце. Ани бе чула всичко през откренатата врата. Тогава се почувства най-нещастното момиче на света, въпреки скъпата си рокля, която ѝ стоеше зле.

„Дори не мога да я облека както трябва! Тя е...“

„Ивън, моля те по-тихо! Анабел е приятно дете. Очите ѝ са толкова красиви, а след десетина години скулите ѝ няма да изглеждат така големи“, Клеър говореше по-тихо, така че Ани трябваше да се напругне, за да чуе нещо.

„Мисля, че мога да я взема със себе си във Финикс през януари, но какво ще я правя после? След курорта смятам да отида с Мини до Палм Спрингс и всъщност, не бих могла... — изщракването на запалка заглуши думите ѝ, но Ани не искаше да слуша повече. — Между другото, ако успееш да убедиш Зивия да не прави понички повече от веднъж месечно, горкото дете може и да свали пухкавата си бебешка фигура.“

Ивън Къзинс беше с матова кожа и тясно, умно лице. Бе дизайнер на дамско облекло и притежаваше малка верига от бутици в курортните градчета. Когато бе дошъл от Ню Джърси в Северна Каролина, за да учи текстилно инженерство, той се казваше Иван Кошиенски. На втората година бе срещнал Клеър Льо Монтрьоз и двамата се бяха влюбили от пръв поглед. Клеър бе имала изключителния шанс да се измъкне от монотонното си съществуване в обкръжението на прекалена фамилна гордост и малко пари. Скоро, след като му бе разрешено да смени името си на Ивън Къзинс, те се ожениха. Бе готов да вземе фамилията на Клеър, ако баща ѝ не бе се противопоставил.

Ани обичаше родителите си посвоему, въпреки че понякога ѝ се струваше, че живеят в някакъв измислен свят. Но това, че тя бе

единственото дете в сложния им свят на възрастни, я правеше нещастна.

След дълги години на постоянни премествания от Бар Харбър в Хилтън Хед и Палм Спринг, в зависимост от сезона, след пансионите и летните лагери, тя най-накрая се разбунтува. Записа се в Университета на Северна Каролина и се потопи в науките. През първото лято замина за Ню Джърси в стария дом на баща си, за да потърси роднини. Намери само един далечен братовчед, с който не се харесаха от пръв поглед.

От роднините на майка си попадна на стария чичо — Ханибъл Льо Монтроуз. Подготвена пак за резервирано посрещане, тя, без да усети, потъна в неговия интересен свят.

Постепенно, Ани откриваше у себе си предпочитания, коренно различни от тези на родителите ѝ. Собствената ѝ индивидуалност бе белязана с артистичност и интелект.

Прекарването на всяка ваканция с Ханибъл в старата къща ускори самоопределянето ѝ като личност. След дипломирането си, Ани се премести там. През няколкото години, прекарани заедно, преди той да умре, тя осъзна непреходната стойност на общуването с този приятен и ексцентричен старец, който четеше книги на латински за удоволствие и отглеждаше пчели, за да се издържа. Едновременно с това, тя откри в червената почва на Северна Каролина нещо, което не бе намерила в най-екзотичните скъпите курорти — смисъла на съществуването.

Сега, наблюдавайки тъмните буреносни облаци, Ани започна да прибира нещата си. Дали се бе сетила да изпразни кофите от тавана след последния порой? Напоследък нейната работоспособност бе леко разстроена.

Един червеноопашат ястреб прелетя и Ани се загледа в него. Симпатиите ѝ бяха раздвоени между грациозния нападател и малката му, непредпазлива жертва. Като пълномощник на Държавната комисия за диви животни, тя лекуваше хищниците и затова бе свикнала да обича и тях.

А това, помисли си тя тъжно, докато прибираше моливите и покриваше с найлон детектора, бе още едно от нещата, които родителите ѝ не можаха да разберат. Папагали или други малки птички

— да, но бухали! — отвратителни малки същества, които поглъщат гадни неща в кухнята ѝ!

„Скъпа, ако не беше толкова... земна...“ — припомни си безнадеждния тон на баща си и се усмихна.

Преди няколко месеца, все още пълен с надежди, той се бе отбил, пътувайки за Ню Йорк, като доведе и неженения управител на един от бутиците си. Ивън се бе опитвал да се обади по телефона, но той бе изключен, за да не я безпокоят. Наели кола, те я изненадаха, небрежно облечена, както обикновено, докато разпределяше с капкомер високопротеиновата смес за питомците си. Нямаше начин да спре, поне докато лакомите малки стомахчета не се напълнят. Те пък не се намесиха да ѝ помогнат и слава Богу! Искаше пиленцата да не бъдат опитомявани, тъй като по-нататъшното им оцеляване зависеше от страха им от хората.

Приключи работата си под погледа на Ивън, който преценяваше домакинските ѝ умения. Предложи да ѝ наеме прислужница, но тя отказа. Отдавна си бе поставил и задачата да ѝ намери съпруг, който да я измъкне от всичко това.

Тя чу неодобрителното мърморене от хола — баща ѝ бе забелязал купчините книги по пода, нахвърляните обувки под масичката и билките, разпилени по килима.

Горкият Ивън! Той така и не можеше да разбере нейния начин на живот и вкусовете ѝ. Считаеше, че не е с всички си, щом се е скрила в дън горите. Когато тя реши да учи рисуване, той беше доволен, но изпадна в гняв, когато му отказа да работи с него. Правеше всичко възможно, за да я привлече отново към цивилизацията, използвайки като стръв най-младия от взискателно подбраните си служители.

Заръмя и Ани се затича... Беше я нарекъл „земна“. Това не е толкова зле. Бяха я наричали и по-лошо: инат, превзета, мързелива, с нереални представи, ексцентричка... „Земна“ беше дори добре, щом се отнася за някой, който не очаква невъзможни и нереални неща. А Ани бе точно такава.

Дъждът се засили. Тя наведе глава и се затича по-бързо, усещайки плющенето на мокрото трико по кожата си. Беше забравила да си вземе яке.

Дали спомена на Тайръс, че в стаята му тече? Вероятно не! Пък и какво би могъл да направи той? Да се премести? Тя почти желаше

това! Напоследък ѝ беше доста трудно да се отпусне при мисълта, че той е там, горе.

ГЛАВА ВТОРА

Тайръс лежеше на леглото, покрил очи с ръка, като се мъчеше да отпусне мускулите на шията си. Той въздъхна — нищо не се получаваше. Нито спокойствието на университетския живот, нито това йогистко упражнение, можеха да му помогнат. Колкото повече упорстваше с това проклето, идиотско упражнение, заповядвайки на всяка част от тялото си да се отпусне, толкова повече се чувстваше като последен глупак.

Започвайки от стъпалата, той можеше да направи упражнението, чак до мускулите на бедрата. По същия начин, започваше от темето си и достигаше до коремните мускули. Но в мига, когато се опиташе да упражни волята си върху най-жизнената област от мъжката анатомия, в ума му се завъртаха кадрите от онази, последна сцена с Кес и главата му започваше да пулсира, сърцето му се качваше в гърлото и той усещаше, как тялото му се напруга. Цялото тяло, с изключение на онази част от него, която го интересуваше!

Той отвори очи и погледна намръщено към тавана. Какво, по дяволите, ставаше там? Нападение от мишки? Или катерички пренасяха зимните си запаси? Той изруга недоволно: „Като не върви, не върви! По дяволите!“ Изхвърлен като кит на брега, физически изкаран от релси, а на всичкото отгоре наел и тази течаща стара съборетина, с хазайка, която е... най-малкото странна!

Ако му трябваше мотив, за да стане вегетарианец, трябваше само да погледне във фризера ѝ, пълен с гризачи, грижливо пакетирани в отделни найлонови пликчета. Оттогава беше минал само на кафе и обядваше извън къщата — където му падне и каквото намери. Подобна диета можеше да му се отрази добре, но кой знае? Режимът, който си бе наложил включваше и гимнастика. Но откъде трябваше да дойде енергията? От морковите ли? Или от краставиците? Нима може да спортува като кон, а да яде като заек?

Той вече се тревожеше от отпуснатите си мускули и се поддаваше на хипохондрията, като всеки, който никога през живота си

не е боледувал, но изведнъж му се е случило нещо. Тай посегна към пулса си, изпитвайки остро самосъжаление.

Спомни си дразнещия, провлечен глас на доктора: „Гимнастика и диета, синко, в това е спасението ти! Спазвай предписаната диета, изпълнявай всички упражнения и почивай! И ела да те видя след около три седмици, за да преценим как вървят нещата.“

Упражнения! Какво, по дяволите, очакваше да прави! Да играе голф? Или да продаде водолазния си екип и да се присъедини към стадото с трика и потни тела в някоя от онези групи за аеробика? Той знаеше отлично, че от двата спорта, които бе практикувал, първият му бе забранен, а вторият бе невъзможно да упражнява.

Отгоре отново се чу странния звук. Струйка фин прах се посипа по лицето му и той кихна. Господи! Какво пак става!

— Ставай! — той скочи от разхвърляното легло с гъвкавостта на човек, контролиращ напълно мускулите на тялото си.

Само че не беше така! След като почти тридесет и осем години бе имал желязно здраве, той страдаше от високо кръвно налягане — нещо, за което не бе и помислял.

Не че очакваше да остане вечно в играта. Беше планирал все пак, да се оттегли от активната си дейност като водолаз след няколко години. Шорти вече се бе съгласил да закупи неговия дял. Ако всичко вървеше по план, те щяха да са квит след около половин година и Тай мислеше да си купи малка риболовна яхта и някоя къща близо до морето.

Започнал бе партньорството си с Шорти Макферсън само с ръкостискане, но и двамата си вярваха. В такова рисковано нещо като подводните изследвания, не можеш да работиш с някого, на когото нямаш доверие.

Проблемът беше, че той още не бе готов да се оттегли. По дяволите! Беше се гмуркал през целия си живот. Само това знаеше да прави! Когато се съвзе от първоначалния шок да остане завинаги на сушата, той се бе свързал с морската лаборатория на университета „Дюк“ в Бофор. Имаше намерение да предложи своя, повече от двадесетгодишен опит в гмуркането при каквито и да било условия, за да получи място в екипа.

Той познаваше от години работата в морската лаборатория в Бофор, но знаеше малко за експерименталната дейност, извършвана в

университета „Дърхейм“ по програмата за симулиране на работата под вода.

Удовлетвориха молбата му. Надяваше се, че ако започне да сътрудничи по университетската програма, ще работи в крайбрежни сгради и ще бъде близо до Кес. Искаше да се опита да я убеди да му даде още един шанс.

Наложи се да се съгласи да работи три месеца в централната сграда в Дърхейм. При тези обстоятелства казаха, че в зависимост от възможността му да свали кръвното си налягане до нормалното и да го задържи така, ще могат да му предложат работа не само като сътрудник в експерименталната програма.

Дългогодишният му опит в гмуркането при различни условия щеше да му е от полза, а освен това наблегна и на факта, че никога не е изпитвал нервния синдром при високо налягане, което всъщност бе обект на настоящите изследвания. По ирония на съдбата решиха да му възложат изпълнението на експеримент с повреден батискаф. Това бе същата повреда, която го беше накарала да се замисли за оттеглянето си, за да предотврати загиването на мозъчните си клетки и преди да е повредил дробовете и слуха си.

Водолазната работа беше за по-млади. До тридесет и осем Тайръс бе издържал доста повече от други. Бе планирал да изкара още няколко години в търсене на нефтени находища, след което да се насочи към по-спокойни води. Искаше да спечели повече пари — колкото по-голям риск, толкова повече пари. Но парите не бяха всичко! Това го разбра по особено жесток начин и то му струваше толкова нерви. След инцидента, той си наложи да продължи да работи като водолаз и това му донесе печалба.

Веднъж беше чул някой да описва батискафа като куха метална топка, пълна с хора, която виси на верига и на гумен маркуч под повърхността на водата. А освен това имаше и метална скоба, която съединява веригата с топката. При водолазите и най-малкия детайл бе важен. Животът можеше да зависи от нещо толкова просто, като тази отвратителна десетдоларова скоба.

Те се полюшваха на сто тридесет и пет метра под водата, когато скобата се счупи. Батискафът потъваше все по-дълбоко, докато екипажът на борда се струпа върху лебедката. Бяха с един новак — мършав и нахален тексасец, който мислеше да си получи парите и да

се маха от тази работа. Трябваше да проверят има ли повреди след триседмичните ураганни ветрове. Ураганът бе отминал, но в морето все още се надигаха високи вълни и имаше страхотно подводно вълнение.

— Какво, по дяволите, стана! — крещеше тексасецът.

— Спрете! — настояваше Тай пред хората от бордовия екипаж.

Слава Богу, поне комуникациите бяха в ред! Тогава те не знаеха, че са потънали на цели сто и петдесет метра. Въпреки електрическите смущения той чуваше, че някой вика нещо за буксир. Но всички на борда говореха едновременно, батискафът се клатеше на въжетата, а тексасеца само дето не беше откачил.

Причината за повредата бе отстранена за по-малко от час. Но за тях двамата сякаш бяха изминали години. Бутан от теченията батискафът се бе оплел в такелажа.

Маркучът сега беше връзката им с живота. По него минаваше въздухът, който дишаха, топлината, която ги предпазваше от смъртоносния студ на ледената вода, както и връзката с борда. С ширината на мъжки бицепс, той се състоеше от много елементи, всеки с жизненоважно значение. Ако само някой от тях се скъсаше, ако връзката се повредеше само някъде, резултатът щеше да бъде фатален.

Но дори и да издържеше, времето на повърхността също бе постоянна заплаха. Трябваше да докарат специален спасителен екип с хеликоптер, а кой нормален човек би се заел да поправя батискаф в море, при вълни от над осемнадесет метра? Ако времето се подобрише щяха да успеят. Но сега и двамата се страхуваха, че съдбата е срещу тях. При нормални условия, маркучът можеше да издържи огромната тежест при изтеглянето на батискафа. А те, на всичкото отгоре, се бяха оплели в такелажа. В края на краищата имаха късмет. Тай бе усетил какво означава да си в ада, както никога през целия си живот, изпълнен с авантюри. Така висяха безкрайни часове и загубиха представа за времето. Тай слушаше несвързаните приказки на момчето и го успокояваше с думи, които изплуваха от непознати досега кътчета на душата му.

После, когато отидоха в Абърдийн за медицински прегледи, студена пот вече не го обливаше и той фактически не трепереше. Момчето обаче не можа да се отърве от преживяното и се отказа от работата с решителност, на която Тай само можеше да завижда. После,

при първата отдала му се възможност, Тай замина за Щатите. Вече установил се на брега, той се опита да забрави изцяло случката, като се отдаде на грандиозен гуляй. Това обаче не помогна. Изминаха месеци, преди да се реши да затваря вратата на стая, по-малка от дванадесет на дванадесет метра. А кошмарите продължаваха... Клаустрофобия!

Той набързо обиколи благоуханните острови в Карибско море, след което слезе на брега на големия залив, където срещна Шорти Макферсън. Наливайки се с бира и дъвчейки края на изгаснала цигара, Шорти се канеше да участва в търг за някакво ново оборудване, което му трябваше. След доста бири, той успя да убеди и Тайръс да се съгласи да вложи при него парите си, в замяна на известен дял в този бизнес.

Тогава Тай бе на тридесет и пет години. И дори не предполагаше, че съществува нещо, което да го накара да остане на сушата и да работи на бюро — поне докато не навърши четиридесет. Смяташе, че има пред себе си още около десетина години активен живот, щом като успя да преживее онзи случай.

Точно тогава за нещастие загуби всичко. За лекото замайване, което бе усетил веднъж-дваж, той обвини начина си на живот напоследък. Но главоболията го тревожеха и той се обърна към лекар. В кабинета, намиращ се в крайбрежния квартал, той попадна на доктор, който изглежда имаше достатъчно опит, за да разбере за какво става дума. Без дори да се опита да смекчи нещата, той му каза направо:

— Синко, свършиха дните на лудориите ти!

Докато сваляше маншета на апарата за измерване на кръвното налягане, той продължи с равен глас:

— Ако си решил да живееш както досега, няма да стигнеш и четиридесетте. Дробовете ти са все още здрави, но кръвното ти... Послушай съвета ми: махни се по-далече от изкушението и се захвани с нещо друго. Иначе ще се гмурнеш още веднъж, а може би още някой и друг път, но едно от тези гмуркания ще бъде и последното... Следвай инструкциите, които ще ти дам, и ще имаш възможност да се възстановиш.

Зашеметен от чутото, Тай му каза какво да направи със своите инструкции и изхвърча от кабинета.

На другата сутрин, когато се бе гмурнал към един потънал траулер на не повече от девет метра под водата, получи отново онова краткотрайно усещане за дезориентация. То му изкара ангелите. В този момент потъваше с гърба напред и отново се опита да хвърли вината върху вестибуларния си апарат. Оборудването му беше в отлично състояние, но не и самия той!

Ако все още беше хранил някакви илюзии да се оправи, сега те го напуснаха. Беше усетил някои от първите признаци още преди инцидента. По дяволите, той беше в играта вече повече от двадесет години! Беше започнал официално като помощник водолаз в Нем, но дори и преди това, без разрешително беше работил като водолаз около Мексико. След Нем, успя да се настани в морската ремонтна база „Галвестън“. После работи за „Мобил“, а след това се хвана при нефтотърсачите, започвайки от Мексиканския залив и стигайки до Северно море.

Откакто се помнеше, той работеше по шест-седем дни седмично, като се потапяше винаги, щом това му носеше пари. А откакто стана и собственик на дял от баржата, влекача и ръждивата машинария, работеше като дявол, помагайки при ремонта на оборудването, когато не беше под водата.

— Не си женен, нали? — беше го попитал лекарят, когато го посети отново след седмица. Тай, мислейки за отдавнашните си, но неустановени отношения с Кес Валенти, отговори:

— Не!

— Хм... Сега... това лекарство, което ти предписвам, има известен страничен ефект при някои мъже. Не при всички, но... Ако беше женен, щях да поискам да разговарям с жена ти. Една жена, като разбере нещата, би могла да ги облекчи... Нали ме разбираш?

— Да. Добре де, ако реша да се ожения, първо, ще се убедя що за човек е! Това ли е всичко? Сигурен ли сте, че няма да опитаме с някоя и друга пиявица? — ситуацията го сковаваше. Трябваше да се измъкне, преди да му се пръсне главата.

Малко повече от седмица му трябваше, за да си оправи нещата. Но едно нещо знаеше със сигурност — не можеше да остане заедно с Шорти и екипажа на борда. Някога, по нататък, можеше и да се върне, но сега не искаше да рискува.

Беше инвестирал парите си и другаде, преди да се захване с Шорти. Дивидентите нямаше да са много, а работата в Дюк беше временно решение. Липсваше му образование, за да заеме постоянно място, макар и да искаше.

И така... Дните му на водолаз бяха свършили... Какво беше спечелил? Не повече от няколко лични приятелства. Нито семейство, нито пък нещо, което да нарече дом... Той силно се съмняваше, че пансионът в Хюстън, където прекара първите си дванадесет години, все още съществува. Имаше доста добри приятели, разпръснати по света, но освен тях, имаше само Кес. Кес Валенти! Дребна, тъмнокоса, жизнена. И агресивна, особено в леглото! Тай се усмихна със съжаление при спомена за нея. Кес наистина не беше жена, която си даваше почивка. Те нямаха абсолютно нищо общо помежду си, освен леглото.

По-голямата част от годината, екипажът бе работил в Уилмингтън, Северна Каролина. Тайръс имаше късмет и намери сравнително приличен апартамент на крайбрежието, а Кес бе негова съседка. След два дни, тя му стана любовница.

Проблемът възникна, когато той се опита да ѝ обясни състоянието си. Снабден с куп литература и онези проклети таблетки, той трябваше да я чака четири дни, докато приключи концертното ѝ турне с някакво китаристче в тесни кожени панталони. Кес работеше в рекламна агенция и откакто пристанищния град Уилмингтън се бе превърнал в Източен Холивуд, поради създаването на голямо филмово студио, бе ѝ потръгнало в кариерата.

Той имаше достатъчно време, за да изпълнява всички предписания, диети и упражнения, докато я чакаше. Даже първия ден потича няколко километра, чувствайки се като последния глупак, при срещата с двама рибари, които пуснаха няколко нецензурни комплиментата по негов адрес. Тогава реши, че ако ще тича, ще го прави посред нощ, по дяволите! За да не го вижда никой, как се прави на идиот! Когато отиваше да си хапне, пълнеше чинията си с толкова зеленчуци, че можеше да изхрани цяла армия зайци. Поливаше ги с италиански сос, с купища подправки и лимонов сок. Щом се налагаше да си смени режима на хранене, трябваше поне да го прави постепенно. Човек трябваше да си запази някои удоволствия! Беше решил да спре и солта, но след като тялото му преодолее шока от

липсата на порция варен лобстер и тънки пържоли, добре подправени с нещо, които липсваха в проклетата диета. Всичко това се прокарваше с две чаши уиски със сода. Стигаше му, че трябва да се тъпче със суров зарзават, при положение, че единствения, който някога употребяваше редовно, бе — пържени картофи и хубав копър.

След първите няколко дни лечение, главоболието му изчезна и повече не се появи. Тай си помисли, че скоро ще се оправи. Винаги се грижеше добре за себе си и не си позволяваше повече от някоя и друга чашка. Но тежката и интензивна работа изискваше подobaваща почивка. Много рядко му се случваше да почива. А чашките се бяха увеличили! Нищо, че приближаваше само тридесет и осем...

От известно време го плашеше постоянната умора, която усещаше. Като че ли нещо важно липсваше в живота му. Той бе започнал да наблюдава мъжете, които със семействата си се тъпяха по плажовете в неделя. Канцеларски плъхове, които с годините ставаха все по-отпуснати и плешиви, жените им все по-дебели, а семействата им се увеличаваха, докато старите им, почти петгодишни каравани започваха да се пукат по шевовете...

За негово учудване, те изглеждаха доволни от това, което имаха. Тай така и не можеше да ги разбере. Когато бе на върха на кариерата си, той печелеше по две хиляди долара дневно. Вложи доста умело в инвестиции почти половината от парите си. Караше кола, заради която много хора биха продали душата си. Прекара целия си живот, задоволявайки прищевките си и изпитваше ужас, ако нещо му липсва. Беше успял, по дяволите!

Какви ли мечти имаха онези нещастни глупаци, осъдени да прекарват живота си, работейки упорито на някоя сигурна, но тъпа служба? Ако имаха късмет, можеха да прекарват по две седмици годишно на плажа, заедно с жените си и вместо да ловят риба играеха с децата си на електронни игри.

Веднъж, когато беше на около двадесет години, му се бе удало да спре на Великденските острови и да разгледа монолитните глави, оставени там от отдавна изчезнал народ. Дълги години след това, този спомен не го напусна. Господи! Тези слепи, каменни лица, обърнати към морето, го бяха извадили от равновесие! Още тогава му се бе сторило, че те, като че ли се опитват да му кажат нещо... но какво, за Бога?

Дори и сега, когато понякога мислеше за тях, се разстройваше повече, отколкото би желал, защото те бяха нещо, което не се побираше във въображението му. Проклети да са! Защо ли тези каменни лица или пък някакъв си дребен търговец предизвикваха у него чувството, че е пропуснал нещо съществено в живота си?

Обикновено, когато изпаднеше в такова настроение, няколко чашки му помагаха да се отпусне... Или пък — уикенд с някоя жена... Докато очакваше Кес да се върне в града, той бе обхванат от необяснима паника и не можеше да си намери място. Тя се завърна от турнето ентусиазирана. Оставяйки я да излее възбудата си посвоему, Тай наблюдаваше снизходително нейните пируети из стаите, докато преливаща от енергия, му разказваше за изявите на своето рок откритие.

Най-накрая, тя се завъртя около него, настани се в скута му и обви ръце около врата му.

— Той едва сега започва! Тай, как мислиш? Когато филмовото студио се развие, знаеш ли, че всяка нова надежда на изток от Мисисипи ще идва тук и ще чака да бъде представена? Тогава аз само ще обирам каймака, преди който и да било друг, и може да се преместя в Нашвил или даже в Холивуд? Вече започвам да си мисля дали да не се насоча към мениджмънта!

— Какво разбираш ти от мениджмънт? — подигра й се Тай, свикнал вече с еуфоричните състояния на Кес. Такава беше тя — нейната възбудимост в комбинация с учудваща практичност я правеха толкова добра във всичко...

— Мисля, че силата ти е в създаване на възможности за филмова кариера или ангажирането в телевизионни предавания.

— Силата ми е да работя с хора! А това включва контакти, преговори, внушаване на самочувствие и доста други неща! Ти да не мислиш, че да си мениджър е лесно?

— Скъпа, в момента хич не ме интересуват мениджърските ти възможности! — той напипа онова местенце зад коляното й, което я възбуждаше до безумие.

— А от какво всъщност, се интересуваш? — очите й искряха през сребристосините притворени клепки, докато издаваше меки гърлени звуци, които толкова го възбуждаха. Тай усети познатия ефект в слабините си...

— Знаеш ли, луд е по мен! Това деветнадесетгодишно момче, върху което тълпите се нахвърлят и късат дрехите му при всяко спиране на автобуса, не сваля очи и ръце от мен!

— Ръцете ли?! — Тай знаеше целта на Кес. Тя умираше да си вдига цената, предизвиквайки ревността му. Той доста се затрудни с копчетата и токичките, преди да продължи играта.

— Не ревнуваш ли? Липсвах ли ти? Кажи, колко ти липсвах? — не млъкваше Кес. Игра номер две — Кес обичаше да си играе.

Двете седмици въздържание бяха казали своето...

— Как би приела една демонстрация? — изръмжа той, грабвайки я на ръце и понасяйки я към спалнята.

„Проклятие!“ — изруга Тайръс, когато си спомни... Той изтри капката, която плесна на рамото му и продължи да се разхожда нервно из розовата спалня, забравяйки, че това не бе онази, другата, с крещящ син килим, пластмасова гарнитура и жената, която бе направила нещата да изглеждат безнадеждни за него.

Още една капка падна върху леглото, разля се и попи в леката покривка в цвят слонова кост. Той не я забеляза. Не забелязваше и дъжда, който чукаше върху покрива, нито драскането, което долиташе от тавана.

Стиснал юмруци, Тай си спомни усещането при допира на голите им тела и първия си позорен провал... А провалите последваха... Импотентен!

О! Разбира се, че беше от лекарствата — той бе разбрал какво искаше да му каже онзи доктор. Но дори когато спря да взема проклетите хапчета, нещата не се подобриха. Кес му хвърли куп обвинения, последното от които бе в изневяра.

— Кога, по дяволите, бих имал време? — бе попитал той. — Казах ти, че съм на брега от седмица и това проклето кръвно ме съсипва! Кога, дявол да го вземе, мислиш, че ми е останало време или желание да ходя да търся друга?!

— Добре де, не знам с какво време си разполагал, скъпи, но съм сигурна, че нямаш желание! Горкото ми! Бях чувала, че това се случва на мъжете, когато наближат петдесетте... Я ми кажи, заливат ли те и горещи вълни?

Влажното кадифе шляпаше около Ани, която лазеше покрай тесните греди на тавана, изолационните тръби на електрическата инсталация и натрупаната за цяло столетие прах. Като не можеше да си позволи да поправи покрива, може би трябваше поне да озелени мансардата. Но най-напред трябваше да открие дърводелец, който да се съгласи да работи по корем, тъй като можеше да стане само с пълзене.

В полумрака, осветяван от единствената четиридесетватова крушка, тя напредваше бавно към отвора, опитвайки се да не разлее водата от кофата. Коленете ѝ бяха измръзнали, гърбът ѝ — болезнено превит, а ако посмееше да вдигне глава, имаше опасност да си счупи черепа в гредите. Вече за трети път коляното ѝ се заплете в увисналия пуловер и едва не се просна по лице. Водата се разплиска по мокрите ѝ дрехи.

— Гадост! — Ани седна на пети и измъкна мокрия пуловер през главата си, като го хвърли към вратата. Точно в този миг една глава и чифт широки рамене се показаха оттам.

Тайръс побеснял изкрещя:

— Можеш ли да ми кажеш, какво, по дяволите, правиш тук?!

— Не виждаш ли? — озъби се Ани. След като бе уцелила наемателя си по лицето с пуловера, тя се опита да прикрие неудобството си. — Чистя тавана!

— В стаята ми тече!

— Съжалявам! Може ли да не ми скриваш светлината? — отговори тя студено, забравила, че е облечена само с мокър сутиен и джинси.

Тай присви очи. Зениците му свикнаха с мрака.

Какво странно същество бе тази Ани! Но защо ли му се бе сторила непривлекателна? Притежаваше някаква дискретна красота, която не се забелязваше от пръв поглед. Той отново я погледна. Тишината ги смути и тя се изправи на колене.

— Виж какво, съжалявам, че те ударих с пуловера, но откъде да знам, че ще се появиш точно този момент.

Една студена струя я плисна по гърба и тя се вцепени. Опита се да изтрие водата и едва тогава се сети, че май не е облечена като за гости.

„Ама, че досадно“ — промърмори тя. Но липсата на блуза в момента я смуцаваше по-малко от лошото възпитание. Бе израснала сред манекените на баща си и ги бе виждала разсъблечени, докато той драпираше, забождаше карфици, мръщеше се и се шегуваше. Но грубост не ѝ бе присъща.

Тайръс установи, че я разглежда с нарастващ интерес. Косата ѝ бе къса, светло кестенява, прилепнала към две изключително фини скули, гърдите, люшкаци се над тънката талия бяха доста съблазнително закръглени.

— Мислех, че прибиращ зимнина — гласът му прозвуча любезно.

— Виж какво! Остави ме да си свърша работата. Ще се срещнем после долу и ще поговорим за течовете. Съгласен?

При други обстоятелства, Ани с готовност би приела маслиненото клонче, ако той целеше това с тона си, но сега цялата се бе схванала и не ѝ беше до приказки.

— Да бях ти помогнал? Ти избутвай кофите до средата, а аз ще ги поемам и ще ги свалям. Къде да ги изпразвам?

Ани дори и не се опита да откаже. Беше готова да приеме всичко, само да скъси тази агония.

— Да те предупредя — има още кофи и ако не възразяваш, излей ги в твоята тоалетна. Съжалявам, но тя е най-близо.

— Няма проблеми! — Тайръс окачи пуловера ѝ, изкачи се и коленичи на пода. — Май няма много място тук! — раменете му заседнаха на малкия отвор.

— Мисля, че това тук е правено за вентилация — промъкна се Ани по-близо, бутайки кофата пред себе си. — По-добре да бяха направили отвора под стряхата, отколкото тук.

— Трябва нов покрив — мъдро отбеляза Тай и пое кофата.

— А ти за какво мислиш, че си тук?

— Господи, каква лудост! — изруга Тай и се заизмъква към отвора като постоянно се удряше някъде.

Свила устни, Ани едва скри усмивката си.

— Е, дано поне няма прилепи!

— По това време няма. Всички са на лов.

— О, Господи, и това ли?! — изстена Тай, защото бе разлял водата. — Коя стая е точно под нас?

— Разля ли я? Нищо, аз също винаги я разливам, когато слизам по стълбата. Над хола е, но няма да протече, тъй като през лятото пчелите живеят в пространството между гредите и са запълнили всички пролуки с восък и мед.

— Не мога да повярвам! — прошепна Тай. — Сигурно ей сега ще се събудя и ще разбера, че всичко е сън! Няма мишки във фризера! Няма пчели между гредите! Няма полугола жена, влачеща кофи с вода по тавана! Гладни сънища!

Той изля кофата във ваната и се върна за друга. Малко оставаше да си отиде в стаята и да я остави сама да си върши работата. В средата на таванчето, крепейки друга препълнена кофа, Ани го посрещна с усмивка.

— Как все пак разбра, че съм тук?

Решил безропотно да завърши започнатата работа, Тайръс ѝ подхвърли празната кофа.

— Помислих, че си горе, за да ловиш мишки.

— Сигурно трябваше да те предупредя за течовете. Мога и сама, ако искаш продължавай със заниманията си.

— Тъкмо обмислях един проблем, но няма значение, после ще продължа — те се срещнаха по средата на гредата и Тай пое кофата, но без да иска я стисна и водата преля. Той я погледна, за да се извини за непохватността си, и се удари в острия ръб на гредата.

— О, съжалявам! — прошепна Ани. — Виж какво, защо не се върнеш към размишленията си и не ме оставиш да свърша сама? Свикнала съм. Честна дума! От години не съм се удряла тук.

— Подай ми проклетата кофа и да свършваме. Сигурно няма да мога да спя, ако ми капе отгоре!

Ани тихичко се отдръпна. Да спи? Това ли правеше? Още не се беше стъмнило. Какво ти спане! Тя още не беше вечеряла. Изглеждаше ѝ като човек на живота... Тези полупритворени очи, устата, която толкова я впечатляваше, дори когато бе подигравателно свита... Това не бе вид на аскет! Връщането на Тайръс я обърка. По-добре да се бе прибрал.

Преувеличено бе да се каже, че Ани имаше опит с мъжете. Въпреки това, всички хормони в тялото ѝ реагираха по опасен начин, още щом видя Тайръс Клей. Необходимо бе да призове цялото си

благоразумие, за да не обръща внимание на присъствието му в къщата през изминалата седмица.

По дяволите! Тази кофа не се помръдваше. С разтворени за по-голямо равновесие колене, тя се протегна и хвана дръжката. С треперещи от напрежение мускули, тя бавно и внимателно приближи кофата към себе си, вторачена във водата, която беше готова да се разплиска по кабелите на инсталацията. Но тъкмо когато се обръщаше, за да я постави пред себе си, дръжката се счупи.

— О, не! — изстена Ани. Осемнадесет литра студена вода се изля в скута ѝ, прониквайки между дъските. Ани се сви, скри лицето си в ръце и се разрида. Минаха няколко минути, преди да усети ръката му върху главата си и лекия му топъл дъх по лицето си. Той вдигна мокрите ѝ коси, но тя извика задавено:

— Махай се! Не виждаш ли, че е тясно за двама тук!

Тайръс виждаше, но не можеше да я остави там ревяща над празната кофа. А освен това, той сигурно не би постъпил така благородно, ако знаеше колко ще го възбуди нейната близост — тази кожа и коса, миришеца на диви цветя, топлината, излъчвана от тялото ѝ и позата, в която бе коленичила.

— Хайде, мила, няма защо да плачеш. Не си разляла мляко, само вода... Хайде да слезем долу, да ти направя малко кафе... Хайде...

— Не ми обръщай внимание, Тайръс — подсмръкна Ани. — Винаги се разстройвам от дреболии.

Ръката на Тай милваше голото ѝ рамо. Той погледна нагоре към струите вода. Дъждът се бе усилил.

„Плаче за дреболии наистина!“ — Тайръс въздъхна... Бе разбрал, че най-накрая е намерил... Бе отишъл на лекар с обикновено главоболие, а се озова на това странно място, където живееше жена като Ани Къзинс...

ГЛАВА ТРЕТА

— Винаги плача за дреболии — изхлипа Ани.

— Глупаво е — отговори Тайръс дрезгаво. Той колебливо я докосна с ръка, но я отдръпна бързо при допира с нейната топла, копринена плът. Щеше да му бъде много по-лесно да покаже приятелски чувства, ако беше с повече дрехи.

— Не, не е — възрази тя, подсмърчайки като се опитваше да се успокои. — Здравословно е да си поплачеш!

Тези думи бяха достатъчни, за да събудят у него състрадание.

— Хайде, хайде — промърмори, притеснен за нея и за себе си, мислейки как да излезе от неудобното положение.

От друга страна, се радваше на усещането, че тялото му реагира по съвсем нормален начин само при вида на една привлекателна, полуоблечена жена. При други обстоятелства, той сигурно би опитал да се възползва от ситуацията...

— Хайде, ела, изсуши се и аз ще ти направя най-хубавото кафе, което някога си пила. По-добре ли си вече?

Когато се върна в кухнята, тя бе взела душ и се бе преоблякла в сухи дрехи и вълнени чорапи, останали от Ханибъл. Косата ѝ тъмнееше прилепнала, защото не остана време да я изсуши. Не беше сигурна дали ще я изчака. За човек, който се държеше толкова резервирано, поведението му изглеждаше най-малкото странно в случая.

— Направих го силно. Ако искаш разрежи го малко.

Всъщност последното, от което би имал нужда по това време, бе кафе. И без това не можеше да заспи.

— Гладна съм. Следобед съм изминала поне осем километра с целия багаж. Ти може и да си вечерял, преди да дойдеш у дома, но аз не съм сложила хапка в устата си от обяд насам.

— Обикновено минавам само с обяда — отбеляза Тайръс. Но би продал душата си за една дебела, петсантиметрова пържола, с всичките подправки, които диетата му забраняваше.

— Да не би да пазиш диета? Не изглеждаш такъв човек — Ани отвори фризера. Тай я погледна неспокойно и бързо реши, че ако е от консерва, ще яде. Но ако е нещо от фризера...

— Сигурен ли си, че не искаш?

Тай си позволи да огледа безцветното и безформено нещо, което бе облякла. Е, да гладен беше! Непрекъснато се чувстваше така. Ако приемеше поканата ѝ, то нямаше да има нищо общо със съблазнителните извивки на тялото ѝ.

— Смятам, че бих могъл да хапна нещо, преди да се кача горе.

— Какво ще кажеш за печен картоф, пълен със сирене, бекон и лук и още нещо, ако намеря? — предложи Ани и сложи подправките на изстърганата дървена маса, по която се валяха писма от последната поща.

— Бекон, сирене и яйца би било чудесно за мен — е, да, беше гладен, но нямаше да хапне нищо, което не е хапвал преди — особено, когато идва от кухнята на тази ексцентрична дама.

— Само без сол! — добави притеснено. Сиренето и беконата също не му бяха позволени, но той просто ограничаваше диетата, а не я прекъсваше... Докато нещата с Кес не се оправеха по някакъв начин, нямаше намерение да прекъсва лечението.

Докато Ани се въртеше из кухнята пъргаво, противно на отпадналия ѝ вид, Тай оглеждаше къщата, пълна с книги и снимки в рамки, които покриваха стените. „Сигурно не е много възпитано така да оглеждам. Какво ще си помисли, като ме види?“

Защо ли прие поканата ѝ?

Снимките явно бяха от няколко поколения. Имаше една на възрастен мъж и друга — на Ани като малка с лигавник и сламена шапчица. На друга тя бе между мъж и жена, сякаш излезли от страницата на модно списание и изглеждащи прекалено доволни от живота. Имаше няколко снимки на мъже, други — на Ани с някакъв мъж и още една — на същия мъж, но с друга жена. Брат ли ѝ беше? Може би. За пръв път се замисли за това как живее. Изглежда не излизаше често, а и доколкото знаеше тук не идваше никой. Може би е омъжена? Или разделена с мъжа си? Разведена? Какво, по дяволите, го засягаше това! Той се обърна намръщено и се отдалечи.

И все пак, продължи да си мисли за нея. Живееше съвсем сама тук сред природата, със своя фризер, пълен с мишки и таван, който

течеше над главата ѝ. Винаги му бе приятна женска компания и при нормални обстоятелства сигурно би се радвал на тази жена... Но тя бе толкова различна от всички, които бе познавал. В предишните му връзки имаше негласна уговорка, че освен секса, нищо друго няма да ги интересува.

— Сервирано е! — извика Ани.

По-късно, докато я гледаше как рови в огромния печен картоф със забележителна липса на стеснителност, той отново отбеляза, че Ани изобщо не е негов тип. Не си заслужаваше да започне нещо, което не искаше.

— Още сирене? Настъргала съм цял куп! Искаш ли...

— Не, стига ми — отговори бързо той, като пълнеше вилицата си с бекон, разтопено сирене и парещ картоф. По начало идеята за вечерята не беше добра. Не искаше отношенията им да се задълбочават. Да не говорим за факта, че се създаваше прецедент. Вместо да вечеря сам, с храна, която му бе предписана, той се тъпчеше с някакви вкуснотии. Стомахът сам щеше да му напомни за това утре вечер.

— Винаги ли си живяла тук? — Тай се чувстваше неудобно и реши, че ѝ дължи поне любезен разговор в замяна на вечерята.

— Не, невинаги. Тук съм от около десет години.

— Семейството ти от тук ли е?

— Семейството на майка ми. Чичо Ханибъл ми остави къщата. А ти? Не съм те питала какво всъщност работиш в Дюк. Сигурно не си египтолог, нали? — той я погледна озадачен.

— Египтолог ли? Защо трябва да съм такъв? — Ани вдигна рамене и посегна към друго парче бекон.

— От името ти — обясни тя, изтривайки троха сирене от устните си. След като той продължи да я гледа неразбиращо, тя допълни: — Тайръс — папирус. Клей — клеясали плочки.

— А-а, ясно! Винаги ли така преценяваш хората?

— Обикновено въобще не си давам труд да ги преценявам, но когато живеем под един покрив тогава, нали разбираш... Добре е все пак, че не си динозавър.

Поклащайки глава, Тай хвърли поглед към фризера, после я погледна отново. Наистина бе заинтригуван, въпреки желанието да не се заплита в разговор. Тя говореше твърде странно. На пръв поглед я

разбираше, но ако се замислеше за казаното не откриваше кой знае какъв смисъл! Ако онези проклети хапчета бяха размътили и ума му, на оня доктор щяха да му потрябват доста пари, за да му плати застраховка за небрежно лечение.

— Уф! — той се чудеше как да разговаря с човек, чиято логика не се подчиняваше на нищо общоприето.

— Тиранозавър. Знаеш ли — Тайръс-Тирас, Ти-рано-завър? Динозавър! — той кимна в знак на съгласие. Щеше да се съгласява с всяка нейна дума, докато си свърши вечерята и да се изпари оттук, преди да е започнала да си въобразява нещо. Защото, ако това се случеше, беше сигурен, че ще се предаде. Той прилежно изяде последните трохички сирене.

— Никога не закусваш тук, нали? Защо, аз нямам нищо против? — Ани изтри устните си и се усмихна доверчиво с големите си кафяви очи. — Знаеш как е — има някои хора, които никой не би желал да му се въртят из кухнята, но други би допуснал — Тай се задави с кафето, но тя го потупа по гърба. — Добре. Е, исках да кажа, че ако искаш, можеш да си приготвяш храната тук. Нямам нищо против. Изглеждаш доста кротък.

Той изглеждал кротък! Тай поклати глава, безкрайно смутен.

— Да не би да си магьосница?

„Откъде пък заключи, че се мъча да го омагьосам?“ За да е сигурна, тя реши да бъде откровена.

— Съжалявам, че те притесних! Няма нищо чудно. Просто ме е страх. Аз съм само една обикновена художничка.

Художничка ли? Тай си спомни, че първия ден, когато дойде, му бе споменала нещо за ателие.

— Какво рисуваш? — прекаляваше вече с любезността си, заради едното ядене... Но, художничка или не, ако видеше и някоя черна котка да се разхожда из къщата... Щеше да се чупи.

— Правя илюстрации за книгите на едно малко издателство и освен това сътруднича на две областни списания. Мислех да направя книжка за оцветяване с исторически сюжет за областта и да накарам някой издател да я публикува... И може би една книга за разните видове бухали и ястреби...

Това беше чудесен повод за Тай и той се реши да попита:

— Имаш ли си... ъ-ъ... котка? Не съм виждал никоя наоколо.

— Да не си алергичен? Нямам, разбира се, но ако си алергичен към козина, сигурно имаш алергия и към перушина.

— Ами... хм... онези мишки във фризера? Да не би да са за рисуването?

— О, това е хобито ми! — обясни тя. — Ще пийнеш ли още кафе или мислиш, че ще ти попречи да спиш?

Тай ѝ позволи да му допълни чашата. И без това шансът да заспи вече беше проигран.

— Хобито ти да замразяваш мишки ли е? — настоя меко той.

— Хайде да отидем в хола, за да не се хващам сега да мия.

Той я последва, затъвайки все по-дълбоко в разговора, който дори не се опитваше да разбере. Удобно настанена на дивана, Ани му заобяснява нуждата и удоволствието от излюпването на пиленца от изоставени яйца, отглеждането на бухалчета и лекуването на раните на възрастни птици.

Тайръс я слушаше, а погледа му блуждаеше по лицето ѝ. Никакъв грим не можеше да удължи повече миглите ѝ, нито пък да очертае перфектната линия на веждите. А Кес би предпочела да си признае годините, но не и да позволи мъж да я види негримирана или с мокра глава.

— Най-трудно е да докараш сместа за храненето. Имам приятел, който ми помага, когато имам малки — съдържанието на протеин е страшно необходимо за тях. Но щом пораснат достатъчно, аз ги слагам в едно бебешко корито в клетката и започвам да ги храня с парченца мишки. За това са онези замразените. А когато пораснат съвсем, ги тренирам да ги ловят с нокти. Първо хартиена лента, а после — живи мишки.

— Сигурно си със здрави нерви — се възхити той от смелостта ѝ. Жените, които познаваше, биха припаднали само от мисълта за някоя мишка. Тя имаше бледи лунички, които правеха кожата ѝ да изглежда като кадифе. Каква ли би била на пипане?

— Естествено, аз рядко им ги правя на парченца. Те сами ги разкъсват, но е много интересно да ги видиш, колко бързо се научават да ловуват. Инстинкт! Но проблемът е да го запомнят.

Гледайки я, Тай си мислеше: „Нито прическа, нито грим, приказва за бухали, мишки и боклуци, като че ли не е млада, привлекателна жена, сама вкъщи с мъж...“

— Като си сам, нямаш друг избор. Трябва или да си имаш домашно животно, или да ходиш от време на време в някой зоопарк — така живееш в съгласие с природата.

Възможно ли бе една нормална жена да говори така? Май беше чел някъде нещо за... Дали нямаше някакви скрити сигнали, които мъжете излъчват и жените ги разбират? Господи!... Ако е така... Не, това не е възможно! Кес дори и не се досети, а тя познаваше добре мъжете.

— Опитвах с маска и ръкавици, но не мисля, че е правилно. Най-добре е да се поставят колкото може по-рано в клетка. Искаш ли да ми видиш клетката? За да ти дадат разрешително, трябва да я имаш.

Пропъждайки обърканите си мисли и съмнения, Тай си почиваше под топлината, която излъчваха големите ѝ кафяви очи. Странностите ѝ бяха заразителни.

— Да, искам — каза, макар изобщо да не го интересуваше. — Сега вече знам, защо са ти онези замразени мишки.

Ани се намести по-удобно, като седна на подвития си крак.

— Съжалявам. Ако ти трябва миксер, използвай онзи, който е в горното ляво шкафче, а не другия, който е в килера.

Протягайки краката си под масичката, Тайръс бутна два чифта обувки и едно списание.

— Благодаря! Ще мина и без миксер. Следващите си гости обаче ще трябва да предупредиш, защото аз попаднах на... онези неща там, когато търсех лед, и...

— Затова ли си помисли, че съм магьосница? — засмя се тя. — Съжалявам, че те разочаровах. Почти ми се иска да бях! Ако можех да правя магии, сигурно щях да направя една и да спра течовете, и друга, за да заздравя основите, докато кухнята не се е отцепила от останалата част на къщата...

Очите му се спряха още веднъж върху меката фланела, която обгръщаше тялото ѝ, чиято мизерна стойност вече бе оценил и се запита, защо тя не похарчи някоя и друга пара за себе си. С чифт добре прилепнали джинси и прилична блуза тя би била страхотна. Въображението му полетя, запалено от толкова седмици въздържание и Тай се размърда неловко. Изправи се и я погледна в лицето.

— Време е да си ходя — измърмори той.

Устните ѝ се разтвориха, когато повдигна глава, за да срещне очите му, а Тай се изкашля и погледна встрани.

— Благодаря за вечерята, Ани. Дойде ми добре.

Ани го проследи с поглед, докато се отправяше към стълбите.

— Дължах ти я заради помощта. Другият път ще ги изпразня, преди да се напълнят. Лека нощ, Тайръс.

Дълго след като той изчезна нагоре по стълбите, образът му вълнуваше сърцето ѝ. Беше очарователен екземпляр. Прекрасен на вид и забавен събеседник, ако въобще започнеше разговор. И не беше изобщо толкова ужасен, колкото се бе опитал да се представи. Явно нещо го безпокоеше. В един момент си бърбеха като стари приятели, а в следващия — той изглеждаше напрегнат, като че ли му е казала нещо обидно, или го е притеснила по някакъв начин. Като си припомняше вечерта, Ани не можа да открие нищо, което да е казала, за да го постави в толкова неловко положение, в каквото изглеждаше, че се намира. Не можеше да е заради мишките. Нали му бе обяснила!

Дълго след като вече си бе легнала Ани даде свобода на мислите си да се позанимават още с Тайръс Клей. Той се различаваше от всички професори, които тя познаваше. Ханибъл също бе заслужил професор по философия на религията, но беше сигурно, че не бе виждала двама по-различни учени.

Кой беше Тайръс Клей? Какво правеше тук? Имаше нещо необузвано в очите му. Нещо, което ѝ напомняше за ранения соколскитник, за който се бе грижила. Той нямаше нищо общо с другите мъже, които познаваше. Не че бяха толкова много, въпреки усилията на сватосващите я приятели.

Преди десет години, току-що завършила, пълна с надежди и вече успяла да получи няколко прилични хонорари от местни рекламни агенции, тя се бе преместила при Ханибъл, мислейки, че няма да е за дълго. Беше на двадесет и четири и таеше надежда, че ще срещне своя принц. Сега, станала вече на тридесет и четири, тя се бе примирила със самотния живот, тъй като бе установила, че на повечето мъже, включително и онзи, за когото бе сгодена цели три години, им липсваше нещо важно. Ханибъл я бе направил възискателна към мъжете. Тяхното приятелство бе базирано на общите интереси, на неутолимото любопитство към света и съществата, които го населяваха и на удоволствието да откриваш и да изследваш всичко, до което се

докоснеш. Той я бе научил да се радва на всеки Божи ден, заради уникалните съкровища, които той ѝ подарява. Имаше всичко, което би искала да има една жена: къща, интересна работа, здраве и приятели. Това бяха няколко нейни бивши любовници и жените, за които се бяха оженили.

По ирония на съдбата, тя беше кръстница на шестгодишния син на своя бивш годеник. Сид бе помощник професор по зоология в Чапел Хил, а тя бе последна година студентка, когато се срещнаха. Виждаха се цяла година, бяха сгодени още две и тогава той срещна една лекомислена първокурсничка и след един месец се ожени за нея. Ани беше една от шаферките.

Тя беше горда от себе си затова, че никога не бе загубила приятел. Какво от това, че те един след друг се бяха влюбвали в други и се бяха оженили? От време на време я посещаваха, за да се похвалят с поредния си потомък и Ани се правеше на леля на бебетата. Може понякога да ѝ се е искало някое от тях да е нейното, но честно можеше да признае, че сърцето ѝ не беше разбито от нито един мъж.

Няколко дни изминаха преди Ани да види наемателя си отново. Беше намирала доказателства, че използва кухнята, за да си прави кафе. Даже веднъж в сметта имаше плик от храна. За човек, който изглеждаше толкова здрав и жизнен, начинът му на хранене изглеждаше малко странен, но това не беше нейна работа. Не го беше взела за отглеждане под наблюдение.

— Колата ти е затрупана с дъбови листа — отбеляза тя. Беше се върнала по-рано вкъщи, защото задуха силен вятър, а тя си бе забравила якето. — Искаш ли още едно одеяло?

Тайръс искаше да ѝ покаже покълналите люцернови семена, които бе купил на връщане. Беше чул един от студентите по морска биология да казва на друг, че жена му купува, като се кълнеше, че били даже по-добри от сурови стриди.

— Яла ли си някога такава неща?

— Разбира се. Но повече обичам житни кълнове — Ани бутна раницата си върху масата и опря металотърсача в ъгъла. — Днес си си дошъл по-рано?

— Нямаше защо да вися в университета — отговори Тай мрачно. — Имам да чета куп неща, а това мога да правя и тук. Май пак ще

вали, а пътят тук е доста несигурен и при добро време — той погледна към търсача. — Да не си загубила нещо?

— Да съм загубила ли? — повтори тя озадачено.

— Търсачът! Изгубила си си пръстена или ключовете? — на слабото му лице се появи усмивка и той се облегна на рамката на вратата. — Или търсиш заровени съкровища?

— Разбира се, че съкровища! Знаеш ли колко търговски пътища са кръстосвали тази област? Това е бил главния проход, доста преди даже да са замисляли създаването на Дърхейм.

— Е, това вече обяснява защо масичката ти е пълна със списания за съкровища — Тай можеше да разбере тази треска. Той също се беше запалил веднъж, като всеки водолаз. Мечтаеше за някой испански клипер, потънал в началото на шестнадесети век. Затова последното, което бе очаквал, бе да открие бацила на същата треска тук, в това затънтено място на края на света.

— Ако искаш ще ти покажа находките си, след като запала огъня и започна да приготвям нещо за вечеря. Ял ли си вече? — Ани заизмъква кръстосаните ремъци и окачи фотоапарата, бинокъла и раницата на различни закачалки.

— Мислех да опитам тази храна — кимна той с неудоволствие към кутията с кълновете.

— Защо?

— Защо ли? — повтори той. — Защото човек, който е с акъл на място, вместо да пасе, би се нахранил прилично. Не можеш да поддържаш силата си само с карбохидрати, нали знаеш?

След около два часа Тайръс се бе настанил на дивана, разглеждайки съсредоточено карти на местността и списания за съкровища, сравнявайки рекламите на различни модели металотърсачи. Нейният беше от най-скъпите и ако се съдеше по резултатите, тя усърдно го използваше.

— Казваш, че всичките тези неща са от мелници? — той изучаваше внимателно парче ръждив метал с особена форма.

— Тук наоколо, по реката е било пълно с мелници. Това са били земи на индианците „оканечи“, които са прогонени от Вирджиния от англичаните. Било е през хиляда шестстотин седемдесет и шеста, а те са измрели само сто години след това. Никой не знае защо, но аз понякога се чувствам като нашественик в техните гори и реки...

Ани с блеснали очи се обърна към него и вдигна краката си на дивана, за да ги стопли с ръце. Бяха запалили огън в камината, но в старата къща ставаше течение отвсякъде.

Тайръс усети кракът ѝ да го докосва по бедрото. Силата на реакцията му от този допир го изненада. Това обаче все още не значеше нищо — той бе отвърнал на Кес също по обичайния начин, но след това се беше провалил.

— Разбира се, ако не си запален по историята, сигурно намиращ всичко това досадно и скучно.

Ани не беше негов тип. И освен това, той си имаше приятелка. Кес ще го разбере, щом успее да се справи с хипертонията...

— Въобще не скучая — увери я той, като взе парчето ръждясало желязо и започна да го разглежда, демонстрирайки интерес. Какво, по дяволите, прави тук, обладан от мрачни предположения за Кес, с кого спи, с кого се среща и кога най-после той ще може отново да се нарече мъж? Кракът ѝ отново го докосна по бедрото, като коте, търсещо топлина и Тай се смути, сякаш го бе опарил огънят от камината. „Ани е смахната“, повтаряше си той. „Страхотна е на вид, очарователна е да я слушаш, но определено не беше онзи тип жени, с които мъжете биха искали да се захванат дори и при нормални обстоятелства.“

Ръката му обхвана ледените пръсти на крака ѝ и той се опита да ги стопли между пръстите и дланите си.

— Това тук наистина топли, нали? — Тай посочи с поглед тухлената камина. От дни наред умът му бе зает само с една мисъл. Щом само докоснеше жена, започваше да си представя всички забранени удоволствия. Не забранени, а невъзможни! Нима има нещо по-лошо от това, дявол да го вземе!

Той отдръпна ръката си. Какво се опитваше да прави? Да се покаже отново глупак? Беше трудно да преглътне подигравка от жена — от която и да било жена. Но май си я търсеше!

— Никога не си ми казвал с какво се занимаваш.

— С подводни изследвания. Бях водолаз.

— Намирал ли си някога съкровище, когато си се гмуркал? — Ани се изви и седна с кръстосани крака пред него, наведена напред със задъхано от необикновен интерес лице.

— Да, главно по рифовите острови в Мексиканския залив. Тогава бях много млад — тя продължи да го гледа в очакване, сбърчила нос,

със стиснати устни и потъмнели очи.

— Думите ти ми звучат, като че ли съжаляваш за нещо — отбеляза след малко тя. Тай почеса наболата си брада. Когато свали ръка, тя отново се спря на пръстите на краката ѝ и с крива усмивка, той продължи загряващия масаж.

— Не ми хареса как ми се отрази. След една-две години разбрах, че това е болест. Тогава дори още нямах разрешително и използвах всички случаи, само и само да се гмуркам като на лов. Златна треска! Като бях малък обичах да чета за това... Джек Лондон, дните на златната треска... Треската за съкровища е същото нещо. Това е някаква лудост.

Дланта му се спусна към стъпалото и той усети нейната несъзнателна реакция, чу как тя леко затаи дъх. Господи, та тя цялата е коприна и нерви! Каква ли жена се криеше зад това невинно лице, зад тази маска на повлекана!

— Мисля, че съм наследила този бацил от чичо си. Беше домашен търсач на приключения. Всички тези книги, написани за онези места, където той не би могъл да отиде, за нещата, които не би могъл да свърши... Той бе ужасно осакатен от артритата си, когато почина, но не бе загубил този дух на... удивление, на откривателство — тя се бе пренесла в спомените си, които Тайръс не можеше да сподели. — Знаеш ли, пие ми се горещ чай с много мляко. Ти искаш ли?

„Горещ чай? Пък и с мляко?“ Ако Кес го видеше сега, щеше да умре от смях. Да си играе с крачетата на тази жена с безброй лунички по кожата, на която ѝ липсва най-основната женска хитрост и да пие чай с мляко, вместо... Отново го завладя горчивината, с която непрекъснато се бореше. По това време щяха да са се върнали от вечеря. Той щеше да си пие уискито, а Кес да танцува насреща му и да го кани с ръце... На Кес ѝ беше нужен фон. Затова, щом влезеше в стаята, тя пускаше музика. Тя правеше всичко, за да го накара да танцува с нея. Но след дванадесетчасовия работен ден, той си мислеше само кога тя ще се налудува, за да си легнат.

— Да, един чай звучи чудесно! — чу се да казва. И наистина беше така.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

През цялата следваща седмица Тайръс се държеше подчертано учтиво при няколко случайни срещи с Ани. През цялото време четеше, за да навакса пропуснатото през годините, когато е трябвало да учи. Очите му бяха изморени, настроението — лошо, а и осветлението в стаята бе слабо. Би дал всичко, което притежаваше, за да може да се потопи отново в бурното море и да плава, да плава докато има сили.

Ани бе обърквана от студенината му. Вечерта, когато пиха заедно чай и говориха до късно, беше от най-приятните, които бе прекарвала през последните години. Но някои хора си бяха такива. Днес са ти приятели, а утре — все едно не те познават. Като използва хубавото време, тя направи последният есенен пейзаж за книгата, която илюстрираше. До първия сняг трябваше рисунките да са готови, за да може да започне последната серия за зимния сън на животните. Щеше да успее и да спази срока по договора. Тя вече се беше съгласила да започне работа по илюстрирането и на детска приключенска книга и чакаше авторът да ѝ даде резюмирано съдържанието. Тайръс я пресрещна на вратата. Беше извървяла повече от шест километра, за да нарисова есенен пейзаж с букови дървета.

— Искам да ти кажа за осветлението си.

— Изчакай поне да се разтоваря. Ще трябва да си намеря някое магаре, ако продължавам да нося всичко това — каза Ани задъхано. — Какво за осветлението? — попита тя, събувайки калните си ботуши.

— Ммм? — разсеян от зачервеното ѝ лице, Тай си позволи да разходи поглед по-надолу, където гърдите ѝ се повдигаха и спускаха неспокойно, омотани в многобройните ремъци.

— За осветлението. Би ли ми помогнал, да сваля тези неща?

Ръцете му бяха студени, сухи и твърди. Когато докоснаха врата ѝ, Ани отново усети сърцето си да тупти чак в гърлото. Тя въздъхна дълбоко и се загледа встрани, докато той я освобождаваше от товара. Нима можеше да овладее чувството, което той предизвикваше у нея?

След като не беше го виждала няколко дни, то бе още по-силно. Сякаш излъчваше биотокове.

— Ще се наведеш ли? — Тай свали вързопа от гърба ѝ.

Ани дръпна светлобежовата плетена шапка, чийто цвят отиваше на цвета на косите ѝ, оставяйки наелектризираните кичури да стърчат. Издърпа и шала и го хвърли на облегалката на стола.

— Понякога тичаш, просто защото можеш да го направиш.

— Някога заслушвала ли си се в думите си, Ани? Невинаги се изразяваш смислено, знаеш ли?

Замълча докато си миеше ръцете на мивката и го погледна през рамо.

— Така ли? Е, сигурно е така. То е защото живея сама и понякога си говоря каквото ми дойде наум. Рядко се заслушвам в това, което казвам. Гладен ли си? Имам малко селска шунка и мога да я изпържа. Искаш ли да сложа и няколко яйца?

Във въображението на Тай се появи поднос с шунка, овесени ядки и сос. Селска шунка! Пушена, солена и съвсем забранена за него! А беше гладен като звяр!

— Може би едно яйце...

— Добре, яйца и шунка за двама! Можеш да направиш кафе. Какво има? Крушката ти ли изгоря? — тя се наведе, за да наплиска лицето си и не успя да забележи смаяния му израз.

Тай си позволи да проследи линията на дългите ѝ крака, чак до смъкнатите надолу вълнени чорапи. Интересно, никога не бе си помислял, че кадифето можело да бъде привлекателно.

— Крушката ли? А, да, понеже чета много, а нямам силна лампа и си помислих, че ако имаш някоя настолна, би могла да ми я дадеш, докато съм тук.

Ани изчезна в килерчето и се върна с парче селска шунка. Взе един смъртоносно изглеждащ нож и отрязва четири филии.

— Добре е осолена, а? — още едно от любимите му ястия се бе прибавило към забранените удоволствия: аншоа, солени фъстъци, хайвер, селска шунка...

— Отхранена с фъстъци, консервирана с пипер, опушена с царевични кочани и престояла почти две години. Един фермер — приятел на чичо Ханибъл ми я подари миналата Коледа.

— Май ще е по-добре да прескоча шунката... Едно или две бъркани яйца...

— Да не би да не обичаш? Тогава ще направим бекон!

— Не, само яйца! — Тай се чудеше на себе си. Защо само не беше си поискал лампата и да се беше качил горе. — Всъщност опитвам се да ям без сол.

Е, сега тя вече знае, помисли си той нещастно. Във всяко списание по будките може да прочетете за връзката между лекарствата против кръвно и импотентността. А първата причина, да се храни някой без сол е високото кръвно. Дявол да го вземе, да беше си изписал на челото монограм „И“! Достатъчно зло бе за него, че живееше в близост с жена. Жена, която вече се досещаше за проблема му. Беше ужасно!

Тай погледна намръщено леките си домашни пантофи и каза:

— Виж какво, ако ти е все едно, бих прескочил вечерята. И без това е доста късно, а имам още доста да чета.

— Ти пазиш диета — установи Ани, без да обръща внимание на непохватните му извинения. — Не се притеснявай, Тай. Аз също периодично се занимавам със здравето си. Постъпваш умно, като се грижиш за себе си, особено сега, когато си се оттеглил от активна работа. Какви упражнения правиш?

— Какво искаш да кажеш? Какви упражнения?

— Вдигане на гири? Тичане? — тя сложи шунката настрана и взе шепя зеленчуци и кутия извара. — Никога не съм те виждала да тичаш. Ако те интересува, има страхотни трасета.

Като се облегна на вратата, Тай я погледна поуспокоено.

— Ако чакаш да ме видиш облечен като манекен с моден екип да пухтя по пътя, не се надявай! Ако трябва дори мога да тичам, но проклет да съм, ако го правя пред свидетели!

— Късно си започнал, а? — Ани режеше тънки парченца ряпа и моркови върху сложения в съда грах. — По колко тичаш на ден, откакто си се оттеглил от активна работа?

— Колко мислиш, е от главната лаборатория до паркинга? Ако вали, ходя сравнително бързо.

— Само толкова? Не предполагам, че си толкова чувствителен. Трябвало е да започнеш редовно да тичаш, веднага след като си спрял да се гмуркаш, за да не ти се отрази на състоянието внезапното

спиране на физическо натоварване. Предполагам, че не можеш и да спиш добре, нали?

— Да не си привърженичка на здравословния начин на живот?

Заета с бъркането на салатата, Ани поклати глава.

— Не, но току-що свърших да чета книгите на чичо Ханибъл по здравните проблеми и начините на хранене. Той беше много запален. Не знам дали това е имало нещо общо с обучението по философия на религията, но мисля, че има смисъл.

Тай въобще не разбираше за какво му говори, но не искаше да се бърка в най-интимните му проблеми — схоластично, философски или по какъвто и да било начин.

— Каква е тази подправка? — той гледаше със съмнение жълтеникавата прах, с която ръсеше двете огромни чинии със салатата. Беше чувал за ориенталски подправки, които стимулирали, но още не беше стигнал до тях...

— Бирена мая. Страхотна е против стресови състояния. Съдържа много витамин В и други неща.

— Какво, по дяволите, те кара да мислиш, че се нуждаеш от нещо против стрес? — попита той войнствено. Дали тя не се опитваше посвоему да му намекне, че се е сетила за истинския му проблем?

Поливайки салатата с олио и оцет, Ани отвърна на погледа му развеселена. Колкото по-свадлив ставаше той, толкова по-топло тя се отнасяше към него. Тай се нуждаеше от човек като нея, макар и да не го съзнаваше. А и тя не се бе грижила за никого след Ханибъл, ако не се смятаха бухалчетата.

— А как е на вкус? — попита Тай със съмнение.

— Бирената мая ли? С други подправки към салатата е страхотна! Иначе... Какво ще пиеш? Мляко или айрян?

— Мляко — Тай я погледна мъченически. След като набързо почисти масичката в хола от безпорядъка, Ани го покани да седне. Тя отпи голяма глътка мляко, избърса горната си устна и се обърна към него с решителен вид.

— А сега... Кажи ми какъв проблем имаш със здравето!

Тай се задави с парченцето ряпа и грабна чашата с мляко.

Когато можа отново да си поеме дъх, той я изгледа обидено:

— Моите проблеми, госпожице Къзинс, не са ваша работа!

Ани въздъхна и набождайки от салатата, отвърна:

— Не се обиждай, но ти явно си в лошо душевно състояние. И знаеш ли, мисля, че това също е част от проблема ти — имам си собствена теория за това. Винаги ли си такъв?

— Какво точно искаш да знаеш? — да се разговаря с Ани беше толкова безопасно, колкото да се танцува върху минно поле!

— Почти съм сигурна, че лошото ти настроение има връзка с това, че не спортуваш достатъчно. Аз също така, бях ужасна... Правех всичко, само заради глупавото удоволствие да троя нервите на хората. Но след като дойдох да живея при чичо Ханибъл станах по-добра. Той отглеждаше пчели, водеше си дневник и изминаваше километри всеки ден. Правеше го, въпреки артритата си — само за да поддържа духа си.

Тай се предаде и се зае със салатата. Макар, че успя да идентифицира някои от подправките, не посмя да попита за останалите. Те никак не бяха лоши, след като свикнеш.

— Какви са забавленията ти, Тайръс?

Преди няколко месеца би й отговорил, че води Кес на вечеря всяка вечер. Ако не е много изморен — танцуват малко, след това се връщат в апартамента, любят се и заспват. Единственото общо нещо с оня чичко, когото тя споменаваше, бе това, че той също водеше нещо като дневник, в който си записваше гмурканията и интересните места, които бе посетил.

Не беше влизал в морето вече шест месеца и не очакваше да го направи вече някога. Животът му бе достигнал най-ниската точка на отлива и не знаеше дали някога ще има прилив.

— Забавления ли? Гледам как падат листата и се опитвам да позная кое ще стигне първо до земята... Умно, нали?

Чувайки собствените си думи, Тай трепна. Боже колко е глупаво да се самосъжаляваш! Онова нещо го бе засегнало много по-дълбоко, отколкото предполагаше...

Ани слушаше ядосаните думи и горчивината, с която бяха изречени и усети съчувствие дълбоко в душата си. „Оттеглил се от работа водолаз, който изглежда в страхотна форма“, помисли тя. „По каква случайност бе намерил пътя към нейния дом? Какво правеше тук? Какво искаше?“ Ани твърдо вярваше в съдбата. Тя се облегна на дивана и се усмихна. Веднъж й се бе случило да хване вече пораснал ястреб. Не беше се получило нищо... Щеше да се опита да опитоми поне този...

— Винаги организират нещо от университетите. Обичаш ли музика? Театър? Какво ще кажеш за зоопарка в Ешбъроу?

Погледът на Ани се разходи по мощната му физика, извитата волева брадичка, твърдите му бедра, крещящата мъжественост, също и чистия, приятен мирис на сапун. Сигурно не е изглеждал момче още на четиринадесет години, но сега...

— Добре, какво ти харесва?

Тай се изправи и започна да кръстосва стаята.

— Харесват ми жените! — подхвърли през рамо. — Но не всяка жена! Харесвам жените, с които съм, да са вълнуващо красиви. Обичам да ги любя. Да ги гледам как се обличат, за да излязат с мен. Да ги гледам, как след това се събличат! — той постави ударението на последното изречение, извивайки злобно очи към нея. — Обичам да виждам красивите им очи с мек и блестящ поглед, хубавите им... — усмивка изкриви устните му. — Да продължавам ли?

С крака, свити върху дивана, Ани усещаше всяка дума да се промъква под черупката, в която се бе затворила от години и да намира най-уязвимите ѝ места. Никой не бе я наранявал толкова дълбоко, от петнадесетата ѝ година насам. А сега... Явно го правеше умишлено. Тайръс искаше да я обиди и тя изобщо не можеше да разбере защо. Единственото, което искаше, бе да му помогне. Тя усети предателски сълзи в очите си. „О, по дяволите!“ И най-големите нещастия в живота си бе посрещала с вдигната глава и сухи очи, но когато ѝ се случеше нещо наистина незначително, тя просто се срутваше.

Тя зарови в джобовете си, за да потърси кърпа, но намери само парченце хартия, с което бе увила един счупен връх от стрела. Ханибъл си имаше теория: сравняваше симптомите на настинката с тези на плача и твърдеше, че ако не пресушава редовно сълзите си, ще боледува по-често от настинки. Това било начин на тялото да се освобождава от стреса. Тя се почувства по-малко глупаво като си спомни това.

Тай, свил нещастно рамене, стоеше с гръб към нея и следеше реакцията ѝ в отражението на прозореца. Да го вземат мътните! Бе наранил чувствата ѝ, а в действителност не го искаше. От друга страна, тя си го търсеше с нейните увещания и съчувствие. Толкова ли не ѝ стигаше ума, за да се сети, че ако бе имал някакъв избор, никога не би дошъл на това място?

Истината бе, че бе изплашен. Лекарят от Уилмингтън го бе насочил към друг доктор в Дърхейм, но той се страхуваше да отиде. Ами ако беше още по-зле? Ами ако трябва да взема тези адски хапчета цял живот и никога да не може да люби жена?

Колкото до забавленията, той можеше да отиде в града. Двама от онези, които се бяха записали в курса по клинично лечение на последствията от подводни инциденти вече бяха обходили всички нощни заведения в околностите и казаха, че може да влезе и без дама.

— О, Ани, не... — измърмори, навеждайки се над свитата на дивана дребна фигура.

— Да не си посмял да ме докоснеш! Аз... Аз съм алергична!

— Към всичките тези здравословни храни, без съмнение?

Тя го подлудяваше. Как можеше някой, който говореше по нейния начин, който се обличаше така и който мислеше като нея, да упражнява толкова силен физически ефект върху него?

— Поне не чистя стаите, ако това няма да ми достави удоволствие — натърти тя, търкайки очите и носа си, а после вдигна мокрото си лице и го погледна обвиняващо. — Изобщо не чистя като другите!

С червени очи, със зачервен нос, с разрошена като птиче гнездо коса, тя му се струваше красива. Господи, той бе в по-лоша ситуация, отколкото си мислеше.

Ани пое дълбоко дъх и прие предизвикателството, което сама си бе докарала. Ако паднеше по гръб от първия път, тя никога нямаше да може да му помогне. Не ѝ се случваше за първи път да я нараняват. Вероятно нямаше да е и за последен... Ще проклина, ще поплаче, ще плисне малко дезинфекцираща течност и пак ще се върне към обичайните си занимания.

— Ще дойдеш ли утре с мен на разходка — каза тя предизвикателно. — Като излезеш навън и вкараш малко свеж въздух в дробовете си, ще видиш дали няма да ти се подобри и настроението. Това е най-евтиния лек и ти го знаеш!

— Ани, не го направих нарочно...

Тя миришеше на сапун. Не на онези, с разнообразни екзотични ухания, които употребяваше Кес, а на обикновен, чист, тоалетен сапун. Трудно му беше да повярва, че нещо такова ще има подобен ефект върху него.

— Не, нарочно беше! — му възрази тя спокойно, а Тай не се и опита да възрази пак. Той осъзна, че му бе влязла под кожата, а това го плашеше. Беше опитал да се измъкне, като си казваше, че тя не е нито хубава, нито интересна, но знаеше, че не е така. По свой начин, неуловимо и без да го изтъква, тя беше и хубава, и интересна. Проблемът бе, че той не би могъл да се сближи с жена.

— Мислиш ли, че ходенето ще подобри и характера ми?

— Трудно би станал по-лош! — отговори му сухо, напълно възстановила духа си след моментния срыв. — Ти се заседаваш твърде дълго. Ще натрупаш излишна умора в себе си, след което ще започнеш да имаш проблеми с холестерина, кръвното... После ще започнеш да оплешивяваш, ще се влоши зрението ти, а ходилата ти неусетно ще станат плоски и кръвообращението ще ти създава проблеми...

— Само това ли? — кремъчно сивите очи позволиха на една весела искрица да просветне в тях.

— А как си със зъбите?

— Е, те поне още са си моите — Тай се ухили насреща ѝ, показвайки здравите си бели зъби. Ама че ирония!

И двамата се засмяха. Ани се сети, че досега никога не бе го чувала да се смее. Всъщност, даже усмивките му можеха да се преброят на пръстите на едната ѝ ръка. Както бе ѝ казал още първия ден, Тайръс не беше весел човек. Нито пък щастлив, би добавила...

Тя усети топло чувство да нахлува в нея и го погледна замислено. Още не знаеше в какво се състои неговия проблем, но каквото и да бе, тя щеше да се справи. Докато дойде време да си тръгне оттук, той щеше да се превърне в щастлив и здрав човек. Та нали това беше по нейната специалност? Имаше диплома от комисията по опазване на дивите животни и за лекуване на хищниците. А според речника „Уебстър“, хищник бе дива граблива птица и...

— Сигурна ли си, че не сме се загубили? — Тай задъхан се отпусна върху грапавия дънер на едно дърво.

— Вярвай ми! Аз съм на „ти“ с всяко дърво в тази област — Ани бе изморена също, но за нищо на света не би го признала. Проблемът бе, че и двамата бяха прекалено горди и упорити. Бяха извървели седем-осем километра, но никой от тях не би си признал, че иска да се

върща. Тай вече не чувстваше краката си. Преди около седмица, когато Ани му предложи разходка, за да го накара да тренира за здраве, той се бе съгласил. Изобщо не бе предполагал, че е изгубил форма. Очевидно при гмуркането се използваха други групи мускули, защото „леката разходка“ за Ани, бе убийствена за него.

— Сигурна ли си, че не ти се иска да потичаме? — бе я попитал саркастично след първите няколко километра по баирите и камънаците.

— Липсва ти бягането ли? Аз предпочитам да вървя бързо и да стигна по-далеч.

Ани бе невероятна. Вървеше с широки крачки с пълната си екипировка и даже не изглеждаше уморена.

Тай се бе бяхтил подире ѝ цяла сутрин с металотърсача на рамо. А това чудо всъщност никак не беше леко. Той ѝ се подиграваше, че търси съкровище, заровено от някой пират, който се е отдалечил много по течението на река Ено, а тя само се усмихваше със своята подлудяваща усмивка.

— Подигравай се, но умният пират не би заровил съкровището си на морския бряг. Аз разчитам именно на тези интуитивни проблясъци и някой ден ще донеса в къщи и нещо друго, освен ръждясалите железца и наконечници от стрели.

Ани показа сечище покрай реката с удобни камъни, които можеха да послужат като маса за пикника. Не ѝ се искаше да седне, защото се опасяваше, че няма да може да стане от умора. А като си помислеше, че трябва да извървят целия път обратно...

— Сандвичи с филизи, сирене и ябълки за десерт! Ето твоите!

— О, Господи, за това ли изминах тези километри! — падайки върху куп листа, Тай започна да разтрива коленете си. Кой би помислил, че един все още млад мъж би се предал толкова бързо. — Колко сандвича си направила?

Когато се върнаха вкъщи беше почти тъмно. Червеният залез се отразяваше в пламналите листа на дъбовете, кленовете и дрянските дървета, хвърляйки ласкави отблясъци върху неприветливата стара къща.

— Долу имам само душ — отбеляза Ани, като събу ботушите си и освободи измъчените си крака.

— Това е цяла трагедия! — съгласи се Тай.

— Банята е съвсем малка. Не може да се седне дори.

— Бих казал, че това е едно съвсем справедливо наказание за някой, който слага балахено между две филийки хляб и твърди, че това е храна.

— Но ти изяде своите два сандвича и освен това, единия от моите — освобождавайки се от фотоапарата и раницата, Ани бързо свали пуловера си. Ходенето я бе загоряло.

— Да ти кажа ли, какво ще направя сега? Ако се съ согласиш да дойдеш с мен в най-добрия рибен ресторант в града, ще те пусна в моята вана! — погледът на Тай се плъзна бавно и изучаващо по небрежно облечената ѝ фигура.

— Сега? Така, както съм?

— Лично аз първо се събличам, после...

— Говоря за ресторанта. Мисля си, че ако става дума за мястото, което имам предвид, там няма да ме пуснат и на паркинга така, както съм облечена.

— А аз умирам от глад! Давам ти двадесет минути! Ако искаш мий се, ако искаш се удави! Но рибните ястия са едно от нещата, които мога да си позволя, а освен това днес съм си ги заслужил!

Пет минути за душ, пет — за сушене на косата и десет — за да изглади шарената рокля, прибрана в единия ъгъл на гардероба. Защо ли не си отидеше с кадифените джинси и пуловера? Някаква съвършено непонятна суетност я бе обхванала. Тя грабна една от дрехите, които майка ѝ бе изпратила. Това бе дреха от последната модна колекция на баща ѝ. Горката Клеър! Тя не се бе отказала да превърне своето мърляво момиче в многоцветна пеперуда. Поне линията на дрехата бе модна. Платът бе ръчно щампиран в топли цветове — прасковено и синьо-лилаво. Тя я бе облякла веднъж, когато ходи на вечеря със Сид Чембърс — бившия ѝ годеник — и с неговото семейство. Съпругата на Сид, Джени, бе попитала дали не си го е купила от някой от близките магазини... Толкова за висшата мода.

В последната минута тя се пръсна с парфюма, който Ивън ѝ бе изпратил за последния рожден ден и веднага се паникьоса, опитвайки се да го избърше. Ама че гадост! Май беше по-добре да си остане

вкъщи! Естествената, земна и практична Ани — паникьосана, само защото мъж я бе поканил на вечеря!

Но пък кога е познавала друг такъв мъж като Тайръс? Разбира се, Сид никога не бе предизвиквал у нея това гъделичкащо стомаха чувство. Те бяха чудесни приятели и това всъщност бе проблема. Никакви искри, никаква възбуда, нищо от онези първични усещания, които чувстваше да витаят около Тайръс. Когато той развали годежа, тя не усети нищо повече от едно облекчение, че няма да ѝ се наложи да се мести в малкото тухлено бунгало, което той бе купил, когато стана професор.

Тай я чакаше в хола. Когато я посрещна, дръзките му думи, които си бе приготвил за поздрав, застинаха на устните му.

Това Ани ли беше?! Високото красиво същество в розово ли бе жената, която замразяваше мишки и пълзеше по дъските на тавана? Която се обличаше като дървар и обикаляше горите?

— Не ме гледай — промърмори сподавено Ани. — Лесно се смущавам...

— От какво има да се смущаваш?

— Не знам, но аз съм си аз, и ако се смееш, ще ти счупя главата! — за човек, свикнал още от раждането си с критично преценяване на всеки детайл от облеклото, тя не се смяташе за добре облечена.

— Добре де, не го приемай буквално. Мисля, че преживявам закъснелия си пубертет — Тай ѝ помогна да си облече шлифера. Ръцете му се задържаха за малко върху раменете ѝ, но той ги дръпна бързо. — Изглеждаш прекрасно, Ани!

— Е, честно казано, ти също!

Моментното ѝ притеснение изчезна и тя се усмихна, като го огледа внимателно. С панталоните му от мек вълнен плат, сако от туид и тъмна вълнена риза, той изглеждаше така, че тя веднага се отказа от ролята, която бе решила да играе в живота му.

Качиха се в колата и Ани показваше пътя. Чудеше се дали и той е така изморен като нея. Грешката беше нейна.

Храната щеше да помогне. И виното. Три чаши добре изстудено бяло вино биха свалили голяма част от умората.

Паркингът бе задръстен, но Ани се бе обадила за резервация в последната минута преди да тръгнат. Вече седнала, тя се усмихна нерешително и се огледа наоколо, преди да събуе леко обувките си под

масата. Това беше любимия ресторант на нейните родители, може би поради това, че бе построен върху имот на семейство Монтрюз. Затова на Клеър тук винаги ѝ устройваха царско посрещане.

Докато цяло ято келнери, приличащи на пингвини, ги нападаше, Ани с ужас си помисли, че май приближава времето за поредното родителско посещение и въздъхна...

— Искаш ли нещо за пиене, или предпочиташ да преминем направо към целта? — попита Тай.

— Нещо за пиене, ако обичаш.

— Нещо органично и здравословно, предполагам. Мътеница?

— А, така ли! Щях да си поръчам чаша от фирменото бяло вино на заведението, но щом говориш така, ще взема най-скъпото вино от менюто!

— Пада ми се, нали! — усмихнат, той се посъветва бързо със сервитъора за вината и се спря на „Пулифюизе“.

Певецът изпълняваше серия песни, облъхнати от носталгията по петдесетте и когато две двойки станаха, за да танцуват, Тай се наведе през масата с дяволит поглед.

— Доколкото знам, танцуването се счита за чудесно упражнение. Какво ще кажеш за няколко завъртания с мен?

— Само ако ми гарантираш, че краката ми няма да докосват пода!

— Май ще трябва тогава да изчакаме да ми спаднат мехурите по краката.

Докато успяха да унищожат целия поднос с крабове, лобстери, стриди, скариди и чифт отлично изпечени филета от риба меч, бутилката беше изпразнена. Ани вече можеше да се свие в ъгъла и да заспи съвсем щастлива. Краката вече не я боляха. Нищо не я болеше... По време на вечерята Тайръс ѝ бе доставил удоволствие с няколко доста невероятни истории за потънали съкровища и тя не бе останала по-назад. Разказа му за един опитомен бухал с огромен клюн, който тероризираше всяка вечеря, която се организираше навън в околностите, защото кацаше по средата на масата и си вземаше от всичко. А след това за един лошо опитомен сокол, който се нахвърляше върху всеки сивокос човек, явно бъркайки го с див заек. Изискано облечените постоянни клиенти започнаха да си тръгват и оживлението сред келнерите намаля. Залата тънеше в топлата светлина на свещите и

отблясъците на чашите с вино. Ани разреши на въображението си за миг да витае без задръжка, мечтаейки как ли би се чувствала, ако лежи в тези опитни ръце, заровила пръсти в тъмните коси, ако докосне тези твърди, чувствителни устни...

Тайръс, заситен от солените стриди, сочното филе от риба меч и свежото сухо вино, не можеше да не бъде привлечен от чифт искрящи очи. Господи! Как не може да вкуси разтопеното по устните ѝ масло! Как може една жена, така непринудена, простодушна и искрена, да го завладее така?

— По-добре ще е да те заведе вкъщи, докато все още мога да се движа — промърмори той дрезгаво, като заобиколи масата и застана зад нея. Ръцете му докоснаха леко косата ѝ с цвят на лешник и мекота на коприна и ѝ помогнаха да стане.

— Мисля, че забравихме нещо — прошепна Ани.

— Да извикам ли сервитьора?

— Виж дали не са откъм твоята страна на масата! — тя шепнеше и понеже музиката засвири отново, Тай се наведе, за да чуе думите и вдъхна лекия мирис на парфюма ѝ. Ръката му се премести от облегалката на стола към раменете ѝ и той усети крехките ѝ кости през мекия плат на дрехата.

— Кажу ми, какво? Чантичката ти ли? Или носната кърпичка?

— Обувките ми... — прошепна тя. Топлината на тялото му я обгръщаше, обвиваше я дъха на финия му одеколон. Несъзнателно тя се отпусна на ръката, която я прегръщаше.

Тай неохотно се откъсна от нея и се наведе под масата, за да търси обувките ѝ. Ани въздъхна дълбоко, когато той повдигна стъпалото и плъзна пръстите ѝ в студената обувка, докато топлата му длан обгръщаше глезена, за да сложи каишката на петата ѝ. Докато той ѝ обу и втората от лачените обувки с отворени пети, тя си представяше скъсаните чорапи, нагънати от допира на горещите му пръсти.

Тай се изправи като дишаше тежко и ѝ подаде ръка. Той остави една едра банкнота на масата и я поведе към фоайето. Докато държеше шлифера ѝ, го измъчваше нетърпим глад, друг вид глад, който не бе задоволявал толкова отдавна.

ГЛАВА ПЕТА

— Да тръгваме — нервно я подкани Тай.

— Не ме карай да те гоня — измърмори тя, бързайки след него на фините си шведски токчета. Тай спря внезапно и се върна малко назад.

— О, Ани! Извинявай!

— Нищо! Все пак те догоних!

— По сушата, може би — съгласи се той и я хвана за ръка.

— Да не мислиш, че ще плуваме до къщи? — тя издърпа ръката си и се опита да отвори вратата. Ани се чувстваше нетактична и уязвима едновременно, но му позволи да я настани в колата. Какво идиотско нещо — достатъчно беше само да я докосне и тя се разтапяше.

Има известни неудобства в самотния живот, мислеше Ани, след като напуснаха Дърхейм. Едно от тях бе загубата на естествения женски имунитет към привлекателни мъже.

Пътуването към къщи продължи тридесетина минути. Ани бе благодарна на Тай, че пусна радиото, по което предаваха новините от деня. Заслушана в проблемите, пораждани от кризата, тя оцени нищожността на собствените си емоционални терзания. Докато колата спираше под червения дъб, тя успя още веднъж да си обясни ирационалната реакция към мъжа, когото съдбата бе довела при нея.

Всъщност нищо особено не бе се случило. Абсолютно нищо!

Една приятна, отпускаща вечер и едно негово докосване не означаваха нищо. И понеже бе изморена, изпитото вино я бе направило свръхчувствителна. Това бе всичко! Тай бе привлекателен мъж, а тя бе една нормална, здрава жена.

Вместо да заобиколи към другия вход на къщата, Тай я придружи докато тя търсеше в чантата си ключовете. Той ги взе от ръката ѝ, отключи вратата и влезе след нея. И двамата мълчаха, откакто бяха излезли от ресторанта. Ани се опитваше да намери подходящи думи, с които да се сбогува с него и да му благодари за вечерта.

— Е? — предизвикателно се обърна Тай към нея. В този момент Ани си го представи на борда на кораб, с очи като бурно море, възправен срещу надигащите се вълни.

— Какво има? Защо си се намръщила?

— Намръщила ли? — избухна тя. — Ти забърза през паркинга и ме остави да те гоня, а сега ме обвиняваш, че се сърдя!

— А кой не обели дума толкова време? Как другояче искаш да нарека поведението ти? — той не бе срещал жена, която да не се сърди, за да постигне своето. Кес също го правеше, но изкусно. Не бе честно от негова страна да ги сравнява двете, те толкова се различаваха.

— Слушах новините!

— Не предполагам, че си запалена по политиката и спорта!

— И ти изглеждаше толкова заслушан, че не се реших да заговоря — отвърна Ани, усещайки ленив проблясък на веселие под неприветливата му външност.

Тайръс направи крачка към нея, забелязал тънката усмивка, която трепкаше в краищата на устните ѝ. Гледаха се един миг, като всеки очакваше другия да се отдръпне. Беше глупав спор, но Ани усети, че съдържанието на адреналина в кръвта ѝ се увеличава, нервите ѝ се изопват и чувствата ѝ пламват. Кремъчно сивите очи се втренчиха в лешниковокафявите, очаквайки проява на слабост. Среброто в косата му проблесна и противно на всякакъв разум, пръстите ѝ потрепваха от желание да погаят буйните кичури над челото му.

— Още ли ще мълчим? — провлече Тай.

Ани се опита да го погледне надменно, но само сви рамене. Ако той бе решил да изпитват чия воля е по-силна, тя бе повече от готова да му отвърне. Но за нея бяха по-важни чувствата ѝ.

— Има начин да ти се развърже езика... — подхвърли Тай меко. — Май си решила да ме накараш да го направя, нали?

Напрежението помежду им растеше, след като ѝ бе хвърлил ръкавицата. С изненадващо безразсъдство, Ани отдръпна глава и повдигна презрително вежди. Сега, дори да се запали къщата, тя не би се помръднала от мястото си.

Дрезгавият звук, издаден от Тай прониза съзнанието ѝ само секунда, преди той да я сграбчи. Нямаше време да се измъкне. Дълго след това Ани се виждаше като на забавена филмова лента, как се

олюлява към него с разтворени устни, докато пръстите му повдигат брадичката ѝ.

Държейки я така със силните си ръце и странно потъмнели очи, Тай притисна устни към нейните, бавно и леко, като че ли опитваше мекотата им. Мощното му привличане я покори, като я накара подсъзнателно да усети, колко слаба е всъщност. Тай все още не бе я притиснал към себе си, а тя вече копнееше да бъде!

Ани изстена приглушено, тъй като ръцете му още я държаха на разстояние. Безсилна, тя отметна глава и предложи дългата си красива шия на хищните му устни.

— Слонова кост... — прошепна Тай към уязвимата част под брадичката ѝ. — Топла, жива, слонова кост...

Тя усети горещата влага на целувките му по цялата си шия и пожела да се отпусне в ръцете му. Но с лице между дланите му, тя не можеше да преодолее силата на ръцете, които я държаха и започна да се извива в напразни усилия да се вмъкне зад тази бариера. „Прегърни ме, вземи ме, проклет да си!“ — викаше наум тя. „Не ме измъчвай!“ Какво ставаше с него? Какво ставаше с нея?

Тай продължаваше да целува всяко ъгълче на устните ѝ, после линията между тях, а Ани стенеше леко, заглушила гласа на гордостта си, който ѝ заповядваше да се отдръпне. Той го правеше нарочно, реши тя и обезумяла протегна пръсти нагоре към ръцете му, освобождавайки се внимателно от нежната му прегръдка.

— Излъчваш аромат на момина сълза — прошепна Тай.

— Парфюмът ми...

— И миришеш на кайсиево бренди.

— Десертът ми — Ани захапа устните му, въздържайки се да не му причини болка. Ужасно я беше яд. Тя умираше за него, а той я докарваше до лудост. Държеше я на ръба!

— Сега аз ще взема моя десерт... — въздъхна Тай, като най-после я прегърна и притисна леко към себе си.

Нямаше сдържаност в твърдото мъжко тяло, което докосна нейното, нито в жадните устни, на които нейните отговориха с толкова страст. Ръцете му неуморно я галеха и Ани усети как краката ѝ започват да омекват. Несвързаните звуци, които излизаха от гърлото ѝ, бяха нещо, което тя никога не бе правила. Вкусът на устните му я опияняваше и премахваше всички сигнали на разума. Гърдите ѝ

копнееха за допира му и когато усети дланта му да се плъзга от бедрото към гърдите ѝ, тя се помръдна, за да го улесни, чувствайки с вълнение втвърдяването на зърната си в очакване на докосването.

Неочаквано, така неочаквано, че тя почти загуби равновесие, Тай я отблъсна от себе си и се извърна. В тишината на старата къща, готова за сън, дишането му отекуваше грубо и дрезгаво.

Притиснала все още пулсиращите си устни с длан, Ани се облегна на стената. Бавно, мъчително, горчивата сладост на прилива спадна. „Господи, ще разбере ли някога...“ Яростта нахлу в нея, запълвайки бързо празнината, която страстта бе оставила. Тя се опита да диша дълбоко: „Брой до десет! — си заповяда. — Не отронвай нито дума, преди да си преброила до десет!“

Успя да достигне до „седем“, когато Тай се обърна и я погледна със същия студен поглед, който тя бе забелязала още първите дни, когато бе дошъл. Той я предупреждаваше: „Не се приближавай!“

В края на краищата неговата необузданост я привличаше. „Колкото по-див е ястребът, толкова повече се плаши“ — напомни си Ани. А Тай се нуждаеше от нея. Той или преживяваше някакъв период на несигурност, поради ранното си оттегляне от активна дейност, или имаше сериозен проблем с жена... За първото, тя можеше да му помогне, но във втория случай, никога нямаше да се съгласи, да бъде използвана, вместо някоя друга...

— Ако искаш, утре отново да повървим пеша — каза тя с похвално спокойствие. — Ще те чакам след работа.

Хладните му тъмносиви очи избягваха погледа ѝ.

Той само измърмори нещо, че ще се забави. Тя въздъхна.

— Тогава вдругиден. Недей да се изоставяш отново след това чудесно начало — не искаше да го остави да изпадне отново в апатията, която го бе обзела преди.

— Не смяташ ли, че тази акция отиде твърде далеч, госпожице „Добротворке“?

— Да не искаш да се превърнеш в мекушаво туловище? Да не искаш да се ровиш в онази дупка в университета по цял ден, а после да си идваш и да се криеш в стаята си? — тя тръгна към спалнята и взе шлифера си от пода. — Карай, тогава! Която и да е тя, не бъди толкова сигурен, че още те желае, независимо от формата ти. Май много разчиташ на привлекателността си.

— Стига, Ани!

Ани слисано го изгледа как се заизкачва по витата стръмна стълба, вземайки по две стъпала наведнъж, сякаш бягаше. Човек, който можеше да прави това с такава ловкост, сигурно не бе чак в толкова лошо състояние, помисли тя.

И така, явно причината бе жена... Тя въздъхна, свали роклята и я хвърли на стола. След това събу и обувките и застана пред огледалото само по комбинезон.

— Какво очакваше, глупачко? — попита тя мътното си отражение. Това, което виждаше никак не бе лошо, макар да не бе съвършено. Тя свали презрамките на комбинезона от раменете си и го остави да се плъзне по тялото. Какво толкова бе очаквала, за Бога? Принц „Обаяние“ да пристигне на бял кон, в облак прах по насипания с чакъл път, да я метне на седлото и да запраши с нея към двореца си?

Никакъв шанс! Може би тя бе виновна, че не можеше да задържи нито един мъж. Или може би звездите така бяха определили.

— Пак провал! — изрече тя с язвителна усмивка. — Чист провал! Сега знам, защо толкова мразя хороскопите...

Силен звук от цепене на дърва, точно под прозореца, събуди Тай. Това довя мимолетни спомени, които вече бяха загубили способността си да го натъжават... Под горещото бяло августовско небе, едно рано израснало момче, с току-що счупен нос, цепи планини дърва и ги подрежда, за да изсъхнат... Кожата на дланите му, мека от дългогодишното миене на чинии в крайбрежния пансион, се покрива веднага с мехури, които се пукат и дланите залепват адски болезнено по гладката дървена дръжка на брадвата...

Болката е нетърпима... Той ругае през зъби и работи, докато не привърши... Но щом спечели достатъчно, ще избяга от града...

След като майка му бе починала, а стария пансион бе съборен, за да построят някакъв супермаркет, вече нямаше нищо, което да го задържа там...

Едно нещо обаче знаеше със сигурност. Никога вече нямаше да позволи на някой стар глупак да го нарича с прякори, без да си изпати... Той бе роден в пансиона и работеше там преди и след училище, по-скоро за да помага на майка си, отколкото по някаква

друга причина. Тя се изтощаваше в голямата неудобна кухня, но бе твърде горда, за да приеме помощта на търговците и моряците, които им бяха постоянни клиенти. Тай още помнеше, когато го събуждаха през нощта и го преместваха да спи в перачницата, която бе в съседство, върху чаршафите, които миришеха на сапун. Всъщност той нямаше нищо против — чаршафите бяха много по-меки от неговото легло, а и само тогава той можеше да чуе майка си да се смее. Приглушеният ѝ кикот се смесваше с дълбок мъжки смях... По-добре такъв смях, отколкото никакъв... Вероятно, той самият бе заченат в същата тази стая. Бе наречен на двама уважавани господинчовци, които бяха редовни посетители още от времето, когато носеше къси панталонки. Тайлър Кърназър и Ръсел Фортис, и двамата търговци, които, когато бяха в пристанището, обръщаха от време на време внимание на сина на Кора Мей. И двамата имаха семейства на Изток и спряха да идват при тях няколко години преди Кора да умре...

Тай напусна града, когато събра достатъчно пари. Замина за Галвестън и започна работа на един траулер. Първата година печелеше, колкото да преживява. Но беше роден да бъде моряк и напредваше бързо. Ако не бе се захванал с гмуркането, сигурно досега вече щеше да бъде капитан на търговски кораб.

Едно парче дърво се удари в стената на къщата и през затворените прозорци ясно се чу гласа на Ани:

— Проклятие! Няма ли да престанете да падате, преди да съм успяла да ви улуча!

Влачейки завивката след себе си, Тай прекоси стаята и отвори прозореца. След като не бе могъл да заспи до среднощ, сега никак не бе настроен да го събуждат в зори, още повече, че щеше да ходи в лабораторията чак следобед.

— Хей, защо не си нарамиш проклетите дърва и не идеш от другата страна на къщата!

Облегната на дръжката на брадвата, Ани вдигна ръка над очите си и го погледна.

— Не си ли станал още?

— Не виждаш ли, че не съм?

— Не е необходимо да си толкова саркастичен. Откъде мога да зная, че си решил да спиш цял ден? Какво става? Да не съм те изтощила вчера? — думите ѝ бяха придружени с усмивка.

Тайръс тръшна прозореца.

— Изтощи ме, разбира се! Луничавата вещица! — измърмори той и се отправи към банята. Снощи му бе дяволски трудно да заспи, а след това сънува цяла нощ кошмари. — Проклети жени! Измъчват човек с лъжливи надежди, а после...

— Кифлички с кайсиеви ядки! — извика му Ани след около половин час.

Тай, облечен в мек кадифен панталон и една от любимите си фланелени ризи, тъкмо посягаше към куфарчето си, решил да отиде по-рано в университета и да си намери някое спокойно ъгълче в библиотеката.

— Не съм гладен! Благодаря! — отвърна неохотно той.

— Разбира се, че си! Само че те е страх да си признаеш!

Ани погледна към кухненската врата, блокирана с огромно количество мъжки гняв.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш? — изръмжа Тай.

Тя продължи да изважда вдигащите пара кифлички, като ги поръсваше със сметана и извара.

— Виж какво, ако искаш да се пхнеш в черупката си и да се самосъжаляваш, че си вече стар и не ставаш за водолаз, моля! Изобщо не ме интересува!

Тай хвърли куфарчето си през масата и я погледна.

— Не се самосъжалявам! И не съм стар за водолаз!

— Както кажете, господин Флипер! Намерих настолна лампа. Ще ти я кача днес в стаята и ще ти сложа сто и петдесетватова крушка. Някъде бях чела, че колкото поостарява човек, толкова повече светлина му е нужна.

— Нищо ми няма на очите!

— Не се притеснявай! Всички остаряваме — ако имаме късмет.

— Аз не остарявам, дявол те взел! — кипна Тай.

Ани го погледна със спокойна усмивка и недоверчиво съмнение в дълбоките си кехлибарени очи.

— Не остаряваш ли? Върху това ли работите в лабораторията? Формула за вечната младост? Хмм! Ще има голям успех! А помислихте ли за социалния отзвук?

— Ани!!! — ниският гърлен звук, идещ от гърлото му предупреждаваше, а самият той направи и заплашително крачка към

нея.

Тя му подаде кифличка, но Тай не забеляза.

— Е, хайде, хайде, не разбираш ли от шеги? Само се опитах да ти ускоря кръвообращението!

— Остави кръвообращението ми на мира! — очите му я пронизаха и Ани изпусна кифличката на пода.

— Е, добре! Предполагам, че щом ще останеш вечно млад, няма защо да се опасяваш от тези неща. Нали?

Една вена запулсира на врата му и Ани едва сдържа страстното си желание да не я докосне.

— Единственото, което ме тревожи — каза Тай през стиснати зъби, — е високото кръвно налягане! И проклетите ти грижи не могат да ми помогнат! — ръцете му я хванаха за раменете и пръстите му се забиха в костите ѝ като стоманени нокти на хищна птица.

— Тайръс! Съжалявам! Не знаех! — разплака се Ани. Покри ръцете му с изцапаните си с извара длани и прибави: — Защо не ми каза, просто да си гледам работата?

Студена усмивка се появи и изчезна по слабото лице на Тай и той я пусна.

— Чудя се, как не ми е дошло наум...

— Не, ти ми бе споменал, нали? — попита Ани смирено. — Аз съм една глупачка, която си пъха носа, където не ѝ е работата, без да се интересува, дали другите го искат... Но Тайръс, защо не ми каза открито?! — продължи тя със сериозен тон. — Тай, ние все пак сме на прав път — упражненията са полезни... Колко е високо? От кога знаеш? Затова ли си изоставил гмуркането?

— Ако ти отговоря в обратен ред — да, от два месеца и не е опасно, както ми казаха...

Ани стоеше с отворена уста. Преди още да свърши, Тай си взе една от прясно изпечените кифлички и я схруска. Грабна куфарчето си и излезе през задната врата, като ѝ хвърли през рамото такъв поглед, който тя цял ден си спомняше, докато работеше в ателието.

Беше ужасен ден. Не я оставиха на мира. Най-напред дойдоха някакви ловци, за да искат разрешение да обходят земята покрай брега. Ани ги насочи към собственика, който въобще не разрешаваше да се

ловува в земите му. После се обади Сюзън Маклейн, за да попита дали Ани не би могла да завърши илюстрациите за месец.

— А какво ще стане с последната серия зимни илюстрации? Бях планирала да покажа следите по снега от животните, които преминават през реката.

— Не можеш ли да си ги измислиш?

— Предпочитам да ги видя. Защо бързаш? Мислех, че имам време поне до февруари!

— А искаш ли да получиш място в пролетния списък? Искаш ли да те впишат и в списъка на Асоциацията на американските издания? Току-що установих, че серията пътеводители на О'Хара ще бъде преиздадена за Коледа — луксозно издание. А ако успеем да издадем нашата книга през пролетта, ще направим удар, защото ще е нещо съвсем ново на пазара.

— Би било чудесно — измърмори Ани, изтривайки с отсъстващ вид нарисованите с молив линии.

— Моли се, снегът да завали по-рано — каза Сюзън. — Но направи всичко възможно. Ние ще ти помогнем.

Телефонът звънна отново, преди още Ани да бе успяла да вдигне молива. Този път се обаждаше Клеър, за да ѝ каже, че те с Ивън ще се отбият, пътувайки за Ню Йорк.

— Направи ни резервация както винаги, скъпа. Защо не прекараш с нас няколко дни в хотела? Докато съм там, ще трябва да се срещна с адвоката на баща ти. Така, че ще останем един-два дни повече.

— Мамо, изпълнявам договор и приближава крайния срок за предаване!

— Само няколко дни с майка ти и баща ти! Миличко, толкова много ли искаме?

Ани прекара изцапаните си с туш пръсти през косата и направи гримаса.

— Не е само това — уклончиво каза тя. — Тук... ммм... При мен сега има...

— Предполагам, пак някое от онези отвратителни същества! — отсече Клеър. — Добре де, щом една кутия с неоперени птичета означава за теб повече от...

— Има мъж... — Ани с отчаяние изчака последвалото напрегнато мълчание. Тя никога не бе им казвала, че дава под наем свободната си стая. Баща ѝ би намерил начин да не го позволи. Иначе те толерираха ексцентричността ѝ, отдавайки я на артистичния ѝ характер.

— Мъж?!

— Да, мъж! Може да се запознаете, ако искаш, но иначе не ми е необходимо съгласието ви, мамо! Не забравяй, че съм на тридесет и четири!

— Забравих за момент. Добре, скъпа, ще се опитам да подготвя баща ти, но не ми се сърди, ако той не го понесе. Ти все още си неговото малко момиченце, макар че вече си достатъчно голяма, за да си имаш свой живот.

Напълно извадена от релси, Ани отново се зае с работата. Никога не е била „малкото момиченце“ на Ивън... Поне в този смисъл. Ивън не се интересуваше от нея. Той си признаваше често този недостатък, но като че ли го считаше за свое достойнство. Когато поотрасна, Ани се опита да му прости и бе успяла. Почти бе забравила онова чувство за непълноценност, което изпитваше през годините.

При следващия телефонен звън тя хвърли молива върху масата и почти изкрещя в слушалката.

— Извинете — долетя нерешителен контраалт в отговор — вероятно са ми дали грешен номер. Търся Тайръс Клей.

— Да, моля, това е номера на Тай. Всъщност той живее тук, но го няма в момента. Да му предам ли да ви се обади?

— Но коя сте вие? — на грубостта бе отговорено с грубост.

— Аз съм Ани Къзинс, госпожице...

— Валенти! Вие също ли живеете там?

— Да! — отново последва дълго мълчание. През това време въображението ѝ задейства. Тя винаги се бе разбирала с жени, но сега, кой знае защо тази бе някакво изключение.

— Вижте, кажете на Тай само, че Кес се е обаждала. Нали? Аз ще бъда в Рейли по работа през другата седмица. Когато знам точно кога и къде ще бъда, ще му позвъня.

Ани остана за няколко минути с ръка върху слушалката. Кес Валенти... Дали това не е жената в живота на Тай?

— Да, ето го спасението! Той винаги може да има и друга приятелка, нали? — заключи тя на глас. Защо да си разваля навика да остава добра приятелка с бившите си любовници?

За съжаление обаче те с Тай не бяха любовници...

Тя загаси работната си лампа и слезе в кухнята, където методично погълна останалите кифлички, а после подхвана наполовина пълната кутия с шоколадов сладолед...

ГЛАВА ШЕСТА

Без много усилия Ани убеди Тай да продължи физическите си занимания. Тя не претендираше да е специалист, но ако се съди по състоянието му, след като бе цепил около час и половина дърва за камината или след всекидневната бърза разходка от няколко километра по горските пътеки, то тя имаше право. След дългите часове, прекарани в рисуване, тя се нуждаеше от тези упражнения дори повече от Тай. Работеше в ателието по няколко часа в повече всяка нощ. Вече не се притесняваше от присъствието му. Но когато не успяваше да се съсредоточи, за да работи, нищо не можеше да ѝ помогне. Щеше да се справи и с този проблем.

Ани вече не вземаше металотърсача, когато излизаше. Удоволствието от ходенето, като че ли вече не зависеше от това, дали ще намери някое прастаро парченце метал. След като довърши серията рисунки, вече не носеше нито фотоапарата, нито раницата.

Студеният, влажен вятър изтръгваше жълти листа от дърветата и ги разпръсваше наоколо като конфети. Ани с отметната назад глава, вдишваше дълбоко студения въздух и се чувстваше необяснимо щастлива. Вече трябваше да се връщат, след като бяха ходили около час. Когато Тай се връщаше вкъщи, есенното слънце вече изпращаше последните си полегати лъчи и оформяше дълги сенки пред къщата.

Те се спряха и загледаха един белоопашат елен, преживящ спокойно жълъди. По пътя към къщи на един завой на реката, който Ани на шега наричаше „оградата“, заради многото пънове по двата бряга, зърнаха и бобъра, на чиято усърдна работа се дължеше изгледа на местността.

На няколко крачки пред нея Тай спря изведнъж, като ѝ направи знак да пази тишина. Ани си позволи да огледа слабото му, силно тяло, с дълги крака на плувец. Раменете му заплашваха да спукат шевовете на тъмносинята риза. За миг въображението ѝ полетя, също като онези цветни листа, които се издигаха нагоре, преди да се успокоят върху дебелия килим в гората. „Сигурно изглежда страхотно във водолазен

костюм“. С нежна усмивка тя прецени, че краката му са стъпили така, както тя си мислеше, че стои, когато е на борда. Тайръс срещу целия свят!

— Какво има? — прошепна задавено, възпирайки импулсивното си желание да хване протегнатата ръка.

— Ти кажи! Чух го вече два пъти. Звучи като нещо от филм за Тарзан.

Чу се отново — жален, накъсан плач.

— Чуваш ли? — прошепна Тай. — Какво, по дяволите, е това? — той продължи да се ослушва с наведена глава и притворени очи. — Звучи като в тропическата джунгла или като нещо праисторическо.

Устните на Ани потрепнаха. Очите ѝ заискриха от смях и тя седна на един дъбов пън, прегърнала колене.

— Ани?

Тя разтърси безпомощно глава и смехът ѝ избухна като фонтан.

— Ани?!

Той направи заплашително крачка към нея, а тя се смъкна на земята и скри лицето си в длани, продължавайки да се тресе от смях.

— Какво, по дяволите!... Ани! Смееш ли се, или плачеш? Да пукна, ако разбирам нещо... Жена!

Една ръка я хвана за раменете и тя едва успя да се успокои. Наистина, не беше чак толкова смешно.

— Това е гарга, Тай! Обикновена стара гарга — тя падна по гръб, смеейки се на недоумението, изписано на лицето му.

— Честна дума, така е, Тай! Те са такива подражателки! Тази сигурно обича Тарзан!

— Ти подиграваш ли ми се? — попита той и Ани прихна още по-силно. Емоциите ѝ винаги бяха спонтанни — бе готова да се разсмее или да заплаче. Само истинските чувства криеше дълбоко в себе си.

Тай я повали на земята и се хвърли към нея, като я хвана за ръцете и я погледна намръщено. В мрачния му поглед се прокрадна особен интерес. Безпомощна, лутаща се между смеха и сълзите, Ани прехапа устни и посрещна погледа му без колебание. Господи! Какво ставаше с нея? Напоследък емоциите ѝ избиваха на повърхността!

— Ани... — въздишката му облъкна горещото ѝ лице, секунда преди устните му да докоснат нейните.

Целият свят се завъртя, когато Ани се намери притисната към студеното влажно ложе от листа. Ръцете ѝ се издигнаха, за да го притиснат още по-силно и тя съжали, че кадифе и фланела, вълна и кожа им пречеха да усетят телата си. Дланите ѝ трескаво галеха гърба му, запомняйки очертанията на изпъкналите гъвкави мускули. А той се опиваше от устните ѝ. Целувките му ставаха все по-страстни и наболата му брада дращеше кожата ѝ, предизвиквайки тръпки по цялото ѝ тяло.

Ръцете му търсеха гърдите ѝ като се бореха с ципа на якето и се сблъскваха с нейните, които се мъчеха да разкопчат ризата му. Пръстите ѝ докоснаха косъмчетата на гърдите му и се заплетоха в гънките на ризата. Преди да успее да ги освободи, тя усети докосването на коравите му длани по голата си плът. Сетивата ѝ бяха възбудени до краен предел и топлина проникваше в дълбините на цялото ѝ същество. Чувстваше безумна нужда да се притисне по-близо до него. Тя се напрегна с отчаяно усилие.

— Ах... Ани, недей! — изпъшка Тай, преди да докосне с устни нежните хълмчета, които ръцете му бяха завзели. В един неуловим миг тя имаше чувството, че той я притиска към себе си и едновременно я отблъсква. Когато устните му докоснаха пулсиращия връх, притиснат между пръстите му, Ани изстена. Тя протегна треперещи длани и задържа с обич главата му, галейки меката му къдрава коса, ушите му и сухото му загрубяло лице. С безкрайна нежност...

— Ани, Ани, какво направи с мен...

Тай се задъхваше и устните му пареха тялото ѝ, изтриваха всички сенки помежду им. Той си проправяше път с целувки надолу през разкопчаната ѝ блуза. Ръцете му се плъзнаха към колана на джинсите ѝ, а нейните пръсти конвулсивно потръпнаха от желание да му помогнат.

За една дълга минута, Тай се отпусна с цялата си тежест и я притисна, като се опитваше да се овладее. Със стон, идващ от дълбините на душата му, той се отдръпна и седна с гръб към нея.

Измамена в очакванията си, Ани го гледаше със смесица от желание и разочарование. След всичко това, нима не я желаше? Само тя ли изпитваше чувства към него?

Не, разбира се, че я желаше! Може да не беше най-опитната жена на света, но това се усещаше!

След като изчисти листата от косите си, тя придърпа надолу блузата си и я закопча, поглеждайки учудено широкия гръб на Тай, обърнат към нея. Гледаше сенките на дърветата и тя забеляза с раздразнение, че дишането му съвсем се бе успокоило. Проклет водолаз!

— Да съм казала нещо?

— Какво? — обърна се Тай и прекара пръсти през косата си. — О, Ани, по дяволите! Много съм стар, за да се търкалям по твърдата земя посред зима!

Тя го погледна в очите и се изчерви.

— Зима ли? Да не би да си оранжерийно цвете? Струва ми се, че аз трябва да се оплаквам. Ти поне имаше топъл и сух дюшек!

Тай се насили да се усмихне и тя оцени това.

— С хълмове и вдлъбнатини, щом поставяш така въпроса!

Тя искаше да се ядоса — имаше нужда да се развика, но просто не можеше.

— Обиждаш хълмовете и вдлъбнатините ми, но това е в твоя вреда! Затова сега сам ще си търсиш пътя за вкъщи! — ставайки с балетна грациозност, тя изчезна, преди той да успее да се изправи.

— Ани! — извика след нея. — Ани, върни се!

Думите му отекнаха в мрачното спокойствие на гората, докато тя се провираше между дърветата по преките пътеки към дома си.

В мига, когато влезе в топлата разхвърляна кухня, съвестта я загриза. Тай я бе притеснил малко, като я беше възбудил, а след това изоставил... Но, припомни си тя, той имаше Кес... Знаеше за Кес и въпреки това си беше позволила да мечтае. Кого можеше да обвинява тя, освен самата себе си, ако той бе взел това, което му предлагаше, и беше си отишъл? О, Господи, може би се е изгубил, объркал е пътя по брега, мокър до кости, измръзнал... Всеки, който може да се ориентира по дъното на океана без карта, сигурно щеше да може да намери и пътя през гората, дори и в тъмнината. Крайно време беше да научи пътищата наоколо. Ако тя се хване с онези рисунки, той ще трябва да ходи сам, ако изобщо ходи...

Докато Тай се върна вкъщи, Ани вече бе успяла да накара съвестта си да замлъкне. Притопляше бобената чорба, която бе направила предния ден, когато той се появи от гората. С облекчение тя го наблюдаваше как се приближава сред боровите сенки, покрай

празната клетка и кошерите на Ханибъл. Той спря и се подпря на купчината нацепени дърва, преди да извърви последните няколко метра до задната врата. Накуцваше.

Избърсвайки ръце в кадифените си джинси, тя излезе пред вратата.

— Тай, добре ли си?

— Изглеждам ли ти добре?

Той изглеждаше повече от добре. Изглеждаше прекрасно!

— Ти куцаш!

— Пълна си със съчувствие, нали? Безсърдечно момиче! Не ми остави даже следи с трошички, за да ми показват пътя!

Напрежението помежду им изчезна.

— Птиците щяха да ги изкълват. Тук наоколо е пълно с прастари гарвани, които обичат хлебни трохи. Какво ти се е случило? Да не си си навехнал глезена?

— Това засяга ли те?

Той ѝ хвърли съкрушителен поглед, седна на ръба на верандата и събу обувката с меко ходило, като започна да масажира петата си.

Ани се почувства виновна и клекна пред него, като посегна към крака му. Той стоеше и я гледаше.

— Какво искаш да направя? Да си счупя и другия ли?

— Не бих ти позволила да ходиш с тези обувки!

— Ако си мислиш, че ще се облека в моден екип, значи си ненормална. Тези обувки са ме превели от Тихия океан, през Мексиканския залив до Атлантика. Трябва да са добри и за няколкото километра, изминати по брега на Ено.

Ани преглътна усмивката, потрепваща на устните ѝ и го остави пред вратата. Вместо атака, тя реши да опита постепенното сближаване.

— Тъкмо притоплям вечерята. Защо не си вземеш вана? Болките и умората веднага ще изчезнат. После слез долу да хапнеш.

— Благодаря, но имам работа, която трябва да довърша.

— Настолната лампа работи, нали? — тя вдигна капака на тенджерата, оставяйки аромата на чесън и копър да се разнесе из кухнята.

— Страхотно! — измърмори той и се измъкна от стаята.

Ани имаше време, точно колкото да си вземе душ и да се преоблече, преди да чуе стъпките му по стълбата.

— Тези стълби са толкова несигурни!

Ани кимна, докато пълнеше две големи купи със супа.

— Цялата къща се е разклатила. Пълна е с дървояди, непрекъснато никнат гъбички по гредите, независимо дали вали. Водата пък от време на време става оранжева...

— Не си спомням в договора да е имало нещо за оранжева вода — каза Тай меко и взе единия поднос.

— Във формуляра нямаше достатъчно място, за да го впиша. Освен това, понякога не се случва в продължение на месеци — Ани разчисти масичката и покани с жест Тай да седне. — А обувките ти... — продължи тя.

— Какво обувките ми?

— Трябва да са по-здрави за тези места.

Тя си гребна от супата и седна на подвития си крак.

— Виж какво, доктор Къзинс, ако си нямаш друга...

— Естествено, щом си решил, че си стар, с нищо не мога да ти помогна.

Тай се усмихна и опъна краката си под масата, разбутвайки натрупаните там обувки и купчини книги. Ако имаше за какво да завижда на Ани, това беше нейната библиотека. Като момче бе пропуснал много и сега непрекъснато се мъчеше да навакхва.

Те довършиха супата си в мълчание и когато вечерята приключи, Ани протегна ръце:

— Нека да видя крака ти. Току-що приключих една страхотна книга за краката и мисля, че мога да ти помогна.

— Книга за краката? — той се забавляваше. Събу меката си мокасина и положи обувките си в чорап крак в скута ѝ. — Бих искал някой ден да разгледам библиотеката ти.

— Заповядай! Всъщност книгата като че ли се казваше „Рефлексология на крайниците“ или нещо такова. Библиотеката е там. Освен рафтовете с книги, няма други мебели, така че ако си избереш някоя книга, си вземи.

Тя започна да масажира крака му умело, а Тай я наблюдаваше през полузатворените си клепачи. Все още бе загадка за него, макар да бяха изминали три седмици, откакто бе дошъл. Спомена, че е на

тридесет и четири. Изглеждаше като лекомислено момиче на моменти, но се превръщаше в страстна жена щом я докоснеше. Винаги му напомняше децата, защото приемаше живота като интересно приключение...

— Защо не си се омъжила? — попита той направо.

Пръстите на Ани замряха, след което тя отново започна да масажира нежното място на петата му.

— Почти го бях направила... Мисля, че не съм създадена за съпруга... А ти? Ще се жениш ли за тази Кес?

Тя му беше предала съобщението в същия ден, когато му каза и за идването на родителите ѝ. Той се съгласи да не издава, че е наемател, но за Кес Валенти не беше казал нищо. Не отговори и сега...

Тай прекарваше все повече време в лабораторията. Настоящият проект бе допълнително изследване върху нервния синдром, причинен от високото налягане при различни натоварвания и при различни газови смеси. От тримата участници само Евърли Фокс беше водолаз с дългогодишен опит. Лу Клифърд беше специалист по биомедицина, а Джордж Дженингс, дипломант от факултета по физика. Тай наблюдаваше „топката за голф“, както тримата мъже, затворени в нея, наричаха сферичната хипербарична камера и бършеше потта от челото си. Можеше да усети лекото ускоряване на пулса, когато си спомнеше за собственото си затворничество в подобна камера.

Би било смешно, ако при целия му подводен опит, се поддадеше на нервния синдром.

Проблемът беше, че той се чувстваше буквално като риба на сухо. Лабораторията, висок триетажен комплекс, приличаше на огромна цистерна. Тя бе най-добрата в света, но просто работата там не беше за него. С всеки изминат ден той се убеждаваше все повече в това.

Когато Тай излезе от университета бе тъмно. Този път той караше по-бавно, следвайки завоите на селския път. По време на престоя си в екологичната лаборатория той все по-ясно осъзнаваше едно — отшелничеството не беше за него... Може би, ако имаше образованието, за да участва пълноценно в опитите, нещата щяха да са различни, но...

Не, нямаше да са различни! Беше въпрос на темперамент и тази работа не го привличаше. Задушаваше се. Беше смешно, но с всеки изминат ден, той все по-нетърпеливо очакваше часа, когато ще се върне при Ани. Въздухът там, макар че не бе солен, бе поне студен и чист и миришеше на смола. Там той дишаше!

Не, вече нямаше да се върне към гмурканията, дори и да можеше. Или поне дотогава, докато имаше пари и някаква перспектива. Той бе по късметлия от много други, но късметът може и да изневери. А той знаеше какво би могъл да преживее: мускулни спазми, парализа, ужасни халюцинации, клаустрофобия, паника, броенето на всяка глътка въздух и вярата в чудото...

Когато Тай се прибра, Ани беше още в ателието. Бе забравила да вечеря. Работеше върху копия от по-раншни рисунки на зимни пейзажи, които с малки изменения можеха да бъдат приспособени за новото издание. Не бе спирала вече цели шест часа.

Тай отвори вратата и се спря на прага. Изглеждаше измъчен.

— Здравсти, скитнико — поздрави го тя тихо, изпъвайки изморения си гръб. — Успя ли да хапнеш нещо?

— Да, спрях на едно място по пътя насам — беше лъжа, но не можеше да издържи още една приятна вечер в хола ѝ. Беше дяволски изморен, а в това състояние не можеше да разчита на разумно поведение. Напоследък някои от мислите, които го занимаваха, бяха направо безумни.

— Кафе? — тя би искала той да се приближи, да застане до високата табуретка, където тя седеше пред наклонената работна маса.

— По-добре да го прескоча, благодаря. Вашите пристигат утре, нали?

Щом като нямаше да ѝ позволи да се отпусне в ръцете му, тя се смъкна от табуретката и загаси работната лампа.

— Да, Тай. Чувствам се идиотски, но ти не познаваш родителите ми. Ако само се усъмнят, че дъщеря им взема наематели...

— Няма проблеми. Аз съм приятел, който живее тук... Или любовник?

Той се промъкна през вратата с крива усмивка.

Ани се подпря на масата и пъхна краката си в меките кожени пантофи.

— Мисля, че си ми приятел, нали? Не умея да лъжа.

Мерна ѝ се примамлива мисъл, но тя смутено я отхвърли. Ако станеха любовници, тя не искаше да се съмнява в повода за това.

— Виж какво, знам, че е глупаво, но не мога да ти обясня. Може би, като се запознаеш с родителите ми, ще разбереш. За мен е важно да поддържам добри отношения със семейството си и да не ограничавам свободата си.

— Скъпа, не се измъчвай! Казах, че ще ти помогна и ще го направя. Иначе, за какво са приятелите?

Лицето ѝ грейна в благодарствена усмивка, но той вече си бе тръгнал. Ани остави молива, въздъхна и напусна голямото, добре обзаведено ателие.

На следващия ден тя отдели време да изглади три рокли и да поизмъчи косата си с машата, която едва откри в прашния претърпан килер.

Тай отдели време за лична консултация с Чък Лайънс. Резултатите бяха обнадеждаващи. Кръвното му налягане бе спаднало почти до нормалното. Но изследванията даваха основания да бъде класифициран в рисковата група.

— Значи не мога да се отърва от това!

— Не е необходимо — отговори младият офицер. — Мисля, че няма нужда да ти казвам, какво рискуваш, ако се опиташ още веднъж да се потопиш. Ти се изпотяваш заедно с Дженингс, нали? Когато той получи спазъм, кръвното ти скача нагоре. Бориш се за всяко вдишване, като че ли си вътре в тази „топка за голф“ заедно с него, нали?

— А с теб не е ли така? — с насмешка отвърна Тай.

— Аз нямам твоя опит, за да мога да предизвикам такава психологическа реакция. Предполагам, че това е нещо, което не може да се забрави.

— Има много неща, които заслужава да се помнят, но някои съм принуден да забравя — крива усмивка се мярна по лицето му. — Но разбрах, че не съм и за това сухоземно гмуркане. Какво, по дяволите, ще правя през живота, който ми остава? Ще плета кошници?

— Завърши тази серия от опити и се измъквай оттук. Научи се да живееш, да се радваш на това, което имаш и да не съжالياваш за изгубеното.

Този разговор предразположи Тай да сподели това, което в действителност го тормозеше. Като чу за какво става дума, военният лекар се замисли.

— Защо не си ми го казвал? Тези странични ефекти са доста непредвидими. Някои лекари дори не споменават за ефект върху сексуалността, защото той може да се появи и на психична основа. Ако се страхуваш, че няма да можеш, наистина няма да можеш. Разбираш ли какво искам да кажа?

— По дяволите, Чък, аз не съм просто изплашен! Мислех, че мога, но не можах!

— Ще ти предпиша друго лекарство. Междувременно, докато си още тук, настани се някъде, където ще се чувстваш удобно и си почивай. Престани да се помпаш с адреналин и ще преценим дали не може да се намали дозата, ако все още имаш проблеми в секса. Само ти можеш да си помогнеш, човече! Всичко, което аз мога да направя, е да предписвам хапчета и да съветвам.

По време на обедната почивка, Тай взе новото лекарство, което Лайънс му бе предписал. А после си купи сандвич с пшеничен хляб, месо от пуйка и зеленчук. Вдигна чашата си с обезмаслено мляко в мълчалив тост и се усмихна тъжно: „Наздраве, хитра, малка магьоснице!“

Ани се изсуши набързо и се напъха в един от старите модели на Ивън от маслено бежов кашмирен плат. Парата в банята бе отпуснала косата ѝ достатъчно, така че не изглеждаше зле.

Чу колата на Тай и се огледа за последен път. След ден като днешния, тя просто не издържа на изкушението да се отпусне в горещата вана. Напрежението и притесненията ѝ бяха изчезнали. Щеше да спази срока на договора, щеше да посрещне родителите си и да ѝ остане време за ранения червеноопашат ястреб, който ѝ донесоха привечер.

Тай влезе през предната врата, вместо да завие към своя вход, тъкмо, когато Ани слизаше по стълбите с обувки в ръка и с виновно

изражение.

— Използвах ваната ти. Вече пристигнаха и настояват да вечерят с нас... Освен това ми донесоха един червеноопашат... Помислих си, че ти всъщност няма да имаш нищо против...

Тай се спря, погледна я и остави на масичката торбата с обувките, които си бе купил.

— Въпреки богатите възможности, мисля да отида първо при червеноопашатия. Кой го донесе? Подариха ли ти го?

Ани се приближи до него, без да сваля очи от лицето му. Защо ли винаги, когато се прибираше, изпитваше желание да се хвърли в прегръдките му и да сподели всичките си проблеми, радости и изобщо всичко, което се бе случило?

— Червеноопашат ястреб е. Донесоха ми го преди малко и не знам, дали ще се справя.

— Къде е? В кухнята ли?

— В кучешката колиба, отзад на терасата. Ударила го е кола.

— Ястреб? Мислех, че летят доста по-нависоко.

— Да, но тъкмо е бил хванал плячка и е прелитал над онзи тесен селски път с дебели и високи кедри от двете страни, опитвайки се да набере височина. Заекът, който е държал, е бил тежък почти колкото него и той не е могъл да избегне удара. Айк — момчето, което е карало, го донесе направо тук. Беше зашеметен, но не мисля, че има нещо счупено. Понеже ветеринарният лекар го няма в края на седмицата, аз го затворих в колибата и му сложих пън, за да кацне на него. Така няма да се блъска в стената докато реша, какво да направя.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

— Сложила съм да се размразяват мишки. Преди да тръгнем, ще ги пъкна в колибата. Не е заешко, но това мога да му предложа.

Те стояха в средата на стаята. Тай бе сложил голямата си ръка на рамото ѝ, за да я успокои, но тя изпитваше желание да се облегне на гърдите му.

— Каквото дал Господ! — рече той и я погледна. Странно, никога не бе забелязал, че тази светлокестенява коса може да излъчва толкова светлина. — Мислиш ли, че случаят е за костюм и вратовръзка?

— За ястреба или за родителите ми? — никога преди не бе ѝ се случвало да се чувства толкова добре с някой. Бе прекарала половината

от живота си да се научи да се справя сама с всичко.

Тай притисна устните си в меката ѝ миришеца на билки коса и леко я отблъсна.

— Ще ми дадеш ли десет минути? Ако искаш, докато си взема душ, нахрани новия си наемател. Аз все пак бих пропуснал първия урок.

ГЛАВА СЕДМА

От времето, когато бе сгодена, Ани не бе представяла друг мъж на „снизходителното“ внимание на родителите си. Обзеха я съмнения дали е необходимо да го прави сега.

— Виж, още не е късно да го избегнем. Те настояха да вечеряш с нас, но ти имаш право да откажеш. Ще те извиня, че в последния момент са те извикали в лабораторията.

Ани бе забила поглед в копринената вратовръзка и великолепно ушития костюм, които толкова отиваха на Тай. Непреодолимото желание да го представи на родителите си нямаше нищо общо с облеклото му, а по-скоро бе свързано с мъжественото му излъчване.

— Те наистина са мили хора, Тай, но се стегни. Защото или ще те проучват критично, или въобще няма да ти обърнат внимание, но ако говорим открито, ти не си човек, когото някой може лесно да пренебрегне. Честна дума, те не са лоши, но така са свикнали.

О! Това щеше да бъде ужасна вечер!

— Какво всъщност си им казала за нас? Аз ли ще бъда мишената? Предполага ли се, че живеем заедно?

— Господи, не! Казах им... Всъщност нищо... Казах, че ти си при мен за известно време... Нямаше изобщо да те споменавам, но Клеър помисли, че става дума за поредния бухал и така...

Тя го погледна извинително.

— Можеш да си сигурен, че няма да те засегнат. Уверих Клеър, че си ми само приятел. Ивън не е избухлив.

— Винаги ли ги наричаш по име?

— Това е тяхно желание. Когато ги видиш, ще ги разбереш.

Бяха в хотела, където бе наела апартамент за родителите си. Тя усети смущаващия поглед на Тай, когато вратата на асансьора се затвори. Какво ли си мислеше той? Дали, че косата ѝ е много накъдрена? Или че вечерта ще бъде страшно досадна? Представи си го как влиза в друг хотел, с другата жена след няколко дни. Кес! Бе жестока към себе си. Трябваше да си наложи да мисли за друго.

Три часа по-късно, седейки около масата, отрупана с останки от великолепната вечеря, Ани се чудеше, защо все пак бе очаквала нещата да са по-различни от друг път, само защото Тай бе тук. Към нея те продължаваха да се отнасят като с петнадесетгодишно дете.

— Анабел, изглеждаш толкова... сладка! — бе я поздравила Клеър, доближавайки безупречно гримираното си лице към нея. — Не съм подозирала, че още слагаш тази стара рокля. Все пак може да се каже, че е запазила забележително добре линията си. Как мислиш, Ивън? Не е ли същата линия, която Корина използва за колекцията си в Сан Тропе? Нали ти казвах, че тя няма оригинални идеи?

Ивън Къзинс, облечен както винаги с костюм, подчертаващ тена и модния оловносив цвят на косата му, огледа роклята с критичен поглед, след което кимна утвърдително.

— Трябва да свалиш пет килограма — той я плесна по бедрото с красивата си ръка с маникюр. — Обувките ти са отвратителни. Освободи гърдите си и...

— Татко!

— О, съжалявам, мила, навик! Как си, как е този твой младеж? — лакираната му извинителна усмивка започна леко да се разколебава, докато вдигаше поглед към Тай.

— Ивън Къзинс! За мен е удоволствие да се запознаем!

Резервацията за вечеря бе за осем и половина и имаха време за по едно питие в апартамента. Време за Клеър, както винаги красива, облечена в снежнобяло, да зададе куп неудобни въпроси. Тя започна по заобиколен начин, но се оказа, че Тай е достоен противник. Споменаването на дружеството „Дъщери на Конфедерацията“, предизвика Тай да разкаже за военния кораб на Конфедерацията, който бе спасявал като водолаз. Ани забеляза, че Ивън е започнал да пие повече. След третото уиски със сода той погледна първо Ани, а после — Тай. Ани си помисли нещо и устните ѝ трепнаха в усмивка. Желанието да се усмихне се изпари и тя се почувства безпомощна от яд и обич към баща си. „Защо ли седя тук, да слушам маминия рецитал за знаменитите ѝ деди и за татковите позлатени клиенти, когато можех да съм си вкъщи с моя ястреб?“

Като гледаше невинно с кобалтовите си очи, Клеър се хвърли в изненадваща атака:

— Мисля, Анабел спомена, че сте от факултета в Дюк? Към коя секция?

— Не съм от факултета, госпожо Къзинс. Работя по един краткотраен проект.

— Наричайте ме Клеър, моля. И с какво всъщност се издържате? — очите ѝ бяха широко отворени, въпреки плътно гримираните в морскосиньо клепачи.

— Наскоро се оттеглих...

— Колко... интересно — измърмори Клеър, — откъде?

— От спасителни подводни операции.

Ани усети в тона на Тай подигравка, като че ли той се забавляваше със собствените си измислици. Тя се надяваше чувството му за хумор да издържи. Всеки момент разговорът можеше да се прехвърли от неговите проекти, към намеренията му относно дъщеря им.

— Подводни спасителни операции? Колко странно занимание! Вашето семейство... хм... с това ли се занимава?

Ани се загледа в десена на покривката и се закле никога повече да не подлага който и да е мъж на такава изтънчена инквизиция! Една приятна вечер не изискваше кой знае какво от родителите ѝ... Тя бе на тридесет и четири години, а не млада девойка, излизаща на първа среща. Освен това бе представила Тай като приятел, а не като претендент за ръката ѝ.

— Баща ми беше в корабоплаването — отговори меко Тай. — За съжаление, семейството се раздели, когато бях още малък, така че не си го спомням много добре.

За негова чест, той не показа с нищо, че разговорът му е неприятен. Ани високо оцени това. Той се справяше чудесно и дори помагаше и на нея. На няколко пъти докосваше ръката ѝ под масата, за да я успокои. Ани се съмняваше, че дори ѝ този дребен жест е убягнал на Клеър.

Дълбокият му глас я успокояваше и Ани си играеше с тежката сребърна лъжичка. Щеше да му се отплати за това... с масаж на краката, със свободен достъп до библиотеката, със закуска всеки ден... Тя си обеща да направи всичко, за да бъде остатъкът от времето му с нея приятен. Не че това щеше да изисква жертви от нейна страна!

— Ани, мила, върни се на земята!

Пронизителният глас на Клеър разпръсна розовите ѝ мечти и Ани усети ръката на Тай, която леко стискаше бедрото ѝ в мълчалива подкрепа. Тя го погледна със сияещ поглед и се обърна въпросително към майка си.

— Казах, защо не дойдеш с нас до Ню Йорк? Докато Ивън има срещи, ние ще обиколим магазините. Време е да изпразниш гардероба си и да подмениш всичко. Този твой костюм е ужасен, а баща ти е прав и за обувките. Този ток въобще не е моден през сезона.

Ани потърси под масата злополучните си обувки.

— Те са хубави обувки — защити ги тя.

— Няма да приема отказа ти! Ако проблемът е в парите, само ми кажи — няма да похарчиш и стотинка. Запомни, скъпа, няма да постигнеш нищо в този свят, ако не си облечена подходящо. Това е доказано и то неведнъж!

„Едно, две, три, четири, пет, шест...“

— Клеър, точно сега не мога да тръгна.

Клеър с разбиране погледна от Тай към Ани и пак към него.

— Разбира се, ясно ми е, скъпа. Тайръс също може да дойде. Сигурно този дребен проект, с който се занимава, ще може да бъде отложен с няколко дни. Ще накупим всичко за ден, след това ще отидем на няколко представления, малко гости... Всички интересни хора ще са там.

Вечерята завърши скоро след този разговор. Пътуването до Ню Йорк остана неуточнено. Ани на няколко пъти се опита да откаже, но все се сблъскваше с неукротимия ентузиазъм на Клеър, докато усети, че се задушаваше.

„Те са твои родители — си повтаряше постоянно. — Те въпреки всичко те обичат и ти също ги обичаш!“

Уреди си среща с тях за следващия ден следобед в Дърхейм. Тай отклони поканата. След задължителните леки прегръдки и няколко неудобни забележки относно подобрения ѝ вкус за някои неща, Тай и Ани бързо си тръгнаха. Вече на свобода, по пътя към къщи, тя се опита да се успокои.

— Съжалявам, Тай, съжалявам, че те заплетох в тази история. Не знам, но си мислех, че този път ще бъде различно. Вероятно съм очаквала да стане чудо. Надявах се, че поне веднъж ще ме приемат като възрастен човек. И въобще, те никога не са си помислили, че

работя, за да живея. Че не мога просто ей така да зарежа всичко и да изчезна от града, когато на тях им скимне! Попитал ли ме е някога някой от тях върху какво работя?

Глупаво беше да се заблуждава, че ще я разберат. Беше толкова горда, когато получи работата в „Пърсимън Прес“. Скоро след това бе завела Сид, за да го запознае с тях. Той бе интересен, интелигентен и съвсем наскоро бе станал професор в университета. Но това нямаше никакво значение за тях. Те просто не му обърнаха внимание.

— Добре поне, че на теб не може да не ти бъде обърнато внимание — измърмори тя войнствено. — Но, дявол да го вземе, мразя да се чувствам виновна!

Тай не обърна внимание на последните й думи. Беше вече свикнал, че за да разбереш Ани, не трябва да слушаш какво говори, а да се досетиш какво иска да каже.

— За какво трябва да се чувстваш виновна? Те изобщо не се хванаха на платоничната история, която им сервира.

— Знам. И затова също съжалявам. Съжалявам за всичко. И не ме питай защо! Винаги след тяхно посещение се чувствам виновна. Просто така!

Като се облегна в дълбоката, удобна кожена седалка, тя събу обувките си и погали с крак меката настилка на пода.

— Те не са искали дете, а кукла — красива играчка, която да могат да изваждат от кутията, за да я покажат, а после да я приберат отново. Аз въобще не ставам по-добра с годините... — добави тя почти предизвикателно. — Мразя миналото си и времето, когато бях на тринадесет години, а ме обличаха като дама... Дори после, когато съвсем пораснах, пак бях едно недоразумение — съчувственото мълчание на Тай и даде смелост да продължи: — Сега вече имат пет — бутиците на Ивън — искам да кажа. И всичките са на най-известните места. Винаги ми се е искало да фалира, за да живеем на едно място цялата година. Как ти се вижда това, като извинение на чувството ми за вина?

— Ако ще се разпъваш на кръст, почакай да се изкачим по на високото, за да може да те видят всички.

Ани гледаше с невиждащи очи високите ели, които се нижеха в хипнотизираща редица покрай тъмната магистрала.

— Имахме два апартамента и една къща и прелитахме като гъски... Между тези прелитания имаше пътувания до Европа, екскурзии с бизнес партньори на Ивън... Той нямаше просто приятели... Понякога ме вземаха с тях...

— Бедното малко, богато дете... — присмя се Тай, но това беше мила шега и Ани не се обиди.

— Всъщност, мисля, че не бяхме толкова богати. Просто бяхме свикнали да живеем по такъв начин. Благодарение на таланта на Ивън и връзките на Клеър. Проблемът беше, че този ритъм никога не спираше, за да мога да разбера коя съм аз и към кой свят принадлежа. Искях да усетя живота реално, но всичко беше нагласено чудесно... Поляните, басейните, градините, дори пътеките за езда. Знаеш ли, че юздите се чистят всяка сутрин и вечер, за да не би ездачът да се изцапа случайно с тор?

Ани гледаше в очакване решителния му, неправилен профил. Дали я слушаше? Може би не? Дано да не я е слушал!

— Бях свикнала да си представям, че всичко е театрална сцена. Листата никога не повяхваха, цветята не умираха. Тях винаги ги окастрияха призори и бързо ги отнасяха, а сутрин, когато знатните стопани, облечени в облекла от известни марки, разхождаха породистите си кучета, сценичните работници тичаха след тях със скъпи фотокамери. Но разбира се, кученцата бяха твърде добре възпитани, за да си позволяват волности. И разбира се, нямаше никакви мелези...

Тя се сгуши в палтото си, вгълбена в миналото, като се чудеше на въображението на онова нещастно дете...

— Искях да избягам и да откроя къде свършва сцената и къде започва истинския свят.

— И намери ли го най-после?

— Мисля, че да — отговори тя спокойно. Равномерният шум на двигателя внушаваше чувство на сигурност и Ани отпусна колана, намести се и подгъна колене.

— Направих същото, което и Ивън на моите години. Взех собствения си живот, в собствените си ръце, и заживях така, както исках... Затова вероятно се чувствам толкова виновна пред тях. Щастлива съм да правя това, което искам, Тай. Харесвам живота си, но

той не включва нищо от онова, което Клеър и Ивън считат за важно. И мразя чувството, което те изпитват към мен — то ме обижда!

— Като че ли не мога да свържа с теб това, което чувам.

— Би могъл, ако прекалено дълго общуваш с Клеър. Винаги си тръгвам с объркани мисли и после ми е необходима цяла вечност, за да бъда отново „аз“. Веднъж, когато бях на дванадесет, чух една жена от прислугата да разказва на друга, че си е купила нов килим в кафеникав цвят, защото имаше четири деца. Тай, нашите килими винаги бяха бели! Нямаше значение къде живеем — в Палм Спрингс или в Палм Бийч... Това не е реалността. Тя е в кафяво.

Тай погледна към нея, свита като клюмнало цвете и се усмихна в мрака. Нека спи. Той бе започнал да разбира много от нещата, които правеха Ани такава, каквато бе. Странно! Те двамата бяха започнали живота си толкова различно, а сега живееха заедно в горите на Северна Каролина в пълна хармония помежду си. Той поне не изпитваше чувство за вина пред никого. Бе направил всичко, което можеше, за майка си и когато тя премина в отвъдното, Тай свикна да разчита само на себе си. Не дължеше нищо на никого. Не си спомняше и да е обидил някой. Каквото и да решише да прави в бъдеще, с Кес или без нея, имаше достатъчно средства. Работата му като водолаз, бе високо платена, а той нямаше за кого да харчи парите си. Би могъл да пилее в търсене на щастието и пак да му останат, за да продължи да живее спокойно.

— Събуди се, скъпа — прошепна той, изключвайки двигателя.

Тишината на нощта накара Ани да се раздвижи.

— Много говорих, нали? — измърмори тя, опипвайки предпазния колан. Той го смъкна от рамото ѝ и ръцете му леко, като че ли случайно, докоснаха гърдите ѝ.

— Тази вечер ти ми помогна много, Тай. Благодаря ти!

— Беше удоволствие за мен! Какво ще правим с обувките ти?

Тя се обу, а мислите ѝ се насочиха към ранения ястреб.

— Става хладно. Може би ще трябва да метна някаква черга върху колибата. Не искам да го тревожа, ако е покрит, може би утре няма да се чувства толкова изплашен.

Тай я последва и затвори вратата след тях — дребен жест, който накара очите ѝ да се насълзят.

„Не сега, глупачка такава! Достатъчно го притесни тази вечер!“ Освен това трябваше да става рано. Клетката не бе използвана от известно време и трябваше да я почисти.

— Тай, благодаря ти, че участва в представлението. Не беше длъжен, но ми е приятно, че го направи. Иначе трябваше да ти измислям биография и да отговарям на всякакви въпроси относно твоята личност.

— Аз също си поизмислих някои неща. Съжалявам, но май беше необходимо.

— Кое беше измислено? Местата, които си посещавал?

— Работил, не посещавал. И освен това, то не беше, защото баща ми се е занимавал с такава работа.

— Искаш да кажеш, че не се е занимавал с корабоплаване?

Преди не беше ставало дума за това. Колата, която той караше, дрехите, които носеше и независимия му характер я караха да си мисли, че е получил добро възпитание.

— Може и да се е занимавал, ако се знаеше кой е. Но аз никога не узнах кой от капитаните на търговски кораби, които спираха в пансиона, където работеше майка ми, е мой баща. Подозирах двама кандидат бащи, но тъй като майка ми ме бе нарекла и на двамата, така и не разбрах дали и тя знае, кой от тях е истинският.

От доста време насам тази вечер той отново усети страх и познатото напрежение. И така... Неговата самотна майка бе отрудена жена, която не се усмихваше често и за която казваха, че „не е подобра, отколкото би могла да бъде“. Той бе още малко момче и прекарваше дълги часове в размисъл, какво означава тази фраза... А Ани бе отраснала в елегантни курорти и скъпи колежи. Семейството на майка ѝ бе с история отпреди Конституцията. Но тя не беше сноб. А даже и да беше, какво, по дяволите, го засягаше?

Обаче го засягаше...

— Тайръс! — мекият ѝ глас прекъсна напрегнатите му мисли. — Чудя се дали нямаше река, която се казва Тайръс? Не, беше Тигър... Какви бяха имената на бащите ти?

С дълбока въздишка на примирение Тай прогони яда си и обви ръце около нея, отмятайки кичур коса от лицето ѝ.

— Ти си мило момиче, Ани Лий Къзинс! Единият от бащите ми се казваше Тейлър, а другия — Ръсел.

— Тайръс! Колко ти отива! А моето име Анабел Лъо Монтръоз Къзинс. Само че Къзинс в действителност е Кошиенски, но Ивън го е сменил официално. Нищо не е толкова, каквото изглежда, нали? — тя с въздишка се сгуши на гърдите му и вдъхна мириса на скъп одеколон и здрава мъжка плът. — Може би затова ми бе необходимо толкова време, за да открия реалния свят.

— И го намери тук, с всички тези твои бухали и мишки, пчели и ястреби — каза меко Тай, докато дъхът му разбъркваше косите около слепоочията ѝ.

— Като стана дума за това, отивам да хвърля нещо върху клетката. Надявам се, че е хапнал поне малко. Обикновено червеноопашатите изяждат през деня толкова количество, колкото тежат те самите, но при тези обстоятелства, може и да не се е докоснал до храната...

Необходимостта от допълнителни грижи за ястреба може би не бе толкова голяма, колкото нуждата на Ани да се грижи за някого.

— Да ти помогна ли?

— Благодаря, но и без това всеки контакт на птицата с човешко същество е нежелателен. Ще видя дали не мога да намеря няколко гълъба за него.

— Забелязах, че тази вечер ти май не си поръча гълъби.

— Аз пък забелязах, че ти си изяде всичката салата, без изобщо да си слагаш сол!

— Може да съм взел под внимание съвета ти, за да си възвърна формата.

— Този ненадеен изблик на добро настроение, предполагам няма нищо общо с твоята приятелка Кес.

Тай ококори очи.

— В какъв смисъл?

Ани разтърси глава от неудобство.

— Само си помислих, че през последните седмици изглеждаш доста по-спокоен. Поне не хапеш, преди да лаеш. Или може би Кес харесва опасните мъже?

— Е, да... Май бях в доста лошо настроение, когато дойдох тук. Кес и аз... хм... малко се постарахме. Това високо кръвно ме бе изплашило, бяха се натрупали и други работи... Мислиш ли, че тя ще забележи промяната?

— В характера ти? Определено! — Ани се обърна, бушуваща вътрешно от безпричинна ярост. Тя никога през живота си не бе мразила никого, но ако онази жена го нарани... Ани реши, че не харесва Кес Валенти. По принцип!

Тай тръгна по стълбите, мислейки за предстоящата среща. Той непрекъснато мислеше за това, откакто Кес му бе споменала за възможността да пътува до Рейли. Всяка вечер си лягаше с образа ѝ. Но видението с черна лъскава коса, с безсрамни очи и подигравателни червени устни се смесваше с друг образ. Ани! Тя се различаваше от Кес, както деня от нощта. Но по свой, неповторим начин, бе привлекателна. Той не пропускаше да го отбележи. Дори когато се страхуваше за състоянието си или бе дяволски ядосан, или когато мислеше, че мрази всички жени!

Той се спря пред вратата на стаята. Не собственото му състояние го плашеше. Що се отнасяше до отношенията му с Кес, само сексът ги свързваше. Ако и сега не се получише нищо, нямаше да има друг шанс...

Докато сваляше сакото и го окачваше, чу долу вратата да се отваря и затваря. Свали вратовръзката си и започна да разкопчава ризата, като разсеяно мислеше за отминалата вечер и предчувствието за вълнуващите нощи, които му предстояха. Тъкмо разкопча и колана си, когато чу, че вратата на кухнята отново се отваря. След това звукът от бързото ѝ хлопване и тишина... Тай присви очи, повдигна глава и се заслуша. По инстинкт предусети нещо и това го разтревожи. Той тихо си оправи дрехите и слезе...

Когато приближи до нея, Ани стоеше в средата на стаята, с отпуснати ръце и с очи втренчени в тъмния прозорец. Само един поглед му бе достатъчен. Тай безшумно грабна безпомощното ѝ тяло в прегръдките си.

— О, скъпа, съжалявам, съжалявам!

Тай се опита да разбере мъката ѝ, но той никога не бе имал любимо животно и не знаеше какво е това чувство. А това дори не бе домашен любимец, а дива птица, която някой бе донесъл преди няколко часа...

— Ани, Ани, нищо не може да се направи...

Ани прие съчувствието му. Толкова красив, толкова див, толкова уплашен бе нейният ястреб... Живеещ по законите на природата, без

да закача хората...

Ани потръпна в прегръдката на Тай и ръцете му повдигнаха лицето ѝ. Погледът му, пълен с нежност, се впи в трескавите ѝ очи и се сведе към устните.

— Плачи, плачи обич моя, малка моя, плачи, ще ти помогне! — прошепна той, без да подозира дори колко дълбока бе обичта, която изпитваше.

— Тази нощ ще е тежко, но до утре ще ми мине.

Гласът ѝ сякаш идваше отдалеч, като че ли виждаше отвъд мъката, приела неизбежността на началото и края. Сигурно така тъгуваше за всяко живо същество. Животът за хора като нея бе нещо повече от бели килими и след всеки миг печал Ханибъл я бе научил, че следва радост.

Тай я погали по лицето, сякаш триеше невидими сълзи. Те се притиснаха един към друг и той усети дълбоко в себе си колко сродни души са, без да се опитва да си обясни този факт. Ани приглушено прошепна:

— Мога ли да те помоля за нещо, Тай? Ще дойдеш ли да спиш при мен тази нощ?

ГЛАВА ОСМА

— Не мога да повярвам, че го казах? — прошепна Ани. Тя очакваше Тайръс да я отблъсне... — Тай, не исках да кажа точно това... или по-точно... исках, но... не да... — тя се измъкна от прегръдката му и седна на един стол, захлупила лице в ръцете си. — О! Знаеш какво искам да кажа! — завърши тя отчаяно.

Тай я гледаше безпомощно. Какво ставаше по дяволите? Една птица умря, една жена плачеше, или по-точно се мъчеше да заплаче, което бе по-лошо. Гърлото му се сви... Проклятие! Какви чувства изпитваше към тази жена, за да се вълнува толкова силно? Точно сега не биваше да се поддава на нейните емоционални изблици! Поне не сега, в тези няколко дни, когато Кес щеше да пристигне. Достатъчно му бе това, че идването ѝ съвпаднаше с момент на върхово напрежение в лабораторията. Имаше последен шанс да се реабилитира пред Кес. Затова не биваше да се натоварва с никакви допълнителни емоции.

— Ани... — Тай я погледна и си позволи да се усмихне. Тези отблясъци, които танцуваха по повърхността на светлокафявата ѝ коса, тези разбъркани къдрици...

— Ани, пригответи се за сън. Ще направя чай. Искаш ли?

Беше опустошена емоционално, за да възразява. Ани кимна и отвори вратата на леденостудената си спалня.

Чаят бе готов и Тай я настани в хола, където беше сложил един пън върху въглените в камината. Накара я да седне на дивана, с одеяло върху коленете, и ѝ поднесе чашата. Коленичи в краката ѝ и я загледа загрижено.

— Не е ли слаб? Не сложих много мед и не е много сладък.

— Чудесен е, много е приятен. Толкова е студено... — Ани гълташе хладната течност и се опитваше да се усмихне.

— Да, става студено... — повтори Тай.

— Обикновено го държа до камината, но сега съм забравила. Чудно е, как нещата зависят едно от друго? — добави тя с леко

оживление. — Природата си има план. През лятото навсякъде пълзят мравки, а през зимата ги няма...

Тай отново кимна. В думите ѝ имаше някаква логика.

— Ани, имаш ли някакви успокоителни?

— Защо, за да заспиш ли? — Ани остави чашата си. — Тай, на мен не ми трябва хапчета. Нищо особено ми няма, освен че съм изморена и малко тъжна. Затова си мислех, колко ще е хубаво да заспя в прегръдките на... приятел.

„Приятел!“ — чувствата ѝ се бяха объркали след преживяното през последните няколко часа, но Ани нямаше сили да избегне близостта му. Невинно изказаното желание не бе чак толкова невинно! Това, което искаше от Тайръс, бе много повече от приятелство, но ако той можеше да ѝ предложи само приятелството си, тя щеше да го приеме. Щеше ли наистина? Не го ли бе приела вече?

— Ани, имаш ли някакво бренди вкъщи?

— Не, но мисля, че тук някъде има малко домашно уиски. Знаеш ли, че чуждата топлина е добро средство против настинка? Според една статия, която четох наскоро, при допир на здрав човек се стимулират оздравителни процеси в тялото на болния — тя се опитваше да се оправдава. Събрала смелост, Ани продължи предизвикателно: — Нали не си мислиш, че съм имала нещо друго наум?

Тай си го бе помислил и това го бе изплашило ужасно. Напоследък проблемите, които бе имал с тялото си, май бяха отзвучали. Но когато един мъж не е успял няколко пъти и някой му се е присмял, той се страхува да опита пак. Освен това Кес...

— Разбира се, че не съм, мила. Познавам те достатъчно добре! Още ли те тресе? Може би не е лошо да пийнеш нещо?

Ани нямаше намерение да обърка мислите си още повече с алкохол. От виното, което изпиха на вечерята, тя бе изпаднала в достатъчно сантиментално настроение. Не я бяха депресирали само родителите ѝ и смъртта на ястреба. Ако си беше изпуснала нервите, затова имаше вина и Тай. Тя бе достатъчно щастлива в самотата си, но той пристигна и обърна всичко с главата надолу. За съжаление, тя бе сгрешила, мислейки се за неуязвима.

Кога започна всичко това? Как се влюби в него? През онзи първи ден, когато ѝ се представи резервирано и хладно? Физиката му ѝ

подейства като динамит. Когато ѝ съобщи, че не е щастлив човек и не може да бъде мил и я предупреди да не му досажда... Е, добре, какво можеше да направи? Думите му бяха предизвикателство за човек, отдавна свикнал да се грижи за ранени диви същества, камо ли за хора! Само че, тогава тя не помисли как сърцето ѝ ще реагира на тази история... Някъде във времето бе изгубила защитната си маска и се бе поддала на очарованието му. Смешно бе, че дори не бе усетила как затъва...

Ани потърси очите му. Мъчителните мисли бяха заглъхнали някъде дълбоко в душата ѝ...

— Тай, отивай да си лягаш! Стига си се въртял около мен. Причината е в онази последна чаша вино. Понякога ми се случва да прекаля. Утре ще се събудя като нова, ще видиш!

Острите му очи забелязаха обаче необичайната ѝ бледност. Луничките ѝ се открояваха ярко. Като се прибавят и сенките под очите, и стиснатите устни, всичко бе ясно. Тя бе физически изтощена и емоционално унищожена, но кой знае защо се мъчеше да го убеди, че е добре...

Ани вече съжаляваше за слабостта да го помоли да спи при нея. Тя не пожела да вземе хапче, отказа да пийне алкохол, за да се отпусне и дори не си позволи да заплаче. Той поклати глава. Възхищаваше ѝ се. Какво да направи за нея? Тя бе твърде горда, за да моли за помощ и инстинктивно честна, за да откаже. Тай просто не знаеше какво да направи, за да не я засегне. Накара я да обещае, че щом свърши с чая, ще отиде да си легне и си тръгна.

Час по-късно, той все още се мъчеше да заспи и тихо ругаеше в тъмнината:

— По дяволите! Ако бе заплакала, поне щях да имам основание да...

Господ знае, колко пъти и на него му се бе искало да може да плаче. Завъртя се в завивките и студеният въздух докосна гърба му. Би се обзаложил, че тези стени изобщо не бяха преграда за студа. Странна жена! Беше срещал и други ексцентрички, но Ани Къзинс бе нещо много по-различно с глупавите си на пръв поглед идеи, със загадъчния си начин на говорене, с тези нейни дрехи... Но не можеше да ѝ се отрече, че беше талантлива, състрадателна, добра и... толкова възбуждаща с естествените си реакции. Бе една от най-красивите

жени, които някога бе виждал. Красива по неповторим начин! Достатъчно красива... — добави той наум, като се въртеше неспокойно в измачканите си чаршафи, — за да го възбуди, без дори да го е целяла. Не, нямаше лесно да я забрави...

Долу старият, повреден стенен часовник отброи шест удара, което означаваше, че е четири часа. Когато веднъж се пошегува за точността му, тя му отвърна с неопровержимата си логика:

— Но аз знам колко е часа, така че какво значение има колко пъти ще удари?

Тай седна в леглото и подпря замислено брадичка. И той разбираше какво иска да каже тя, така че, какво значение имаше как се изразява?

Обу едни джинси и тръгна към стълбата, усещайки ледения под и студените пориви на вятъра, които караха прозорците в антрето да звънтят. В хола светеше. Значи тя още беше там. Имаше нужда от приятел, а той съзнателно не бе откликнал на повика ѝ, защото се страхуваше да не предизвика съдбата.

Тя бе заспала на дивана. Огънят отдавна бе загаснал.

— О, по дяволите! — измърмори той и я повдигна, като повлече подире си халата, одеялото и края на някакъв вестник. Бутна с рамо вратата на спалнята и потръпна от студения въздух в спалнята. Никак не се учуди, че не бе пожелала да се премести в този хладилник.

Трябваше да вземе електрическото одеяло. Тай я положи от едната страна на двойното легло, като издърпа халата и го метна върху завивките. Една дълга минута остана загледан в копринените ѝ коси и сините сенки около очите. Тя изглеждаше толкова безпомощна, толкова... самотна. Една жена не бива да остава сама, дори за малко... Тай си спомни теорията ѝ за чуждата топлина и въздъхна. И той бе самотен, но след няколко дни щеше да бъде със своята Кес... А Ани? Какво ще стане с нея? След като приключеше тук работата си и замине, Ани ще остане съвсем сама, ще работи до късно нощем, без дори да се сети да се нахрани, ще броди из горите и никой няма да се интересува дали ще се върне въкъщи... Дори дивите птици, които бе отгледала, нямаше да я потърсят, защото тя не ги опитомяваше. Нямаше дори и домашно животинче.

Тай се наведе и я загърна в завивките. Щом имаше само едно електрическо одеяло, защо го бе дала на него?

Ани се размърда неспокойно и измърмори нещо, като леко намръщи чело.

Тай тихо се пъкна до нея. Какъв ужасен студ! Ще постои докато Ани се стопли и заспи дълбоко, реши той. Необходима ѝ бе само малко приятелска топлина. Поне това можеше да ѝ предложи след всичко, което тя правеше за него тук...

Освен това съвестта нямаше да му позволи да заспи под електрическото одеяло. Та тя зъзнеше под половин тон завивки, които изобщо не я сгряваха. В съня си Ани се сгуши в него толкова доверчиво, като че ли спеше с „приятели“ всяка нощ. Тай усети светкавичната си реакция при нейната близост и се приготви за една дълга нощ... Съдбата го искаше! Той обви ръка около кръста ѝ и я притисна силно. И двамата жадуваха за тази прегръдка...

Косата ѝ докосна устните му и той усети парфюма ѝ. Едно от ледените ѝ стъпала се намести между краката му, търсейки топлина. Тай се сви и си помисли, че може би за първи път в живота си ляга в леглото на жена и я държи в прегръдките си, без да има намерение да я люби.

Малко преди зазоряване Тай заспа. Сънищата му бяха необуздано еротични и когато някой се опита да го измъкне от прегръдката на съня, той се съпротивяваше ожесточено. Беше прекрасно да изживееш любовта си насън.

— Тай, събуди се!

Ани някак си се беше измъкнала от лъжовния свят на съня му и сега се мъчеше да измъкне и него. Но той не желаше.

— Легни си пак... — молеше я Тай, още във властта на съня и я дърпаше към гладната си за ласки плът.

— Тай, не можеш...

— Мога! — измърка в ухото ѝ и го ухапа.

Пижамата ѝ бе разкопчана и пръстите му закръжаха около гърдите ѝ. Ани се опита да се бори, но странно! Струваше ѝ се, че сънят, който бе сънувала цяла нощ продължава. Чувстваше се безкрайно слаба в легло с един докрай възбуден мъж, милващ голите ѝ гърди и опитващ се да смъкне всички дрехи от нея. Тялото ѝ гореше в пламъци, запалени от най-прекрасния сън, който някога бе сънувала...

Господи! Без никакво усилие от нейна страна той бе напълно възбуден! Какво бе станало в съня им. И двамата ли сънуваха един и

същ сън? Какво правеше той с нея?

— Тай, какво правиш в леглото ми?

— Не разбираш ли... — ръката му милваше бедрата ѝ, но Ани дръпна дрехите си нагоре с трескава несръчност. Няколко мига покъсно пижамата бе само една топла, смачкана купчина в края на леглото...

Пръстите на Тай бавно изучаваха тялото ѝ от нежните хребети на бедрата към вдлъбнатината на корема, забавяйки се по нежната кожа в опасна близост до мекия копринен триъгълник, който Ани се мъчеше да запази с присвити колене. Тя усети как съпротивата ѝ намалява и сподави сладостната въздишка в гърдите си. Разбира се, че сънуваше! Не можеше да бъде истина! След малко щеше да се събуди сама, както винаги е било досега.

Не, по дяволите, не беше сън! Бяха стигнали доста далече!

— Тай, послушай, всичко това е грешка! — прошепна отчаяно и отблъсна ръката му от бедрото си, за да я усети отново, промъкнала се към гърдите ѝ.

Тя се дръпна назад и го погледна. В косата му проблясваха сребърни нишки. Очите му бяха притворени, а изгорелите от слънцето краища на тъмните му мигли сякаш я подканваха да ги докосне. Тай се усмихваше!

— Нищо, което е толкова прекрасно, не може да бъде грешка! — прошепна той. — Нека се върнем там, на брега на любовта, и да продължим... Слънцето блести, водата е бистра, както и бледозеления въздух, а аз те чакам на плиткото... Ти се гмуркаш и аз гледам как плуваш към брега, към мен... Знаеш ли, гърдите ти се издигат, когато плуваш...

— Тайръс!

Господи! Те наистина сънуваха един и същ сън! Или този мошеник искаше да я накара да си мисли, че не съзнава какво прави? Добре тогава! Да видим докъде ще стигне играта.

— Ето приближаваш брега... и право в ръцете ми... Толкова хубава, с капки солена вода, блестящи като диаманти по цялото ти тяло и коса, която пада по раменете... — дали благоговението в гласа му беше истинско или се подиграваше?

— Косата ми е много къса, за да пада където и да е било — напомни му тя, опитвайки се да не забелязва връщането на ръката му

върху гърдите си.

— Ще я оставим да порасне, любов моя. Ще целувам всеки солен диамант по тялото ти, като започна от устните... ммм...

— Тай, престани да си измисляш!

Тай спря дъха ѝ с целувка. Една фатална целувка. Нищо! Нали все още сънуваха и не искаха да се събудят...

Тази безумна целувка възпламени страстта ѝ. Любовта можеше да бъде само сън. Той леко я прегърна, повдигна бедрата ѝ и я притисна до болка към треперещото си тяло.

— О, Ани, желая те! — изстена той, откъсна устни от нейните и зацелува очите ѝ, лицето ѝ... — Ти не знаеш колко аз...

„О, да, да, моля те, скъпи, знам!“ — каза ли го бе на глас? Беше ли изрекла тези думи или още сънуваше? Още ли лежеше на кристалния бряг, с тяло пламтящо под целувките на слънцето и на любимия си?

Бе отпуснала глава на едната му ръка, притворила сенчестите си клепачи. Не можеше да устои на изкушението да не ги целуне... Господи! Трябваше да го застрелят! Та това беше Ани, а не някоя красавица, хваната от улицата, готова на всичко! Само защото се бе почувствал отново мъж и старите му апетити се бяха възбудили, не бе основание да си позволява това с жена като Ани! Тя имаше нужда от приятел, а не от любовник. Не биваше да губи доверието ѝ.

— Мила, по-добре да си тръгна, преди и двамата да сме направили нещо, за което да съжаляваме... — той се отдръпна, разкъсван между съжалението и желанието си.

Тай продължаваше да я наблюдава, миглите ѝ потрепваха, но очите ѝ оставаха затворени. Тя се страхуваше да ги отвори. Необходимо му бе неимоверно усилие, за да се въздържи и да не я грабне отново в прегръдките си, като остави на съдбата да реши. Никога през живота си не бе бил толкова раздвоен. Тя го възбуждаше страхотно! Никога не бе изпитвал подобно нещо с друга жена, но това в никакъв случай не можеше да служи за извинение и оправдание от негова страна. Още повече, че не бе приключил с Кес, жената, с която бе щастлив толкова време. Тя не направи опит да го задържи и той тъкмо се измъкваше от леглото, когато телефонът извънтя. Кой звънеше по това време? Тай обу джинсите си и отиде да се обади, притваряйки вратата след себе си.

Ани се сви на кълбо и отвори очи. Бледата утринна светлина заливаше стаята. Зачака да я повика. Сигурно беше Клеър, за да се уточнят кога ще пътува за Ню Йорк.

Проклет да е Ню Йорк, Тай и тя самата, заради надеждите си! Как може да си въобразява, че той ще се влюби в нея? Фантазии! Каквото и да се е случило между него и Кес, той държи на нея, а не на някакви си мъгляви отношения между тях двамата. Бе усетила, че я желае! Каквото и да го бе накарало да легне в леглото ѝ — страст или погрешно разбрано приятелско чувство — нещо се бе случило.

Наистина ли бе се опитала да го отблъсне? Как, след като сама снощи го бе поканила в леглото си. Възмутително! Господи, та те не бяха деца! Тя бе неопитна и нетърпелива, но бе жена! Нещо по-силно от разума ѝ го искаше. Не бе възможно да живееш заедно с мъж като Тай, без да го пожелаеш.

Ани чу изтракването на телефонната слушалка и дръпна завивките върху главата си.

— Ани?

Мълчание. Упорито мълчание.

— Ани, трябва да тръгвам.

„Някой да те спира? Изобщо и не мисля да те задържам, така че тръгвай! Изчезвай от къщата ми и ме остави да правя, каквото си искам и когато си искам!“

— Виж, Ани... Съжалявам! Изглежда, че прекалих, но не съм искал да те обидя... — той застана до леглото, а Ани се сви още по-дълбоко под купчината завивки, чакайки да чуе скърцането на пода под стъпките му. — Бяха от лабораторията... Има шанс да накараме Дженингс да се справи без успокоителни. Клифърд е разговарял с него през последните няколко часа и той изглежда ще се справи. Избрали са мен да продължа... Ани? Чуваш ли ме? Ще ти се обадя, когато разбере какъв ще е графика. Но при всички случаи ще си дойда, за да взема някои неща, преди да замина за Рейли.

Блед слънчев лъч се плъзна по дървения под, докато Тай престъпваше от крак на крак. Най-накрая, изгубил търпение, той се обърна и излезе, затваряйки леко вратата. Пластовете завивки заглушиха самотния ѝ плач...

ГЛАВА ДЕВЕТА

Ани се примири с твърдост, която бе развила у себе си през дългите години на самотен живот. Щеше да се справи! Ще зачеркне един полулюбовник и ще прибави приятел...

Нима случилото се може да бъде наречено любов? За него не, но тя се бе влюбила, още преди да я бе докоснал... Трудно щеше да избяга от чувствата си, дори той да си заминеше завинаги от живота ѝ. Онова, което бе чувствала към Сид, беше привързаност. А Тай беше част от самата нея, от сърцето ѝ.

Натиквайки мъката дълбоко в душата си, тя нахлупи светлокафявата шапка и уви шала около врата си. Като излезе през задната врата, тя зави към колибката и намръщено се огледа. Мъртвият ястреб го нямаше...

Ани кръстоса ръце на гърдите си, за да се затопли и със скриптящи по замръзналата трева стъпки, се отправи към бараката. Дали не бе загубила и последната си капка здрав разум? Може ли да е погребала ястреба и да не си спомня? Наистина снощи бе в стресово състояние, но не мислеше, че би могла да забрави такова нещо. Тогава видя прясното гробче, украсено с борова клонка.

— О, Тай! — заплака Ани тихо. — Защо трябва да си толкова добър! — тя никога нямаше да потърси друг мъж. Не би намерила такъв като него. Стоеше под есенното слънце и се чувстваше безкрайно самотна.

После бавно се затътри към къщата. Трябваше да се обади на родителите си в хотела. Ако изчезнеше за няколко дни, нямаше да го вижда, докато е тук.

— Но аз разчитах да се видим днес за обяд — запротестира Клеър. — Ивън ще обядва в клуба със стария Уартингтън от банката, а аз не понасям пурите му. Вече се извиних. Не ми отказвай, мила! Знаеш колко мразя да се храня сама! Чакам те в дванадесет и тридесет.

Ани прекара сутринта в ателието. С невиждащи очи, втречена в сянката на ръката си, движеща се по листа, тя усети ужасна болка

дълбоко в себе си.

— О, Тайръс, защо не ме пожела достатъчно силно!

В единадесет часа се обади в „Пърсимън Прес“.

— Готово! Всичко, освен заглавната страница! Но ако можеш да почакаш две седмици за нея, останалите рисунки ще бъдат на бюрото ти утре в девет! — съобщи тя на Сюзан.

— Кой така запали огън под краката ти?

— Реших да се махна за няколко дни и да отида до Ню Йорк.

— Но аз подготвих следващите ти два договора. Днес изпратих ръкописите по пощата. Между другото, помисли за корицата. Художникът ни ни напусна и отиде в някаква рекламна агенция. Защо не се преместиш в Шарлота?

— Само ако покривът падне отгоре ми! Повярвай ми, няма да чакаш дълго!

Ани закъсна с десет минути за обяда, а майка ѝ с двадесет. Клеър въздъхна драматично и поръча бяло вино.

— Цяла сутрин ми пълниха главата с финансови отговорности. Ужас! — тя потръпна. Светлината, идваща откъм близкия прозорец безмилостно осветяваше бръчките около очите и фино полираните ѝ с розово червило устни. — Между другото, не се ли хвърляш с главата надолу?

„С главата надолу ли?“ — Ани премигна учудено.

— Искаш да кажеш във финансово отношение?

— Не бъди недосетлива, скъпа? Тайръс Клей ми се струва изключително опасен мъж. Достатъчно ли го познаваш?

— Достатъчно, за да му имам доверие — съобщи спокойно Ани. — И освен това, мамо, ние сме само приятели.

— Прекрасни думи! — сухо отбеляза Клеър. — Аз съм омъжена вече тридесет и седем години и знам за мъжете много повече, отколкото ти. Приятелството между мъж и жена е невъзможно, а вие и живеете заедно.

— Клеър, преди няколко поколения жените дори не са могли да гласуват. Сега те заемат важни постове в държавата. Нещата са се променили, знаеш това.

Клеър не отговори, загледана в млада, красива жена, седнала на близката маса. Обърна се и въздъхна:

— Първата и последна любовница на мъжа е неговата работа. Истинското предизвикателство за него. Някога си мислех, че ако имаме дете, нещата ще се променят. Уви! — Клеър продължаваше да говори, но горчивината се долавяше в изисканото ѝ южняшко произношение.

Слисана от неочакваната ѝ изповед, Ани не намираше думи да ѝ отговори. С цялото си сърце би желала да я утеши:

— Мамо...

— О, не приемай нещата трагично — въздъхна Клеър и остави чашата с вино на масата. — Ако по този начин се впечатляваш от моите думи... Все пак е добре, че не се срещаме твърде често. Днес ще поръчам нещо специално, което приготвят тук и което е ужасно вкусно?

— О, както решиш, мамо...

— Не прекалявай, мила, „Клеър“ е достатъчно. И искам да се върна на онова, което казах за Тайръс. Той е прекалено великолепен и опитен за теб. Хвани се за някой приятен и спокоен мъж, като предишния ти приятел — професора. Така, когато свърши меденият ви месец, няма да бъдеш съкрушена.

По-късно следобед, драскайки безцелни кръгове върху лист вестникарска хартия, Ани мислеше над думите на майка си. Може би не бе я разбрала правилно? Беше ли възможно да се е заблуждавала през всичките тези години за живота на родителите си? Тя винаги смяташе бракът им за успешен, а отношенията им за идеални.

— Но аз не съм Клеър — напомни си Ани. — А Тай няма нищо общо с баща ми.

Смачка драсканиците и залепи чист лист рисуваелна хартия на масата, като се приготви да работи сериозно. За разлика от Клеър, тя си имаше собствена кариера и собствен начин на живот. Бе живяла твърде дълго сама, за да се остави да бъде зависима от когото и да било. Ако не можеше да има Тай, щеше да преживее и без него. Знаеше как да се справи, докато болката отмине...

Седем часа по-късно, тя все още работеше, когато Тай се обади по телефона.

— Ани? Тай се обажда. Слушай, минах по обяд и си взех някои неща. Изглежда ще бъда в лабораторията чак до утре, а после ще отида направо в Рейли. Кес ще бъде там, така че за известно време няма да се връщам вкъщи. Имаш ли молив? Запиши един номер, ако ти се наложи да ме намериш.

Ани гледаше с празни очи редицата рисунки в рамки на стената и не се опита дори да запише номера. Щеше да ѝ бъде адски трудно да го потърси някога.

— Ани? Разбра ли? Слушай, сигурна ли си, че си добре?

— Разбира се, че съм! Защо да не съм? — после добави по-меко. — Тай, благодаря ти, че погребя ястреба вместо мен. Наистина съм ти благодарна!

Той започна отново да говори, но тя го прекъсна. Ако сега омекнеше, беше загубена.

— Всъщност, радвам се, че се обади. Аз все пак ще отида в Ню Йорк с Клеър и Ивън. Клеър е права, цяла руина съм. От години не съм ходила никъде. Ти имаш ключ, така че оправяй се вкъщи! Тай? Би ли ми направил една услуга?

Последва пауза, а след това Тай каза с пресипнал глас:

— Разбира се, Ани, кажи каква?

Борейки се с желанието си да го попита какво смята да прави с Кес, тя с усилие продължи спокойно:

— Ако започне да вали, нали ще провериш кофите на тавана?

— А външните кранове?

— О, остави ги! — неочаквано и за самата нея ѝ бе омръзнала отговорността за старата, рушаща се къща. Всичко ѝ беше омръзнало. Всичко!

— Виж, зарежи ги. Не е толкова важно, имаш да вършиш толкова неща. Дочуване! — Ани се облегна на стената и покри лицето си с ръце. „И ако доведеш тази... тази жена тук, в къщата ми, ще си имаш големи неприятности“ — закле се тихо тя. А щеше да разбере, ако Тай и Кес са се любили в къщата ѝ, в това легло горе, докато тя е била в Ню Йорк. Интуицията щеше да ѝ го подсказе в момента, в който прекрачи прага.

— Виж какво Кес, съжалявам. Намерих начин да открадна няколко часа за сън. Много добре знаеш, че ако дойда в хотела, последното, за което ще имам време ще е да спя — Тай отдалечи слушалката от ухото си, докато поутихнат фойерверките от другата страна. Бе се приготвил за това. Те не можаха да се видят, освен за вечеря и няколко минути, откраднати между интервютата на Кес и пролуките в графика на Тай в лабораторията. Пак се бе наложило да ѝ откаже среща и се обади, за да ѝ обясни.

— Знам, че обещах! Това не значи, че... — с нарастващо раздражение той едва дочака да спре и опита отново: — Кес, изпитанието не е завършило... О, не! По дяволите! Няма начин да дойда в Рейли сега. Едва съм намерил четири часа, за да поспя след тридесет и шест часа работа и изобщо не ме интересува, че губернаторът щял да присъства...

Търпението му се изчерпа, но трябваше да бъде честен — наистина ѝ бе обещал...

— Тайръс, това не е просто подражател на Елвис. Този път представям истински талант, който ще стигне върха на класациите. Той още щеше да пее в църковния хор, ако не бях използвала връзките си, за да го лансирам. Ще пее пред губернатора, пред хората от културното ведомство и пред половината богаташи от източното крайбрежие. И сега ли ще ми кажеш, че не можеш да отделиш няколко часа за най-голямото ми откритие? Толкова е важно за мен, Тайръс!

— Кес, мила, ти нямаш нужда от мен там. По дяволите, та аз даже нямам и смокинг.

— Иди и вземи под наем.

— Кес, ще заспя още в началото!

Кес смени тактиката и заговори нормално:

— Знам къде има огромно двойно легло. Ако знаех, че няма да го споделиш с мен, щях да отседна в „Хауърд Джонсън“.

— Мила, съжалявам, много съжалявам, но...

— Ти нещо ме мотаеш! — каза Кес остро. — Какво има? Да не се страхуваш, че пак...

Тай усети познатото туптене в слепоочията си.

— Докога ще бъдеш в града?

— Бих могла, да остана някой и друг ден, но защо? Ти се опитваш да се измъкнеш, значи нищо не се е променило.

Съзнателно или не, Тай се чувстваше задължен да бъде в лабораторията при такива важни изпитания.

— Виж, Кес, мога ли да ти се обадя по-късно? Ще направя всичко възможно. До утре сутринта ще зная дали ще мога да дойда или не, но при всички случаи ще се чуем, нали? Ако не мога да дойда за вечерята, ще се видим след това.

Той затвори телефона, изруга тихо и си помисли защо не е сутрин, за да може да излезе навън и да нацепи няколко пъна на трески за огъня. Беше му нужен някой, с когото да се разговори, за да може да заспи. Имаше нужда от глътка алкохол, но, вместо това си направи чаша силен чай и самоиронично вдигна тост.

— Жени... — измърмори тихо. След една дълга минута на размисъл, Тай бе принуден да признае, че бе изпаднал в паника, още в момента, когато Кес се обади, за да съобщи, че пристига в Рейли. По дяволите, да не бе полудял? Нали очакваше тази среща още от момента, когато напусна Уилмингтън? Защо сега, когато отново имаше шанс да се реабилитира пред Кес, се дърпаше? „Страх те е да си го признаеш, старче! Страх те е още веднъж да не се изложиш, нали? Страх те е да не ти се изсмеят в леглото!“

Тай въздъхна тежко и преглътна изстиналия чай. Онази магьосница го бе накарала да живее толкова дяволски здравословно, че не бе вкусвал алкохол вече цял месец.

Нямаше съмнение, бе му помогнала. Спаси го от самосъжалението и го накара да погледне нещата в очите. Беше му станала приятел! Защо не беше тук сега? Той имаше нужда да поговорят, имаше нужда да се довери някому...

Не знаеше, какво, по дяволите, иска от нея. Но през тези няколко седмици, през които живяха заедно, той получи желаното... спокойствие. Не, спокойствие не беше точната дума, тя не разкриваше напълно смисъла на удоволствието да живееш с жена като Ани. Бе започнал да се събужда с предчувствието, че всеки нов ден ще му донесе ново чудо... „Предателка! Накара ме да променя дори и мисленето си с нейните философски книги и изчезна!“

Все пак, призна си Тай, не бе ли изпитвал известна непълноценност през всичките тези години? Като че ли му бе липсвало нещо важно... Може би нямаше отговор за всяко нещо. Може би никога нямаше да го узнае, но онова мъчително чувство бе изчезнало.

Решението ѝ да отиде в Ню Йорк беше прибързано. В следващите няколко дни Ани имаше достатъчно време, за да се разкайва за това. Почти не можа да се види с Ивън. Неговите вечни ангажименти! Беше затрупан от работа през деня и очарователен, макар и леко разсеян, вечер. Ани се възхищаваше от енергията и хъса, с които работеше винаги.

Клеър бе на петдесет и осем години, но все още красива, макар и да ѝ бе необходимо все повече време, за да постигне онова, което наричаше свой собствен стил и все повече време вечер, за да възстанови силите си.

По настояване на Ани пазаруването бе сведено до минимум и парите, които харчеше, си бяха нейни собствени. Покривът бе чакал толкова дълго, щеше да почака още година.

На четвъртия ден вечерта тя реши, че повече не може да издържа. Чувстваше се измъчена и безпомощна. Дявол да го вземе, и двамата имаха нужда един от друг! Ако не бяха създадени един за друг, защо съдбата го доведе пред вратата ѝ? За да обърка целия ѝ живот ли?

Тя се обади на летището и направи резервация. Събра си нещата и успокои Клеър, макар да изпитваше същите съмнения като нея. Дали той все още беше в хотела в Рейли с Кес или я чакаше вкъщи? Независимо от развитието на нещата, тя трябваше да се съвземе и да продължи да живее, както досега. Обеща на Ивън да си фризира косата, на Клеър — да я пише често, а на себе си — да бъде по-добра дъщеря...

О, Господи, колко мразеше подобни състояния!

Проклятие! Какво всъщност се опитваше да му докаже? Тай прекоси разхвърлената стая намръщено. Обувки пред предната врата, обувки пред задната врата, един чифт под масичката... Нищо чудно, че краката ѝ винаги са студени. И книги имаше навсякъде, да не говорим за сухите листа и парченцата ръждив метал. Върху пращната махагонова маса се мъдреше красива китайска купа, пълна с върхове от стрели и ръждиви части от снаряди, може би от Гражданската война. Интерес към историята ли или Ани си беше просто такава?

Авантюристка! Тай се усмихна скептично. Кой бе той, за да нарича другите „авантюристи“? Гримасата му изчезна, но очите му останаха мрачни. Отдаден на мисли за Ани и лабораторията, той успя да провали оправянето на отношенията им с Кес. Така се случи, че не прекараха нито нощ заедно и дори когато се срещнаха за вечеря, той бе твърде изморен, а тя твърде затворена. Разделиха се хладно. Бяха я поканили за едно предаване по телевизията. Скоро след това Тай си тръгна, единствено със съжалението за пропуснатата диета.

Вече мислеше да си отиде отук и да остави проклетите водопроводни тръби да замръзнат. Беше изпразнил кофите от тавана и проверил всички кранове в къщата, която се рушеше. А бе била доста красива къща с изкусни дърворезби, които обаче се нуждаеха от постоянни грижи. Но Ани бе заета с отглеждането на ястреби, с търсенето на метални парчети в околността и с наблюдения над бобрите по реката. Или пък с пътувания до Ню Йорк!

И какво всъщност го интересуваше всичко това? Нека да се забавлява по цяла нощ с техните приятели.приятели! Това ли искаха всички жени? Първо Кес, а сега и Ани? Не могат ли да оценят това, което си струва в този живот!

Би жертвал какво ли не за едно силно питие, но се чувстваше достатъчно виновен и без това. Откакто Кес беше в града, заряза и диетата, и разходките. Беше се отпуснал. Не бе оправдал очакванията ѝ и тя беше бясна.

— Никога не си направил нещо, което съм пожелала! — обвини го тя накрая, когато се прибра в два и четвърт сутринта в хотела. Той бе отишъл там направо от лабораторията, изморен до смърт, без желание да се карат, но се наложи да я почака, докато тя се прибере. Най-накрая тя се появи, облечена като блестяща пеперуда, миришеца на „Бърбън“ и на тежкия си екзотичен парфюм.

— Мила, обясних ти защо не можах да дойда с теб тази вечер — започна Тай търпеливо.

Качиха се в нейната стая и Тай погледна с копнеж към леглото, въпреки че ужасно му се спеше.

— О, разбира се, твоята скъпоценна работа! Ако не е някой научен експеримент, то ще е някой измислен набързо проект, който да накара такива бивши водолази като теб да се чувстват нужни!

Пулсирането в слепоочията му се появи отново.

— Не, не си права! Хората ще разчитат за в бъдеще на морето повече, отколкото досега...

— О, излез, моля те, от черупката си! Остави ме без кавалер за вечерята! Цял ден чаках да се обадиш и когато се опитах да се свържа с теб, някакъв от твоите в лабораторията каза, че не си можел да дойдеш до телефона.

— Кес, ако имаше начин да дойда с теб, щях да го направя. Броил съм дните, докато те чаках, знаеш ли?

Беше ли ги броил наистина?

— О, сигурно си ги броил — въздъхна тя, без да му повярва. — И какво, ако не бях дошла в Рейли?

— Щях да се върна в Уилмингтън, веднага щом се освободях.

— Така ли? — червени петна бяха избили под внимателно положения ѝ грим.

Тай я гледаше и си мислеше, че това бе жената, която го бе довела до отчаяние.

— Така! — отговори той привидно спокойно. — Кес, мислех да купя малък траулер и място близо до морето. Плановете ми бяха така или иначе да се върна на крайбрежието в началото на следващата година.

— Траулер ли? Искаш да кажеш, че ще се занимаваш с риболов?

Нямаше начин да се угоди на тази жена. По дяволите! Той я вдигна и я хвърли на леглото.

— Не бой се, ще има достатъчно време и за нас — каза той, като опита за последен път да се сдобрят. Никога не можеха да разговарят нормално. Единственото място, където се разбираха, бе леглото...

Но нещата пак не бяха наред. Кес се разтопи още при първата целувка. Проблемът беше, че колкото повече се разнежваше тя, толкова повече той изстиваше. Ръцете ѝ шареха навсякъде по тялото му, но вместо да приеме предизвикателствата ѝ, както правеше винаги по-рано, той се държеше като уплашена девственица... Тай отчаяно се опитваше да направи всичко възможно, за да я заблуди.

— Ммм, какъв бе парфюмът ти?

Кес изглежда се поливаше цялата. Сигурно и той миришеше на него... Без да иска, си припомни лекото благоухание на билки, което се носеше от Ани и извърна глава встрани.

Кес плъзна крак между неговите и прошепна нещо в ухото му, което да го възбуди.

За съжаление ефектът бе обратен. Той съвсем се отказа. На времето бе приел някак си факта, че вече никога няма да може да се възбуди... Но този път причината не бе в него, независимо в какво щеше да го обвини Кес... А тя, бясна, го обвини за всичко, за всичко... Тай бе щастлив, че се отърва толкова бързо. Караше към къщи по пустата магистрала и си мислеше, че по някакво чудо, чувството му за мъжко достойнство се бе отървало дори без драскотина...

След всичко, което си бяха казали, нямаше връщане назад. Каквото и да се случеше, отношенията им с Кес бяха приключили. Той нямаше какво да предложи на жена като Кес, а и тя на него. Господи!

Тя не притежаваше нищо от онова, което той търсеше. Странно защо всичко бе продължило толкова дълго! Бил е сляп, без да го съзнава!

— Къде, по дяволите, е тази жена? — попита Тай още веднъж празната къща. — Колко време й трябва, за да си купи нови дрехи?

Приеми! Клеър беше споменала, че ще има приеми и че всички известни личности ще са там. Кои, по дяволите, бяха всичките тези „известни личности“? Онези, които Ани познаваше и онези, които бяха от кръга на нейните родители, едва ли бяха едни и същи хора. Би се обзаложил, че е така! Той се молеше на Бога тя да се завърне по-скоро къщи... Тай намръщено погледна празната камина. Беше студено, но му се стори безсмислено да пали огън за сам човек.

Първия ден след като Ани беше заминала, той се прибра след дълъг разговор с Дженингс и се отказа от планове да се настани в хотел. Къщата беше студена и пуста, но си включи електрическото одеяло и спа цели десет часа. Оттогава все сновеше между Кес и лабораторията. Слава Богу, че всичко бе приключило! Сега имаше време, но не му се спеше. Влизаше от стая в стая и навсякъде забелязваше нещо нейно.

Той се качи нагоре към ателието и отвори вратата. Сякаш попадна в друг свят. За разлика от останалата къща, то бе подредено и чисто. Боядисано цялото в бяло, създаваше илюзията за простор. Светлината нахлуваше през три големи прозореца и падаше върху една хоризонтална и една наклонена чертожна маса. Нещата й бяха педантично подредени върху открити полици и половин дузина лампи

бяха поставени така, че да осветяват при необходимост масите под различен ъгъл.

Тай влезе и с изненада откри, че тук се чувства истинското й присъствие, а не в разхвърляните стаи долу. Цяла редица картини в рамки — серия пейзажи, няколко портрета, натюрморти с цветя и плодове, бяха изложени по стените. Той ги разгледа. Бяха добри. Някои от пейзажите му се сториха познати. Не беше ли онази група скали, където си направиха пикник тогава, когато тя го изостави? Имаше и цяла колекция от рисунки на птици. Онези отвратителни същества с кръгли очи трябва да бяха малки бухалчета, а другите със зинали човки — сигурно отглежданите от нея.

Беше оригинална художничка. В организацията на работата й не се забелязваше нищо от безпорядъка, който цареше долу. В картините и рисунките личеше неин стил и добра техника. Излъчваха толкова тънка чувствителност!

Беше добра, добра във всичко, с което се захванеше. Но беше заминала... Тай искаше да е тук. Липсваше му.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Беше късно, а Ани никак не обичаше да кара през нощта. Тя не можа да си резервира място за директния полет, а пък и самолетът, за който си купи билет закъсна с цели четиридесет и пет минути. Едва успя да направи връзка на летището във Вашингтон.

Част от багажа ѝ остана да пристигне с другия полет. Двете нови рокли и един пуловер щяха да пътуват по неизвестен маршрут, докато стигнат до нея. Палтото ѝ лежеше смачкано под трите чанти в отделението за ръчен багаж. Вече бе успяла да изпръска с горчица новата си копринена блуза, да скъса скъпите сиви чорапи, а на всичкото отгоре и обувките от сивкава кожа на гущер, които Ивън бе настоял да купи, я убиваха ужасно.

У дома! Колко много ѝ се искаше да е вече там, макар да я очакваха студ и пустота. Щом се прибере, ще си запали буен огън, ще си облече пижамата и халата, ще си направи огромна чаша силен чай и ще се свие на дивана. Може и да спи там тази нощ. Само защото бе топло, отколкото в спалнята ѝ, а не защото леглото я плашеше със спомена за онова, което почти се бе случило там. Тя не можеше да си позволи да потъне в сантиментални чувства и униние. Трябваше да се справя сама в живота. Съдба!

Светлините на колата прорязваха тъмнината и осветяваха пътя, който ѝ бе до болка познат — изсъхналото смокиново дърво, тесния мост, къщата на един съсед... Пръстите на Ани стиснаха кормилото и тя се опита да избяга от опасните си мисли. Предстоеше ѝ много работа по книгата на О'Хара. Утре щеше да се заеме със заглавната страница. Не! Първо ще наmine до пощата за кореспонденцията, а после можеше да започне да чете новите ръкописи и да помисли за илюстрациите към тях. Нямаше време.

„Този път ще си подаря нещо, наистина ще го направя“ — си обеща тя тържествено, докато завиваше по насипания с чакъл път. Ханибъл винаги ѝ бе подарявал нещо, когато завършеше някой проект — книга със стихове, букет цветя или бутилка от любимото ѝ вино.

Обичаше тази традиция, но все забравяше да я спазва. Този път обаче... „Силният прожектор и покривът ще почакаат още няколко месеца“ — реши тя, забравяйки за момент, че парите, които бе отделила за покрива вече бяха похарчени за дрехи.

Светлини вкъщи! Ани клюмна. Дори не бе се надявала. Паркира, изключи двигателя, но не бързаше да слезе. Не знаеше какво да направи. Да подхвърли обикновения поздрав, все едно че нищо не бе се случило, все едно че не бе прекарала безсънни нощи в мисли по него или в кошмарни сънища? Нима можеше да забрави, че той се измъкна от топлото ѝ легло и отиде направо при Кес?

Ами ако не беше сам? Ако Кес е с него?

Входната врата се отвори и стройния силует на Тай закри светлината, която струеше отвътре. Само след миг бе до колата, дръпна вратата, погледна я намръщено и се пресегна да откопчае предпазния колан.

— Е? Какво чакаш? Специална покана? Сама ли си?

— Не, водя цялата Патагонска филхармония, наблъскана в багажника — подхвърли тя и се пресегна за чантата и криминалето, което бе купила на летището и което сигурно никога нямаше да дочете.

— Май си изкарала страхотна почивка! — подметна Тай саркастично, като я пусна да влезе пред него и затвори вратата. Бе излязъл навън по риза и си духаше на пръстите, като я гледаше, сякаш бе някакъв узурпатор. — Как беше? Приеми, „приятни, мили хора“...

Безкрайно уморена, Ани пусна чантата на стола и смъкна палтото си. Поне къщата бе топла, за разлика от посрещането...

— Тайръс? Ще млъкнеш ли?

— Изглеждаш ужасно!

— Изключително си любезен!

Кес не се виждаше никъде наоколо. Може би се криеше горе, но Ани бе твърде изморена, за да се измъчва за каквото и да било.

— Как си? Да не би приятелката ти пак да те е зарязала заради противното ти настроение? Завиждам ѝ!

— Защо не ми се обади кога си идваш вкъщи?

— Защо? За да те изненадам? Това е моята къща, ако не си забравил!

— Не съм забравил, по дяволите! Къде ти е багажа?

— Някъде в Синсинати! Не ми викай, Тайръс!

Ани събу обувките си и ги ритна встрани.

— Не ти викам. Опитвам се да ти помогна, но ти не ми даваш възможност.

— Иди да помагаш на Кес! На мен не ми трябва помощ!

„О, нещастнице! Защо просто не му покажеш, че го обичаш.“

Ани се обърна и тръгна към спалнята, за да спаси поне част от гордостта си. Какво ѝ ставаше? Беше решила да се държи нормално, а вече крещеше обвинения към една жена, която дори не познаваше.

Всеки мъж, дори и най-тъпият, би се досетил, че го прави от ревност.

„Само ако е посмял да доведе онази жена тук... — помисли си тя и дръпна ожесточено дръжката на вратата. — Но това не е моя работа! Нищо не искам да знам!“

— Ани, ти си изморена...

Ядът ѝ избухна отново. Кой му даваше право да я съжалява!

— Не съм изморена и не ми го повтаряй! Дявол да го вземе, нямам нужда от това, Тайръс! Ако си я довел вкъщи, това не ме интересува! Стаята си е твоя! Никъде в договора не е казано, че не можеш да каниш гости, но мен ме остави на мира! Нямам настроение!

Беше вече в стаята си, когато той я настигна, хвана я за ръката и я дръпна към себе си. Ани погледна ръката, която я държеше и вдигна очи нагоре към лицето му. Имаше разкошна брада, която не бе бръснал от дни. Посрещна я стоманено острия му поглед и тя сви устни язвително. Още една дума само и щеше да капитулира. Бе твърде горда, за да му позволи да разбере колко е наранена. Ани отметна глава и зачака да пусне ръката ѝ.

— Ани трябва да поговорим — Тай я издърпа от студената стая и затвори вратата.

— Не мисля, че е необходимо — каза тя остро и отново отвори вратата...

Защо не може да заспи зимен сън и да се събуди чак напролет, когато целият този убийствен студ нямаше да го има. Не беше толкова издръжлива, за колкото се мислеше.

— Не ме оставяй!

С ръка върху ледената дръжка на вратата, Ани се поколеба, но не го погледна.

— Тай, съсипана съм. Тези дни бяха изтощителни и пътуването бе противно — загубиха ми багажа, а обувките ми израниха краката...

— Ани, липсваше ми...

Тя му хвърли скептичен поглед.

— Съмнявам се — тя сви рамене, сякаш да се защити. — Съмнявам се, че си имал време да усетиш липсата на каквото и да било, щом си бил с Кес и в лабораторията.

— Не прекарах много време в хотела — каза Тай тихо. — Появиха се проблеми и се наложи да работим непрекъснато.

— Лош късмет. Надявам се, че все пак ти и Кес сте успели да прекарате известно време заедно.

Дано на Кес Валенти са ѝ поникнали брадавици и да е яхнала метлата!

— Да направя ли чай — предложи Тай с надежда.

Ани спусна рамене и се предаде.

— Добре, направи. Съдът за мляко е в килера.

— Да топля и мляко ли? Добре — съгласи се Тай и тръгна към кухнята, но се сети нещо и се върна. — Тъкмо съм запалил камината, така че мога да стопля и меда върху плочата. Няма мравки.

Ани облегна за миг чело върху студеното дърво на вратата и скри усмивката си. „О, Господи, тя обичаше този мъж!“ Не хранеше кой знае какви надежди за бъдещето, но поне не бе заварила Кес тук. Дали тази жена бе заплаха за нея или си въобразяваше? Всичко, което можеше да направи, бе да се подчини на интуицията си, която ѝ подсказваше, че Кес е във от играта...

Така ѝ се искаше да бъде, но собствените ни безумни желания често ни вкарват в заблуди, за които съжаляваме по-късно. Един мъж, живял тридесет и осем години сам, навярно не си търсеше съпруга. А Ани се боеше, че няма да може да приеме нещо по малко от ангажимент за цял живот. Който е казал, че е по-добре да си обичал и да си загубил, просто не е бил обичан цял живот.

— Дай ми десет минути — извика тя през рамо. Смъкна дрехите си и се пхна под душа. Толкова съжаляваше, че багажа ѝ не пристигна с нея. Клеър ѝ беше подарила прелестен комплект нощница и халат, след като бе видяла фланелените пижами и изтъркания халат, които Ани бе взела в Ню Йорк.

Ани се сапунисваше яростно и си тананикаше мелодия от последния концерт преди няколко вечери. Беше вълнуваща любовна песен — от старите, които никога нямаше да бъдат забравени. Тя се избърса и се намаза с крем. Нямаше как — трябваше да се намъкне пак в старата пижама. Набързо среса косата си и се почувства освежена. Погледна се в замъгленото от парата огледало и се усмихна на себе си.

— Ооо, защо няхах едно от онези стари дървени ведра, за да се изкъпя пред камината! — подхвърли тя и застана с гръб към буйния огън. Господи! Нямаше нищо по-хубаво от студените вечери пред камината!

— Да се къпеш пред огъня? Да не си полудяла!

Когато забеляза как погледът му обхожда предизвикателно очертаните ѝ форми под меката пижама, Ани съжали, че не е наметнала един от старите халати на Ханибъл.

— Може да отмъкнем една голяма бъчва от тютюневата фабрика наблизо — пошегува се тя, като несъзнателно въртеше горното си копче с нервност, която никак не ѝ бе присъща. — Те са големи, точно колкото за теб.

— Мисля, че ще свърши работа — усмихна се Тай и сервира вдигащия пара чай с мляко и мед.

— Твърде мизерно — поклати глава Ани и облиза капка златист мед от пръста си. — Сауна, да, но това е друго. Знаеш ли, американските индианци са използвали сауни преди сто години? Били са цивилизовани, нали?

Тай седна в другия край на дивана и изпъна крака.

— Разкошно нещо е сауната! Щеше да ми дойде добре след последните няколко дни, които преживях.

— Не съм сигурна, че я препоръчват на хора с високо кръвно налягане. Как си с диетата? Имаше ли време да поспортуваш? Предполагам, че си бил много зает.

„Кажки ѝ — убеждаваше се Тай. — Тъкмо удобен повод. Кажки ѝ в какво състояние беше, когато дойде тук и колко по-добре си сега, благодарение на нея и съветите на доктора.“

— Ще трябва да почакам за сауна. Пропилях парите за покрива за куп нови дрехи, които може би никога няма да облека.

Ани отпи от чая си, без да се тревожи много за опропадения си бюджет, за рушащата се къща и мечтаната сауна. Колко малко

всъщност ѝ трябваше, за да бъде щастлива — чаша чай, огън и той. Най-вече той!

Тай се бе загледал в разпръскващите искри пламъци. Тя го наблюдаваше, изпълнена с нежност. Изглеждаше уморен — тази брада, бръчките по лицето, приведените му силни рамене... Никога не бе го виждала такъв.

— Тежко ли ти беше? — попита го меко.

— Доста тежко — кимна Тай. — С Дженингс се справихме с експеримента. А с Кес беше провал.

Те дори не се докосваха, но чувстваха, че никога не са били така близки. Само че, ако той очакваше думи на съчувствие, нямаше да ги получи.

— Съжаляваш ли?

— Чувствам облекчение — Тай постави чашата си върху купчината вестници, които бе донесъл и се обърна, за да я погледне. Кес беше на милиони километри отгук. Като че ли никога не беше я познавал. Важното бе, че Ани е тук. Ако изпуснеше този шанс...

Господи! Той трепереше като лист! Откога? Дали да рискува и да ѝ разкаже всичко? В безкрайните часове, когато я чакаше да се върне вкъщи, бе обмислил няколко начина как да започне, но сега не можеше да си спомни нищо. Тай прекара неспокойно ръка през косата си и неясно започна:

— Ани, липсваше ми, но трябва да се изкъпя, да се избърсна и да поспя, преди да мога да се опитам да те убедя в това. Ще ме чакаш ли? — „Страхливец!“

Ани не знаеше да плаче ли или да се смее. Тя му бе липсвала!

— Ще се навъртам наоколо, докато си възвърнеш формата, Тай — успокой го тя и се сви на канапето.

— Ако не смяташ, че е нахално от моя страна, ще ползвам душа ти? Отоплението горе в банята ми се развали и нямах време да го поправя.

— Заповядай! О, не почакай! — тя скочи от мястото си и бързо излезе, като се извини, че отива да смени хавлиите. Толкова бе бързала да се върне при него, че бе оставила банята съвсем разхвърляна. Малко късно, но искаше да му направи добро впечатление. Вътрешният ѝ глас нашепваше прекрасни неща, но тя не можеше да си позволи да вярва. И все пак, и все пак...

Когато се върна, Тай дълбоко спеше. Слисана, Ани се сви на един стол до него и се загледа в отпуснатото му тяло. Беше с домашните си чехли и чифт износени джинси, под които се очертаваше силното му, мускулесто тяло. Синята му бархетна риза бе разкопчана и видът му бе неотразим — къдрава прошарена коса, изпито лице, къса брада и всичко останало.

Ани леко свали чехлите и вдигна краката му на канапето. Той дори не се раздвижи. Едната му ръка увисна на пода и тя внимателно я положи на гърдите, чудейки се колко тежка е ръката на човек, когато е отпусната. След това го зави с одеяло.

Дълго го разглеждаше — извивката на устните, изгорелите от слънцето краища на миглите, които засенчваха дълбоките сенки под очите... Те скриваха тези негови кремъчно сиви очи, които бе виждала да потъмняват като обсидиан, когато зениците му се разширяваха от страст и запълваха целия ирис. Ако имаше късмет, щеше да ги види отново такива.

По някое време през нощта, тя се събуди от някакъв полъх и за миг не можа да си спомни къде се намира. Все още ли бе в Ню Йорк? Или в собственото си легло?

Тя бе на пода в хола, загърната в купчина завивки там, където бе заспала. Някой бе повдигнал одеялата и шептеше:

— Шшшт! Спи, спи!

Сърцето ѝ развълнувано запърха. Да спи? След като тази мъжка топлина я обгръщаше отвсякъде? Тай я грабна в прегръдките си. Само че сега Ани бе будна. Бе усетила намеренията му и този път нямаше да я изненада.

— Тай, какво правиш тук? — прошепна тя и усети миризмата на сапун.

— Нали ти казах, че трябва да поговорим.

— Каза ми да те почакам, докато поспиш — поправи го тя, за да забави неизбежното. Цялата трепереше. Всеки мускул в тялото ѝ се бе свил.

— Събудих се и видях как си ме опаковала, а ти самата спеше долу на пода пред мен.

Той вече бе намерил копчетата ѝ и нямаше търпение да ги разкопчае. Веднъж беше ѝ казал, осезанието му е толкова силно, сякаш има очи в краищата на пръстите си, също като в онзи разказ на Рей Бредбъри.

— Спалнята ми беше ледена. Помислих си, че мога да спя пред огъня.

„Последен шанс да доплуваш до брега!“ — пак беше вътрешният ѝ глас или неговият?

— Почти беше изгаснал. Преди да се изкъпя, сложих един пън. Винаги ли държиш талк при сапуна?

— Бързах!

— Аз също! — прошепна Тай, а устните му вече целуваха косата ѝ, открили онова топло местенце на тила ѝ. — Аз също!

„Нали щяхме да разговаряме! Какво стана с разговора?“ — мисълта премина през съзнанието ѝ като слънчево зайче.

Тай я обърна към себе си, като я държеше в прегръдките си и Ани усети, че той няма нищо върху тялото си.

— Тай... — тя се бореше между желанието и страха. — Дали няма пак да си...? Да не би пак да бъдеш само приятел и да...

Всичките ѝ страхове се стопиха, щом ръцете му жадно се плъзнаха под дрехите ѝ и замилваха плътта ѝ. Очите му отразяваха светлината на огъня като две тъмни, бляскави цепнатини. Трепереше дори повече от нея.

— Ще бъда безкрайно мил — обеща Тай. — Позволи ми да те съблека!

Огънят хвърляше леки отблясъци върху гърдите ѝ, превръщайки ги в блестящи корали, и Тай изпусна една дълга, напрегната въздишка:

— Толкова хубава... Невероятно красива... — не издържа и я притисна до себе си. Опряна в твърдите тъмни косъмчета на гърдите му, Ани усети как зърната ѝ стават твърди и напрегнати. Тя не можеше да се спаси от шеметното чувство, което я изпълваше. Сякаш излиташе, без да е успяла да стегне предпазния колан.

— Тай? — тихият звук бе молба, но твърде закъсняла. За добро или за зло, тя бе във вихъра на нещо, което никой не бе в състояние да спре...

Когато върхът на езика му нежно обиколи едната ѝ розова ареола, тя изстена и се изви, за да му поднесе и другата. Ръцете ѝ

трескаво се движеха, открили свой собствен свят от прекрасна плът, кожа от сатен и обвита с кадифе стомана.

— О, любима, трябва да се укротим за малко. Не мога да издържа още много... — задъханите му думи, издаваха безумна страст, но ръцете му продължаваха да се плъзгат от раменете ѝ надолу по гърба. Той хвана двете ѝ полукълба и когато повдигна бедрата ѝ, тя усети как всичко се залюля в колебание под силата на неговата възбуда. Прониза я светлина и огън, но всички алармени системи в мозъка ѝ бяха извън контрол и премигнаха безсилно. Подсъзнателните ѝ инстинкти действаха безпогрешно и караха ръцете ѝ да се движат по цялото му тяло. И последната ѝ капка предпазливост бе изчезнала. Тя откриваше нови начини за докосване, нови начини за целуване...

Тай я притискаше под себе си със замъглени от удоволствие и напрежение очи.

— Ани, не мога повече! — шепнеше той пресипнало. — Никога в живота си не съм желал нещо повече!

Разтърсена от силата на неговото желание, Ани го прие със същата страст. Нима би могла да устои!

Цялата бе негова! И двамата си принадлежаха, прелетели през вечността и пространството, достигнали Божественото удоволствие.

В порив на неудържима възбуда Тай я бе обладал с вик на върховна наслада. Потънал в пот, той падна, завъртайки се настрани и увеличайки я със себе си.

— Ани, Ани — не можеше да се успокои той. — Ти не знаеш какво направи за мен!

Ани се спусна отново на земята. За миг тя се бе издигнала до небесните висини и в следващия, бе видяла шлейфа на кометата да преминава покрай нея, но бе твърде късно да влезе в орбитата ѝ.

„Дори не се опита да ме целуне накрая“ — обвини го тя мислено, долавяйки учестеното му дишане до себе си.

Тя погледна през рамото му сивата зора, като не спираше да се чуди какво не бе им достигнало. Дали не очакваше твърде много? Може би. Нямаше да ѝ е за първи път да мисли, че е хванала звезда, а да се окаже, че това е паднал от дървото есенен лист...

Толкова за мечтите и надеждите. Може би тя бе сгрещила някъде. Онова дълго и благоразумно годеничество я бе оставило толкова

неопитна, колкото бе и преди това. Тя не бе особено чувствена и никога не бе намирала, че любовната игра си заслужава усилието.

Борейки се с мисълта, че се е провалила, Ани преценяваше как най-бързо да стигне до вратата на банята. Щеше да се втурне и да се заключи вътре, докато той тръгне за работа. Може би докато се видят вечерта, тя ще може да го гледа вече спокойно, все едно, че нищо не се е случило.

Просто така! Сякаш е забравила за случилото се. И ако Тай е толкова безочлив, че да ѝ го напомни, тя ще го погледне в очите и ще процеди през зъби:

„Любил си се с мен? — и ще му каже. — Наистина нямам понятие за какво говориш. Сигурно си сънувал.“

А тя беше мислила, че нещата са се променили... Той просто отново се е скарал с Кес и сега бе използвал нея. А тя бе достатъчно глупава да се влюби до уши в този нещастник.

— Ани, съжалявам... — мекия му глас, я разколеба и тя остана неподвижна, като се правеше на заспала. — Ани? Не се крий от мен, любима!

Любима? Любима! Какво цели пък сега? Не му ли стига, че използва тялото ѝ, ами иска и сърцето, и душата ѝ?

Тя усети устните му на челото си и задържа очите си затворени, уплашена от това, че пак е сгрещила. Но какво можеше да направи? Тя почти не му бе оказала съпротива. Тай толкова лесно ѝ влияеше и възбуждаше какви ли не желаня у нея, без да се интересува дали тя го иска или не.

Ани продължи да се прави на заспала и дори се обърна настрана, но само за миг, защото той я обърна отново към себе си.

— Ани! По дяволите, Ани! Отвори си очите и ме погледни!

Ръцете му я държаха здраво и едното от бедрата му я обгърна отново, за да не ѝ позволи да се измъкне.

— Защо? — просъска тя с привидна свирепост. Тай усещаше истинските ѝ чувства и все едно, че бе пак страстна и пламтяща като преди, защото вместо да се ожесточи той ѝ се усмихваше...

— Ани, току-що ти направи от мен най-щастливия мъж на света! Честно би било и аз да ти отвърна със същото!

— Забрави за това! — каза тя примирено. — Вече забравих.

— Никога! Не обичам да съм длъжник. Но сега, бързо стани и ме чуй! Само за минута. Моля те! Важно е!

Тя реши да му даде тази минута.

— Говори бързо!

Той промени израза на лицето си, щом забеляза войнствено издадената ѝ челюст и прехапаната ѝ долна устна. Трябва да е бил невероятен егоист! И слепец! Най-важното, което трябваше да направи, бе първо да ѝ обясни, но всеки път, когато бе близо до нея, всичките му планове пропадаха. Бе връхлетял върху нея като ураган и я бе оставил разочарована, а това нямаше да му помогне много, след като искаше да ѝ каже толкова важни неща за себе си.

Тай все още търсеше начина как да ѝ обясни защо бе изгубил контрол върху себе си, когато Ани го отблъсна и се измъкна от купчината смачкано бельо. Застанала над него напълно гола, но толкова недостъпна, колкото би могла да бъде някоя кралска особа, тя погледна надолу към него, без никакви угризения и свян.

— Е? — попита студено. — Времето ти изтича.

Протягайки бързо ръка, Тай я хвана за глезена и тя залитна, разперила безпомощно ръце. Тай се хвърли, за да я предпази, но не се оказа достатъчно бърз. Изсипвайки порой проклетия към самия себе си, той коленичи пред нея и я повдигна, като не спираше да се извинява. Нежно погали удареното ѝ място отзад.

— Би ли ме пуснал? — свирепо го отблъсна Ани.

— Любима, не исках да направя това...

— А какво, трябваше да падна на главата си ли?

— Не можех да те оставя да си отидеш просто така... Много ли те боли?

— Разбира се, че ме боли!

Ани се мъчеше да изглежда страшна, но милувките му ставаха все по-интимни. Сега тя най-малко би желала да започнат отново и пак да се провали. Тай я разтърси леко.

— Плачи тогава, скъпа, плачи, за да знам, че наистина те е заболяло от мен — той шептеше в ухото ѝ, но преди Ани да може да реагира усети, че силното му тяло се залива от смях. Той се смееше!

— Да не мислиш, че ми е смешно? — гласът ѝ прозвуча смутено.

— Виждаш ли? Започвам да разсъждавам като теб. Непростимо би било да се пропилее таланта ти, нали?

Извърщайки глава, за да избегне ненаситните му устни, Ани продължи:

— Тай, май отидохме доста далече.

— Не ставай смешна, мила. Ние едва сега започваме!

Очите му проблясваха весело... Но в тях се таеше още нещо. Нещо, в което тя не смееше да повярва. Тай хвана лицето ѝ между дланите си и прошепна:

— Сега пак ще бъда с теб, мила...

— О, не! — изстена Ани, но Тай се усмихна и я положи върху завивките, легна до нея, като устните му не преставаха да я целуват.

Целувките му бяха и предизвикателни, и обещаващи. Тя усещаше вкуса им с езика си и не можеше да устои. И което бе още по-непростимо — Ани не искаше да устои. Особено сега, когато той я държеше така, сякаш бе нещо крехко и скъпоценно, милвайки я ненаситно. Не искаше да спира, не искаше очарованието на любовта да изчезне...

— Тай, мисля, че не съм много добра — едва успя да си поеме дъх Ани.

— Ще се упражняваме, скъпа!

— О, Тай...

— Каж ми, че не искаш и няма да те карам да повтаряме.

Ръцете му притиснаха гърдите ѝ, а пръстите му си играеха с невероятно чувствителните им връхчета. Той наведе глава и целуна първо едната, после другата.

— Любима, не знам доколко знаеш за влиянието, което някои лекарства оказват върху мъжката... хм... потентност...

— Потентност ли? — повтори Ани, добила смелост и усетила реакцията, която предизвикваше у него. Тя промъкна ръката си надолу по тялото му. — Искаш да кажеш...

Звукът от въздишката му бе като звук от разкъсана коприна.

— Като излязъл от употреба локомотив... — измърмори той отчаяно, опитвайки се да удържи на допира ѝ.

— Не предполагам, че си толкова изтощен... — каза Ани силно объркана, но разбрала причината за неговата бързо задоволена страст.

— Почакай! Мисля, че не ме разбра! Може би трябва да ти обясня по-ясно! — започна Тай, но Ани запуши устата му с целувка. Имаше време за приказки! Не сега!

С чувственост, надхвърляща и най-развихрените ѝ фантазии, Тай успя да я издигне високо, високо, като достигнаха върха бавно и сладостно, докато не се превърнаха в трептящи от страст безумци. С нежни целувки той не спираше да я води към върха на лудостта. Съзнателно бе я възбудил, докосвайки онези потайни местенца, които само влюбените знаят, но другите и не подозират, че съществуват. Когато езикът му докосна обратната страна на коляното ѝ, тя изстена:

— Тай, моля те, не мога повече!

— Каж ми, какво искаш? — прошепна той, без да откъсва потъмнелите си очи от нейните.

— Искам теб! — задъха се тя.

— Каж как ме искаш? — той бе толкова щастлив с нея!

— По всякакъв начин, по всички начини! Сега!

Този път той я облада бавно, с леки последователни тласъци, нежно прониквайки, водейки я във всяка стъпка по пътя, докато повече и сам не можеше да издържи.

— Ани, Ани! — извика той и тя бе с него.

С неукротима страст те заедно достигнаха Луната, извисиха се над нея прегърнати, изпитали блаженството на любовта. Страстта им се смеси със сълзите на екстаза.

По-късно, доста по-късно, когато вече можеше да говори спокойно, Тай се върна към недовършеното си обещание...

— А за колко дълго...

— Толкова, колкото останеш... Завинаги! — Ани не се страхуваше да събере счупените парчета от сърцето си и да ги съедини отново. Тя му бе отдала и сърцето, и душата, и тялото си — бе негова завинаги!

На лицето на Тай беше изписана цялата любов и благодарност, която изпитваше към нея. Погледът му се замъгли, докато търсеше думи, за да изрази чувствата си.

— Господи, Ани, ти не знаеш, ти дори не подозираш, какво означаваш за мен! Колко ме беше страх!

Ани едва чуто прошепна:

— Страх?

— Толкова малко мога да ти предложа... Ти имаш къща, кариера, бъдеще... Аз нямам нищо, освен малко идеи и достатъчно пари, за да ги осъществя... Но, Ани, аз...

— Сигурен ли си Тай? Това, което се случи между нас... Искам да кажа... Не желая да те насилвам... Някои мъже просто не са създадени за домашен уют.

— Но аз съм! Знам, че ако те намирам у дома, ще бъда щастлив! И ако ти ме обичаш, нашият дом ще бъде там, където сме заедно — на борда на риболовния ми кораб, в тази столетна къща или на някой остров...

— В чистите кристално зелени плитчини на някой тропически бряг... — добави Ани.

— Дори и пустинен бряг може да бъде дом за нашата любов, мила моя...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.